COLECTIA ROMANTIC

Madeline Harper

LA APUSUL SOARE

MADELINE HARPER

LA APUSUL SOARELUI

Da' RĂU l-a zguduit!

Când Kara Selwyn a moştenit jumătate din „Sundowner", o bodegă răpciugoasă din Golful Florida, s-a gândit s-o vândă – şi cât mai repede. Până când noul ei partener, asprul Nick Fleming, a pus piciorul în prag. Kara nu se simţea ameninţată de zvonurile privitoare la trecutul lui obscur şi periculos – avea să iasă pe voia ei. Dar, având în vedere farmecul colţuros al lui Nick, n-ar fi deranjat-o deloc nici dacă ieşea pe voia lui.

Nick nu se îndoia că frumoasa Kara era hotărâtă să întoarcă viaţa lui simplă cu susul în jos. Mai întâi, voise să-i demoleze barul mult iubit. Apoi, îl făcuse ferfeniţă cu ideile ei de renovări fandosite. Iar acum, Nick se pomenea îndrăgostindu-se de această bombă plină de viaţă. Problema era că... nu se înţelegeau decât în pat.

MADELINE HARPER

LA APUSUL SOARELUI

Traducere şi adaptare de
MIHNEA COLUMBEANU

Capitolul 1

Kara Selwyn îşi parcă maşina în spaţiul de lângă *„Sundowner Bar and Grill”*, îşi scoase ochelarii negri şi privi speculativ clădirea dărăpănată. Era o bombă, nu încăpea nicio îndoială, cum se şi aşteptase, dar peisajul... îi întrecea aşteptările.

Când moştenise restaurantul tatălui ei, pe coasta de vest a Floridei, avusese senzaţia că îi picase din cer o comoară. O proprietate. Şi nu numai o proprietate, ci şi cu vedere spre Golf. Niciun moment nu se îndoise ce avea de făcut cu ea.

Kara îşi dădu cu pieptenele prin păr şi-şi verifică machiajul în oglinda retrovizoare, înainte de a coborî din maşină. Chiar şi în acea dimineaţă de aprilie, căldura era arzătoare, şi-şi dori să-

şi fi luat un şort şi un un tricou, în locul rochiei de pânză, al dressului şi al sandalelor cu tocuri. Dar venise în interes de afaceri, nu de plăcere, şi intenţiona să se poarte ca o profesionistă. La urma urmei, niciodată nu mai închisese o firmă. Gândul o neliniştea – era dezolată să lase nişte oameni fără slujbă – dar, cu siguranţă, angajaţii de la Sundowner îşi dădeau seama că, după moartea tatălui ei, erau inevitabile anumite schimbări. Şi-n plus, Sundowner fusese creaţia tatălui ei. Pentru Kara nu însemna nimic.

Urcă scara care ducea la terasa cu podele late care cuprindea pe trei laturi şandramaua dărăpănată din lemn de chiparos. Mesele erau risipite la întâmplare, sub umbrele decolorate. Coşmelia avea un anumit farmec boem – părea să se desprindă în mod firesc din

decor, cam la fel ca vegetaţia încâlcită şi copacii imenşi din jurul ei. Pescăruşii dădeau târcoale pe cerul fără nori şi coborau în picaj, iar un vânt răcoros dinspre apus aducea mirosul îmbătător al apei sărate. Kara se opri un moment, să admire peisajul.

— Poziţie idilică – probabil valorează enorm, murmură ea de una singură. E aproape prea frumos ca să fie adevărat.

Proprietatea era mai întinsă decât i se dăduse de înţeles, un promontoriu lat care se repezea în Golful Mexic. Pe o parte se afla un canal, iar pe cealaltă, dincolo de parcarea cu pământ bătătorit, creştea o dumbravă de chiparoşi, stejari, palmetto pitici şi palmieri. Priveliştea în sine era spectaculoasă. Dacă se uita într-o parte, vedea digurile de pescuite înconjurate de bărci care săltau pe valuri, deasupra cu un

şir de hoteluri înalte. Drept înainte, se întindea pe apă un ponton prelung; dincolo de el nu mai era decât marea nemărginită şi cerul.

Cu un zâmbet mulţumit, Kara deschise uşa scârţâitoare a barului, unde avea întâlnire la ora zece cu Nick Fleming, administratorul localului Sundowner. După strălucirea soarelui, fu nevoită să mijească ochii în încăperea întunecată şi răcoroasă. Prima ei impresie fu a unui interior din lemn închis la culoare, cu ventilatoare în plafon şi miros de bere stătută, amestecat cu izul sărat al aerului marin.

La bar stătea un bărbat, întors cu spatele spre ea, răsfoind nepăsător un ziar. Nu reacţionă când o auzi intrând, lăsându-i răgaz să-l observe în tăcere.

Purta pantaloni kaki tăiaţi scurt, tenişi uzaţi şi un tricou negru, întins peste

spatele musculos. Kara avu impresia unor muşchi prelungi şi supli, pe sub pielea bronzată intens şi părul brunet, lăţos. Nu-i plăcuseră niciodată bărbaţii pletoşi, dar nu putu să nu observe că părul acestuia avea o textură frumoasă – era des şi uşor ondulat.

Alungându-şi senzaţiile care nu aveau ce căuta într-o întâlnire de afaceri, Kara îşi drese vocea şi întrebă.

— Domnul Fleming?

Încercând să vorbească pe un ton autoritar, adăugă:

— Aveam o întâlnire.

Bărbatul se răsuci pe taburetul de la bar, privind-o încruntat. Chipul său, de o frumuseţe clasică, era înăsprit de nasul imperfect, care părea să fi fost rupt – şi nu o dată.

— Ai venit mai devreme, nu crezi?

— Nu, sunt sigură că am stabilit întâlnirea pentru ora zece, răspunse Kara, cu fermitate. De obicei, ţin minte asemenea lucruri.

— Mda, şi eu de obicei le uit, se ridică el, apropiindu-se.

Un moment, Kara se simţi descumpănită. Era înalt, de peste un metru optzeci, zvelt şi în formă. Şi o intimida. Poate din cauza staturii, a lăţimii pieptului sau a intensităţii din ochii săi negri. Ori, poate, doar prin modul cum se mişca, plin de o încredere în sine care îl făcea să pară periculos.

— Vrei o cafea? îi oferi el. Ibricul e la fiert.

Glasul îi era scăzut şi răguşit. Arătă cu capul spre barul enorm de tec care domina încăperea. Dincolo de el, pe o plită, stătea o carafă cu cafea neagră.

— Nu, n-aş crede. Am băut deja cafeaua de dimineaţă, iar dacă beau mai mult de una, devin, cum să spun, nervoasă…

Se întrerupse. Turuia într-un mod foarte neprofesional, nu ca noua şi autoritara patroană a localului Sundowner.

— Eu beau vreo trei ceşti, în fiecare dimineaţă, replică el, altfel nu mă pot pune pe picioare.

Pentru prima oară, îi zâmbi, cu un surâs care-l făcea să pară mai tânăr, îi îmblânzea ridurile feţei şi dezvăluia două gropiţe adânci, într-o parte şi alta a gurii late, cu buze pline.

O măsură cu privirea de sus şi până jos, după care, spre uimirea ei, începu să-i dea ocol, cu un mers legănat.

— Şi, ce experienţă ai?

— Poftim? întrebă rece Kara,

îndreptându-se cât era de înaltă, la statura ei de un metru şi şaizeci şi trei de centimetri.

— Experienţă, repetă el, în domeniul ăsta de activitate.

Când nu-i răspunse, adăugă, cam nerăbdător:

— Înţelegi, baruri, restaurante…

— Păi, nu am deloc, de fapt, dar cred că asta nu contează, de vreme ce…

— Ba contează, o întrerupse el, însă nu e obligatorie, de vreme ce arăţi bine, ai piept cât cuprinde şi nişte picioare superbe, desigur.

Reveni spre bar, cu pas săltat, îşi turnă o cafea şi se aşeză pe un taburet. Din acel punct de observaţie, continuă s-o privească, în aşteptare.

— Arăt bine? Am picioare superbe? Domnule Fleming, cred că…

Nick nu-i luă în seamă protestele, vorbind mai departe:

— Ceea ce văd îmi convine. Glezne fine, pulpe ferme şi frumoase, dar cel mai important e să-ţi verific genunchii şi coapsele. Ai fi uimită să afli cât de multe femei, chiar la vârsta dumitale – în jur de douăzeci şi cinci, aş crede – şi-au lăsat coapsele de izbelişte.

Arcuindu-şi o sprânceană brunetă, adăugă:

— Ar fi trebuit să vii în pantaloni scurţi.

Karei nu-i venea să creadă ce auzea, dar era prea năucită ca să vorbească.

Nick continuă, pe ton de conversaţie:

— Cred că ai vrut să faci impresie bună. Ceea ce ai şi reuşit, dacă vrei să ştii. Îmi plac roşcovanele, şi clienţilor la fel. De obicei, femeile roşcate sunt deschise,

prietenoase. Tind să aibă un temperament focos, dar asta nu face decât să adauge sarea şi piperul în atmosfera de obicei moleşită de pe-aici. Stau şi mă-ntreb – ai un temperament focos, scumpo?

Kara deschise gura să vorbească, în căutarea unei imprecaţii destul de civilizate ca să nu se facă de ruşine, dar şi îndeajuns de usturătoare pentru a-l înştiinţa că n-avea de gând să-i mai înghită prostiile. Însă Nick n-o aşteptă nici acum să găsească formula potrivită.

— Dacă vrei să-ţi ridici puţin fusta peste genunchi…

În sfârşit, Kara explodă:

— Să-mi ridic fusta peste genunchi? Nu-mi vine să cred!

Striga de-a binelea, cu vocea reverberându-i în barul pustiu, dar puţin îi păsa.

— Peste ce maniac am dat aicea? ţipă ea. Precis eşti nebun!

— Stai, cucoană, stăpâneşte-te. Nu e decât un post de chelneriţă. Nu-i nevoie să-ţi ieşi din papuci.

— Post de chelneriţă? porni ea înainte, cu pumnii încleştaţi; se opri la câţiva paşi, proţăpită în faţa lui. N-am venit aici ca să mă angajez chelneriţă. Am o întâlnire cu dumneata, dacă eşti într-adevăr administratorul localului ăstuia. Mă numesc Kara Selwyn…

— Doamne sfinte… se lumină Nick la faţă. Kara. Nu-mi vine să cred. Fetiţa lui Sean.

Izbucni în râs, bine dispus.

— Mă rog, nu mai prea eşti fetiţă, se corectă el, nepărând tulburat de izbucnirea ei. Ştiu totul despre tine, Kara. Sean mi-a fost ca un tată şi-i plăcea la

nebunie să povestească despre fetiţa lui.

— Ei bine, domnule Fleming, „fetiţa” lui Sean e acum proprietăreasa acestui local. După cum am menţionat în scrisoarea prin care am stabilit să ne întâlnim…

— O scrisoare?

— Da, ţi-am scris acum două săptămâni şi ceva, spunându-ţi că urma să vin aici în dimineaţa asta, la ora zece, ca să discutăm probleme de afaceri. Presupun că ai citit-o.

Nick se rezemă de bar, sorbind din cafea.

— Să nu presupui niciodată, Kara, pentru că nu ţi-am citit scrisoarea. Mă ocup de corespondenţă cam o dată pe lună – în jurul datei de treizeci – îmi achit facturile, răspund la scrisorile care cer un răspuns, iar pe celelalte le arunc. Deci, vei

înţelege că încă nu ţi-am văzut scrisoarea.

Se uită la un calendar din spatele barului.

— Suntem abia în douăzeci aprilie.

Un moment, Kara rămase buimăcită, cu pumnii încă strânşi.

Nick continuă cu explicaţiile:

— Când ai venit, vorbind despre o întâlnire, am crezut că te interesa postul de ospătăriţă la bar. Programasem nişte interviuri pentru dimineaţa asta, puţin mai târziu, zâmbi el larg. Ce-am putut să văd e că arătai perfect, deci sunt sigur că-mi înţelegi greşeala.

Kara nu putea nici măcar să se gândească la un răspuns.

— Ţinuta de chelneriţă constă într-o fustă scurtă şi un maiou. Un fel de costum de marinar, zâmbi Nick din nou. Aşa ceva atrage mai mulţi clienţi.

— A, sunt sigură, replică ea în sfârşit, cu sarcasmul emanând din fiecare silabă. Dar acum ştii că n-am venit să mă angajez. De fapt, domnule Fleming, adăugă ea, evitând intenţionat să i se adreseze pe numele mic, am venit ca să te eliberez pe dumneata din slujbă.

— Chiar aşa? ridică el o sprânceană, întrebător.

— Da, exact.

Kara se bucura să fie din nou stăpână pe situaţie – cu vocea calmă, pulsul revenit aproape la normal, mâinile relaxate. Simţi roşeaţa risipindu-i-se din obraji şi chiar reuşi să-şi arcuiască buzele într-un simulacru de zâmbet.

— În calitatea mea de nouă patroană a barului Sundowner, continuă ea, pe un ton autoritar, am venit să te informez că îl închid.

Avu plăcerea de a-l vedea pe Nick Fleming rămânând cu gura căscată de uimire.

— Sigur, acord un preaviz de două săptămâni, pentru dumneata şi restul *personalului,* sublinie ea cuvântul, spre a-i da de înţeles că nu-i plasa postul mai presus decât acela de barmaniţă. Aşa, ar trebui să aveţi timp destul pentru a vă găsi de lucru în altă parte. După două săptămâni, acest local se va închide în mod oficial.

— Ei, haide. Trebuie să glumeşti. Nu poţi închide barul lui Sean. În niciun caz.

Nick nu se mai rezema de bar, dezinvolt, ci stătea drept, ţeapăn.

Kara, pe de altă parte, luase o poziţie mai destinsă, mai încrezătoare.

— Eu sunt proprietăreasa, îi aminti ea, şi am hotărât să închid localul

Sundowner şi să-l vând. E o proprietate pe malul apei de prima calitate, aşa că nu-mi va fi deloc greu să i-o vând unui antreprenor. E plină lumea de agenţi hămesiţi. O voi înscrie la unul dintre ei şi-am să plec înapoi în Atlanta. Oricum, m-am gândit că vă datorez, dumitale şi celorlalţi angajaţi, zâmbi ea din nou, o explicaţie personală, din curtoazie.

Toată autoritatea pe care o redobândise se risipi în momentul când văzu expresia întunecată, ameninţătoare, de pe chipul lui Nick Fleming. Instinctiv, făcu un pas înapoi.

— Tatăl tău a pus în barul ăsta tot sufletul şi inima lui, murmură el, furios. A fost viaţa lui, Kara. Iar tu, după nici zece minute de când ai venit, te-ai decis să-l demolezi ca să faci loc pentru vile.

— Nu… nu sunt sigură. Poate nu

pentru vile. Poate pentru un hotel, se chinui Kara să-şi regăsească autoritatea. Dar ştiu că dărăpănătura asta nu-mi foloseşte la nimic. Şi-a depăşit demult utilitatea, ridică ea bărbia, sfidătoare.

— Atunci, mi-e milă de tine, replică Nick, pentru că încerci să-l elimini atât de uşor pe tatăl tău.

Cuvinele lui o loviră în plin:

— Pân-aici, domnule Fleming. N-ai niciun drept…

— Ba am toate drepturile, ripostă el. Şi nu mă bucur decât că Sean nu e de faţă, ca să te audă. Sunt sigur că nu te-a crescut ca să te porţi aşa.

— Ia stai o clipă!

Kara simţea că iarăşi o apuca furia.

— Cine naiba te crezi, să vorbeşti despre cum m-a crescut tatăl meu? Oricum n-are nicio importanţă, de vreme

ce n-am stat prea mult pe lângă el ca să mă crească, se răsti ea, simţind că o usturau ochii. A lăsat treaba asta în seama mamei mele, care-a rezolvat-o al naibii de bine. Cât despre el, nu l-am mai văzut de-aproape cinşpe ani…

Se întrerupse brusc, de teamă să nu i se observe durerea.

— Şi, oricum, nimic din toate astea nu te priveşte, continuă ea apoi, regăsindu-şi calmul. Aşa că nu te băga în treburile mele.

— Sincer să fiu, nici nu doresc altceva.

— Perfect, replică ea, cu o voce îngheţată.

— Dar mă tem că-n asta n-am cum să nu mă bag.

Ochii i se îngustaseră, scăpărând de furie.

— Să mă încurc cu o puştoaică răzgâiată nu e, după mine, cea mai grozavă distracţie, dar n-am încotro.

— A, ba ai, i-o întoarse Kara. Poţi să-ţi faci bagajele şi să pleci. În clipa asta. Preavizul dumitale de două săptămâni s-a anulat, domnule Fleming. Eşti concediat.

Porni din nou spre el, cu aceeaşi autoritate dinainte:

— Înainte de a te cunoaşte, mă simţeam neliniştită – chiar puţin vinovată – la gândul că închideam Sundowner, dar ai reuşit să-mi uşurezi enorm sarcina, făcu ea un gest larg spre uşă. Deci, poţi pleca în clipa asta.

Nick clătină din cap:

— Regret că-ţi stric scenuţa asta dramatică, dar mă tem că n-o să-ţi meargă. Nu plec. Mai lipseşte o piesă din puzzle.

Kara se încruntă, întrebându-se la ce se referea.

— Scrisoarea de a executorul bancar era foarte clară, spuse ea.

— Înseamnă că nu conţinea totul.

— Poate că nu, dar am văzut o copie a testamentului. Toate bunurile materiale ale tatălui meu mi-au rămas mie. În asta intră şi Sundowner, cu terenul pe care se află.

Pe chipul lui Nick reapăruse zâmbetul, iar Karei nu-i plăcea deloc cum arăta.

— Sigur nu vrei o cafea? A, uitasem, adăugă el, plin de solicitudine. Te face să fii nervoasă. Dumnezeu mi-e martor că nu vreau să te enervez. Aşa ceva ar putea provoca noi histrionisme. Un păhărel, eventual.

— Suntem în toiul dimineţii…

— Şi ce mai dimineaţă, o întrerupse el. Cea mai potrivită dimineaţă pentru un păhărel, dacă există una ca asta, declară, rezemându-se de bar.

— Nu vreau să beau nimic, insistă Kara. Ceea ce vreau e să aflu ce-i cu piesa asta de puzzle lipsă, dacă e adevărat. După părerea mea, nu încerci decât să câştigi timp.

Aceste cuvinte îl iritară de-a binelea.

— În regulă, cucoană. Să lăsăm jocurile, ameninţările şi teatralismele. Să jucăm cu cărţile pe faţă. Acum câţiva ani, tatăl tău şi cu mine am făcut un târg. Mi-a vândut jumătate din Sundowner.

— Nu te cred! se înroşi Kara la faţă ca sfecla. Minţi.

La asta, Nick făcu un pas rapid înainte, apucând-o de braţe.

— Să fie foarte clar. Jumătate din bar

îmi aparţine mie. Am hârtiile. Totul e legal şi pentru nimic în lume n-am să-ţi vând ţie partea mea, lăsându-i pe antreprenori să vină aici şi să dărâme Sundowner. Aşa că-ţi propun să ieşi naibii afară şi să te duci de unde-ai venit.

Ochii săi întunecoşi şi duri îi străpungeau pe-ai ei la fel de puternic ca degetele înfipte în carnea braţelor.

Kara încercă să se smulgă, dar o ţinea prea strâns.

— Nenorocitule, scrâşni ea, printre dinţi.

Când o auzi, îi dădu drumul, cu o mişcare care părea s-o desfiinţeze, cu tot ce reprezenta ea. Îi întoarse spatele.

Kara îl urmă, trecând în faţa lui, pentru a-l privi furioasă.

— E un bluff! strigă ea.

— Bine, atunci dovedeşte, întinse

Nick mâna după bar, spre telefon, apoi căută printr-o grămadă de cărţi de vizită, până o găsi pe cea dorită. Hai la avocatul meu, să aflăm ce e bluff şi ce nu.

— Nici moartă n-aş avea încredere în avocatul tău, se răsti ea, încercând să-şi stăpânească tremurul.

— Atunci, ia-ţi unul propriu.

Ridică receptorul şi formă un număr.

Între timp, furia Karei devenise atât de intensă încât, dacă ar fi existat prin preajmă un corp contondent, ar fi fost ispitită să-l apuce şi să-i dea lui Nick Fleming în cap. Neavând nimic la îndemână, se apropie, să audă fiecare cuvânt.

— Cu Tom Melendez, vă rog.

Nick se întoarse uşor, astfel încât ochii săi îi întâlniră pe ai Karei, în timp ce aştepta.

— Alo, Tommy? Nick Fleming. A venit aici fiica lui Sean şi... nu, Tommy, nici nu se compară cu Sean, pot să-ţi garantez. Dar, cu siguranţă, e interesantă, în felul ei.

Kara refuză să reacţioneze.

— Ascultă, Tommy, trebuie să te vizităm în legătură cu hârtiile alea... Mda, cele pe care ţi le-am adus să le vezi după ce-a murit Sean. Se pare că e singura lui moştenitoare, dar nu înţelege situaţia cu barul...Nu, se pare că nu ştie nimic despre asocierea mea cu tatăl ei.

Ascultă un moment, apoi o privi pe Kara:

— La trei e bine?

— La trei, perfect, răspunse ea, abia stăpânindu-şi furia. Nu dorea nimic mai mult decât să-i şteargă lui Nick Fleming de pe mutră zâmbetul ăla afectat şi mulţumit de sine.

Nick închise telefonul şi i se adresă scurt:

— La trei, în biroul de avocat al lui Melendez din Palmetto Building, pe First Street, în Cypress Key. Sunt sigur că poţi găsi adresa.

— Locuiesc la Palms Motel, pe First. Pot s-o găsesc.

Kara încerca să-i vorbească la fel de scurt. Dar nu putea să evite sentimentul cumplit că Nick Fleming nu minţea, nici nu încerca un bluff. Cumva, ştia că rămăsese cu el pe cap. Visul ei se transformase într-un coşmar.

Trase adânc aer în piept, îşi netezi părul pe spate şi spuse, cu tot aplombul de care era în stare.

— Atunci, ne vedem la ora trei. Mai întâi voi suna la bancă, desigur, ca să mă interesez de domnul ăsta Melendez al

dumitale.

Şi se răsuci să plece.

Glasul lui Nick o urmă, scăzut şi amuzat:

— Aşa să faci, Kara. A, şi, à propos, tot ai nişte picioare superbe.

Kara ieşi în lumina vie a soarelui, trântind din răsputeri uşa în urma ei.

Capitolul 2

Când ieşiră împreună din Palmetto Building, Kara şi Nick nu-şi vorbeau.

Soarele ardea, iar briza uşoare care foşnea prin frunzele de palmier şi palmetto nu răcorea deloc aerul. În tăcere, merseră spre parcare. Ajungând la maşină, Kara nu fu surprinsă când Nick se opri lângă Jepp-ul maro parcat alături.

Într-un fel, i se potrivea. Purta urmele de luptă ale unui autovehicul care fusese solicitat din plin, şi totuşi arăta curat, lustruit şi solid. Kara constată că îl admira.

Când îl privi pe Nick, expresia admirativă i se şterse rapid; nu voia să-i intre în cap ideea că îi plăcea ceva la el. Nici Jeep-ul şi nici omul – în niciun caz. Purta acelaşi tricou negru, dar în locul şortului avea o pereche de pantaloni kaki curaţi şi călcaţi. Părul negru îi stătea pieptănat pe spate, iar o pereche de ochelarii de soare îi acopereau ochii. Kara îşi mută privirea, întinzând mâna spre uşa maşinii.

— Ei bine? întrebă el.

— Ei bine, ce? Mă întorc la motel.

— Fără o vorbă?

— În regulă. Cred că vrei să spun că

n-ai minţit, că tatăl meu ţi-a vândut într-adevăr jumătate din bar.

— Nu vreau s-o spui dacă n-o crezi.

— E evident că o cred. M-am interesat la bancă, înainte de întâlnire. Iar domnul Melendez are recomandări de cea mai bună calitate. Toate hârtiile pe care mi le-a arătat sunt în ordine. Acum eşti mulţumit?

— Dacă eşti şi tu mulţumită şi dacă asta înseamnă că te întorci la Atlanta şi laşi administraţia barului Sundowner în seama mea.

— Stai o clipă…

— Nicio grijă, o întrerupse el. Totul va fi în regulă. Uite ce-ţi propun. În fiecare lună, îţi voi trimite o declaraţie de profituri şi un mic cec. Cecul va conţine partea ta din câştiguri, plus majoritatea câştigurilor mele. Până la urmă, am să-ţi

cumpăr partea. Ţi-aş cumpăra-o şi azi, dacă aş avea bani, dar în opt sau zece ani – chiar mai puţin, dacă reuşesc să fiu econom – am să mă achit. Eşti mulţumită, sunt mulţumit şi eu. Iar cel mai bine e că nu va fi nevoie să ne mai vedem.

Se rezemă de Jeep, în aşteptare.

— Ăsta e un mod de a rezolva problema. Modul dumitale. Dar, cum poate că ai observat, domnule Fleming, nu-mi place să procedez în acelaşi fel cu dumneata. Mai mult, există şi o piesă de puzzle pe care *dumneata* n-o cunoşti.

Posibilitatea de a-i întoarce aceeaşi replică îi prilejuia o satisfacţie nespusă.

— Nu mă interesează deloc nişte sume mici de bani din când în când şi, cunoscându-te – oricât de puţin am avut ocazia – mă aştept să fie foarte mici şi neregulate. Nu, mă interesează să primesc

bani mulţi şi cât mai curând. Nu am intenţia să aştept opt sau zece ani, până reuşeşti dumneata să te achiţi.

Îşi ridică ochelarii de soare pe frunte şi îl privi, îngustându-şi ochii în lumina puternică.

— Uite ce-ţi propun *eu*. Luăm legătura cu un agent, vindem Sundowner şi împărţim câştigul. Dumneata îţi vezi de-ale dumitale, eu de ale mele. Concluzia va fi aceeaşi – nu ne vom mai vedea. Îţi voi da chiar şi cinci la sută în plus, ca să te înduplec.

Nick clătină din cap:

— Nu ţine. Nu vând, şi cu asta am terminat. Deci, se pare că am ajuns într-un impas. Ceea ce aş dori foarte mult să ştiu e de ce eşti aşa de hotărâtă să vinzi imediat. Ai nevoie de bani, sau ce?

— Nu că te-ar privi cu ceva, dar am

nevoie de partea mea din Sundowner pentru un proiect anume, care necesită capital.

— Ce proiect?

— Ţi-am spus, nu te priveşte, replică ea, deschizând portiera maşinii.

— Nu m-o fi privind…

— Bine.

Nu pierdea nimic, dezvăluindu-i planurile. Putea chiar să-l facă mai înţelegător.

— Adevărul e că am antecedente artistice şi…

— A, nu, o întrerupse el. Eşti pictoriţă. Temperament artistic. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Kara îi desluşi dispreţul din glas şi-şi reproşă supoziţia că ar fi înţeles-o cât de cât.

— Nu, domnule Fleming, nu sunt

pictoriţă, dar mi-am luat licenţa în istoria artei. În ultimii doi ani, am lucrat ca administrator adjunct la o galerie. Nu mă satisface din punct de vedere creator.

Nu adăugă că salariul era minuscul, iar ea şi proprietarul se contraziceau frecvent – şi vehement – asupra tuturor problemelor firmei.

— Lasă-mă să ghicesc, propuse Nick. Vrei să-ţi deschizi o companie propriei, aşa e? Să fii şefa, să faci ce vrei tu.

— Eşti mai isteţ decât pari, domnule Fleming, ceea ce, desigur, nu spune foarte mult, răspunse ea. Vreau, într-adevăr, să-mi înfiinţes propria mea galerie. Am relaţiile, stilul şi cunoştinţele necesare.

— Înţeleg. Cred că plănuieşti să promovezi cine ştie ce artist tânăr, frumos şi nemâncat, care în schimb îţi va purta recunoştinţă veşnică.

Nu se osteni să se arate jignită faţă de această remarcă de prost gust.

— Dacă ar fi vorba să promovez artişti, aş face-o numai datorită talentului lor. Dar toate astea nu te privesc. N-am nevoie de la dumneata decât de un acord ca să vând Sundowner.

Nick clătină din cap:

— De ce nu împrumuţi banii de la tăticul tău vitreg?

— Tatăl meu vitreg nu obişnuieşte să împrumute bani, replică ea scurt. Şi-n plus, n-am nevoie de împrumuturi. Sunt proprităreasa unei jumătăţi din Sundowner.

— Chiar ai fi în stare să-l vinzi şi să-ţi toci partea într-o investiţie ca asta? întrebă el, dezgustat. Cred că în Atlanta sunt zeci de galerii.

— Sute, mai exact.

— Şi toate se luptă să-i atragă pe puţinii amatori de artă.

— E clar că nu înţelegi subiectul, şi nu-mi voi pierde vremea instruindu-te. În fond, adăugă ea, pe un ton batjocoritor, nu mi-ar ajunge nicio viaţă de om. Problema e că jumătate din Sundowner îmi aparţine şi, când o voi vinde, am să pot folosi banii cum vreau eu. N-am nevoie de permisiunea dumitale, nu-i aşa?

Arşiţa soarelui începea să-şi facă efectul asupra ei, iar Nick nu părea dispus să abandoneze lupta.

— Nu înţelegi nici acum, aşa-i, Kara?

În glasul lui se simţea o undă de furie.

— Sundowner nu e o simplă clădire. E un cămin. Al meu şi al multor alţi oameni.

— Nu te-ai născut aici. Probabil ai

nimerit peste el din întâmplare. La fel de uşor poţi nimeri peste un alt local. Cu toate talentele dumitale, adăugă ea sarcastic, poţi găsi alt bar pe care să-l administrezi.

Nick nu-i răspunse, dar expresia lui deveni şi mai dură.

Acest lucru n-o opri pe Kara.

— Am dreptate, nu-i aşa? Ai picat din bun senin şi te-ai vârât pe sub pielea tatălui meu.

Tresări uşor, dar îi răspunse deschis:

— De fapt, am nimerit într-adevăr din întâmplare. Nu aveam de lucru, Sean m-a angajat, m-a simpatizat şi, treptat, mi-a acordat tot mai multe responsabilităţi. Avea nevoie de un partener care să-l ajute, iar eu îi eram la îndemână. Dacă bănuieşti că a fost ceva necurat la mijloc, te înşeli. Timp de şapte ani, mi-am investit aproape

tot salariul în Sundowner. Am muncit pe brânci pentru partea mea din afacere, Kara.

— Iar eu n-am făcut-o. Asta-i tot? ripostă ea, întrebându-se de ce cuvintele lui o puneau în defensivă.

— Sundowner era pentru Sean un mod de viaţă. Era tot ce avea. Nu l-am dezamăgit niciodată.

— Cum am făcut eu?

— Tu ai spus-o. Dar faptul că nici măcar n-ai venit la înmormântare.

La asta, Kara se burzului:

— Te-ai gândit măcar să te întrebi de ce n-am venit? Ei bine, am să-ţi spun. Nu eram în ţară. N-am aflat despre moartea lui decât peste o săptămână. Altfel, aş fi venit.

— Serios?

— Dar e ridicol. N-ai niciun drept să-

mi faci reproşuri, se răsti Kara.

— Crezi?

— Nu sunt obligată să stau aici, în canicula asta, şi să-ţi ascult insinuările, la care n-am nici cea mai mică intenţie să răspund. Mă întorc la hotel să fac o baie rece şi să mă gândesc în linişte. Ţi-aş propune să faci acelaşi lucru.

Un surâs răutăcios tresări la colţurile gurii lui Nick:

— Nu său? Vrei să vin cu tine la hotel ca să fac o baie? Dar e cea mai bună idee pe care-am auzit-o pe ziua de azi.

Ridică privirea spre cerul fără nori.

— Cu tot soarele ăsta fierbinte, ar fi un deliciu să mă bălăcesc cu tine în cadă.

Kara se hotărî să nu-l pocnească. Nu în public. Şi mai ales nu în parcarea avocatului său. În schimb, îşi coborî la loc pe ochi ochelarii de soare şi intră în

maşină. Cu tot calmul de care era în stare, mai spuse:

— Cum bine ştii, mă duc *singură* în cameră.

Nu aşteptă răspunsul, trecând direct la esenţă:

— Când ajung acolo, am să mă gândesc la o soluţie. La *asta* mă refeream, când ţi-am propus să faci acelaşi lucru.

Zâmbetul lui deveni şi mai larg.

— Ne vedem mâine, continuă Kara. Vom încerca să discutăm calm şi raţional şi să ne împărtăşim ideile într-un mod civilizat.

Aşa mai mergea. Începea să vorbească din nou ca o profesionistă.

— Bine, ridică din umeri Nick, nepărând impresionat. Cum pofteşti, Kara, dar nu există decât o singură soluţie – să pleci la Atlanta şi să laşi barul în pace.

Kara porni motorul şi băgă maşina în viteza întâi. Nick fu nevoit să se retragă fulgerător, când demară în trombă.

— Mi-a scăpat, bombăni ea. Fir-ar să fie.

Îi spusese lui Nick adevărul despre planurile pe care le avea cu partea ei. Ceea ce nu-i spusese era că demisionase deja.

De luni de zile voise să-şi părăsească slujba. După ce aflase despre moştenire, îşi găsise în sfârşit curajul de a-i spune şefului ce părere avea despre el: cumpăra lucrări de mâna a doua şi le vindea la preţuri exorbitante, servea clienţi care cumpărau tablouri asortate cu tapetul, nu încerca niciodată să le ridice nivelul şi ignora operele realmente interesante care erau create în Atlanta. *„Galerie Moderne”*

era o glumă. Mai bine s-ar fi numit „*Galerie Ancienne*", le spusese ea întotdeauna prietenilor.

Acum, ce-avea să le mai spună? Rămăsese şomeră, fără nicio şansă de a obţine o recomandare, şi toate planurile îi erau spulberate de un pierde-vară musculos care numea „cămin" un bar dărăpănat.

Apelase mai întâi la tatăl ei, dar James Selwyn al III-lea avea idei ferme cu privite la împrumuturile de bani şi în niciun caz nu împrumuta pentru proiecte atât de precare ca deschiderea unei noi galerii de artă într-un oraş deja plin.

Fusese întotdeauna generos cu Kara, plătindu-i toate necesităţile adolescenţei, de la lecţii de balet până la îndreptarea danturii şi tratând-o ca pe o adevărată fiică. Dar îi plăcea să fie stăpân pe situaţie

– iar un om stăpân pe situaţie nu dă bani cu împrumut. Aşa că o refuzase, iar banca făcuse acelaşi lucru. După care, moştenise Sundowner şi crezuse că i se răspunsese la toate rugăciunile.

A doua zi dimineaţă, la ora zece fix, Kara intră în bar. Nick nu se vedea nicăieri. Nu era o surpriză. Era clar că n-avea chef să repete scena din ajun.

Traversă încăperea, până pe terasa din spate, şi îl văzu imediat, plimbându-se pe plaja albă în formă de semilună. Era o zi minunată, iar Nick umbla lovind nisipul cu picioarele ca un copil, de parcă n-ar fi avut nicio grijă. Un câine gălbui, cu aspect ciudat, îl urma îndeaproape.

— Nick… îl strigă Kara, iar el străbătu plaja şi urcă treptele spre terasă. Era îmbrăcat cu un tricou alb şi blugi

tăiaţi. Avea picioarele goale.

— Deci, te-ai hotărât să fii mai puţin formalistă. Azi sunt „Nick”. Facem progrese.

Kara studie barul câteva momente. Era curat lună, cu paharele sclipind aliniate perfect. Îşi trecu degetele pe tăblia de tec. Lucea ca oglinda.

— Te miri? o întrebă Nick. Mă mândresc cu proprietăţile mele, Kara.

— Mă bucur să aflu, replică ea cu nepăsare, dar trebuie neapărat să vorbim.

Nick îşi turnă o cafea, fără a se mai deranja să-i ofere şi ei una.

— Dacă asta înseamnă că trebuie să ne certăm, cred că am făcut-o destul.

— Şi eu.

— Atunci, ne-am înţeles. Sunt sigur că, în timpul băii reci de ieri, ai ajuns la concluzia justă – că trebuie să-mi accepţi

oferta. Tommy poate întocmi hârtiile.

— Nu mă îndoiesc, dar ne-am pierde vremea, pentru că rămân aici.

Ceaşca lui Nick se opri la jumătatea mişcării spre gură.

— Ce *faci*?

— Rămân. Localul a fost al tatălui meu şi m-am hotărât să-mi păstrez jumătatea. Nu fi aşa de şocat, Nick. În fond, m-ai muştruluit pentru că voiam să-l vând, îi aminti ea. Deci, se pare că vom lucra împreună.

Câinele se ridică, linse mâna lui Nick şi începu să-ladulmece.

— Şezi, Topaz.

De astă dată, câinele se instală la picioarele Karei.

— Ce tot vorbeşti? o întrebă Nick.

— M-am hotărât să stau aici şi să-mi administrez partea mea din Sundowner.

Aşa, voi înţelege mai bine afacerile pe care le facem.

Folosise într-o doară pluralul, dar Nick se albi la faţă auzind-o.

— Aş dori să văd registrele contabile, bineînţeles, adăugă ea.

Când Nick nu-i răspunse, îl privi cu ironie:

— Te enervează cumva cafeaua, Nick?

— Ţi-ai pierdut minţile, mârâi el. Nu poţi vorbi serios.

— Crede-mă, Nick. Vorbesc cât se poate de serios. Jumătate din local e a mea şi am tot dreptul să stau aici. Nu te deranja cu telefonul, îl sfătui ea. L-am sunat deja pe Tom Melendez şi consideră că e soluţia ideală.

— Nu! îşi trânti Nick cana cu cafea pe bar, făcându-l pe Topaz să se

cuibărească şi mai aproape de Kara. La toţi dracii, nici nu mă gândesc. N-am s-o permit. Spune-mi că nu vorbeşti serios. Că e un banc prost.

Nick, însă, ştia că nu glumea. Avusese timp să chibzuiască şi la această concluzie ajunsese – să preia jumătate din Sundowner, să se vâre în viaţa lui, să-l scoată din minţi.

Poate că tocmai asta era, poate credea că, înnebunindu-l, avea să-l alunge. Trebuia să-şi păstreze calmul; să rămână stăpân pe situaţie.

— Sunt foarte surprins că vrei să rămâi pe-aici, Kara, reluă el, cu un zâmbet binevoitor. Nu credeam că mă placi prea mult.

— A, nici nu te plac, replică ea, dar fac ceea ce e de făcut. Cu timpul, îţi vei da seama şi tu că e mai bine aşa.

La asta, n-avu ce să-i răspundă. În schimb, o întrebă:

— N-ai o casă sau o slujbă în Atlanta, unde să te întorci?

— Nu, nimic, răspunse ea, veselă. Mi-am dat demisia când am aflat despre moştenire şi m-am hotărât să-mi subînchiriez apartamentul pe perioada cât stau aici, oricât de mult timp va trebui.

— Kara, pentru numele lui Dumnezeu…

Nu-i venea să creadă că femeia aceea avea să-i invadeze efectiv viaţa. Era prea absurd.

— Crezi că glumesc, nu-i aşa? Crezi că, pentru că am un tată vitreg bogat, n-am nevoie de localul ăsta. Dar, în ciuda a tot ceea ce-ai putut auzi de la Sean despre tatăl meu vitreg, să ştii că nu mi-a oferit lumea pe tavă.

Nick auzise destule despre James Selwyn al III-lea. Aflase cum îl părăsise pe Sean soţia, când el investise economiile lor de-o viaţă în Sundowner. Luase cu ea şi fetiţa, divorţase de Sean şi se însurase, peste mai puţin de-un an, cu un bărbat care reprezenta tocmai opusul lui Sean – un om sofisticat şi realizat.

Sean îl acuzase întotdeauna pe James Selwyn al III-lea că nu-i permisese să aibă acces la fiica lui. Dar nimic din toate astea nu mai conta, fiindcă acum, prin cine ştie ce întorsătură bizară a sorţii, fiica lui Sean plănuia să rămână la Sundowner şi să-l conducă.

— N-are niciun sens, Kara, spuse el, în cele din urmă. Aseară, nu-ţi doreai nimic mai mult decât să vinzi localul. Acum, înţeleg că vrei să ajuţi la administrarea lui. Nu se leagă.

— Nu mi-ai dat de ales, Nick. Nu te pot plăti ca să pleci, nu vrei să vinzi, iar eu refuz să plec. A, probabil mi-aş putea lua un avocat, ca să mă duc la tribunal, să completez petiţii şi să intentez acţiuni. Aşa, poate aş reuşi să te alung. Dar, sinceră să fiu, nu-mi dă mâna.

Nick tăcu. Nu găsea nicio soluţie de a-i muta gândul. Nu ştia decât că nu voia s-o lase să se amestece în treburile barului.

— Asculă, Kara, spuse el după un timp. Lui Sean şi mie ne mergeau bine afacerile. Lucram într-un anumit mod…

— A, nicio grijă, îl întrerupse Kara. Un timp, nu vreau decât să observ. Nu plănuiesc nicio schimbare. Cel puţin, nu imediat, adăugă ea, cu un gest.

Nick nu se lăsă amăgit nicio clipă. Dacă nu se lupta cu ghearele şi cu dinţii,

probabil că ar fi întors tot localul cu susu-n jos.

— Bine, spuse el, obosit. Rămâi. Dar *unde* vei locui? Ai o casă unde să stai?

Kara clătină din cap.

— Sunt unele apartamente frumoase mai încolo, pe plajă…

— Prea scumpe, răspunse ea, cu emfază. Nu uita că, până voi subînchiria, încă mai am de plătit chiria, în Atlanta. Dar există aici un apartament unde a locuit tatăl meu, nu?

— Da, la etaj.

— Atunci, voi sta acolo.

— N-n, o refuză el. Acolo stau eu şi n-am de gând să mă mut.

— Aha…

Kara ezită un moment, apoi spuse:

— Mă gândeam că, poate, dacă tot sunt fiica lui Sean…

— Nu.

Era gândul lui să fie emfatic.

— Nicio şansă. Îmi revin nouă zecimi din spaţiu şi rămân aici.

Apoi înălţă o sprânceană, sugestiv:

— Sigur, te poţi muta la mine, dacă vrei. Patul e mare, cu vedere spre Golf.

— În visurile tale, replică ea, sec.

Îl privise drept în ochi, iar Nick avu un şoc cumplit. Se mai uitase la ea, o măsurase cu atenţie şi o găsise splendidă, în pofida atitudinii ei. Dar nu-o mai privire niciodată în ochi. Erau ochii lui Sean, albaştri, limpezi şi puţin cam răutăcioşi. Niciodată nu fusese sigur ce anume se ascundea dincolo de privirea albastră a lui Sean – şi, cu siguranţă, n-o putea descifra nici pe a Karei.

— Pot dormi şi în maşină, ridică ea din umeri.

Nick oftă:

— Cred că ai putea să te muţi în vechea mea casă. E mică, dar civilizată. Şi te las să stai gratis.

Kara îi zâmbi, cu primul ei surâs adevărat, care-i lumina toată faţa – nu acea grimasă afectată pe care i-o adresase în ajun. Abia acum, Nick îşi dădu seama cât de fermecătoare era.

— Mulţumesc, Nick. Îţi sunt foarte recunoscătoare. Ce urmează?

— Păi, ai cunoscut deja un membru al *personalului*, cum ne spui tu. Cred că te duc să faci cunoştinţă şi cu ceilalţi.

Kara coborî de pe taburetul înalt, iar Nick îşi permise s-o studieze în întregime, nu ca în ajun, când abia o învrednicise cu o privire.

Purta pantaloni scurţi, dar nu sumari, ca fetele de la Sundowner. Erau din în alb

şi-i ajungeau până la jumătatea coapselor. Nu l-ar fi deranjat să vadă şi restul acelor coapse dar, aşa, păreau chiar mai interesante – suficient ca să-l ispitească. Adevărul era că arăta sexy şi nu numai atât – radiind de tinereţe, viaţă, energie. Apoi, se răsuci uşor, iar Nick observă cum i se mulau pantalonii pe şolduri – şi atât îi trebui. Era o splendoare, nu încăpea nicio îndoială.

Văzânfu-i expresia, Kara îl tachină:

— Am luat proba? Sunt demnă să servesc la mese în Sundowner?

Nick se stăpâni înainte de a fluiera încet. În schimb, se hotărî să încerce o atitudine galantă. Dacă tot trebuia să lucreze cu Kara – cel puţin, până găsea o cale să scape de ea – putea foarte bine s-o facă în mod plăcut.

— Ai luat-o cu brio. De fapt, arăţi

destul de bine ca să poţi conduce localul. Vino, cei de la bucătărie trebuie să fi venit de-acum. Să ţi-i prezint.

Capitolul 3

Kara îl urmă pe Nick prin uşile batante, spre bucătărie. Ceea ce văzu pe drum, în sala de mese, nu era deloc încurajator. Strâmbă din nas la vederea feţelor de masă din muşama cadrilată, a scaunelor desperecheate, a florilor din plastic, atât de ridicole într-o lume plină cu vegetaţie naturală.

Deşi sala de mese era curată, decoraţiunile erau atât de demodate încât păreau să dateze tocmai din timpul Marii Crize. Dar exista şi o calitate care compensa totul. Vederea spre Golf, prin

ferestrele până-n tavan. N-o putea schimba nimeni şi era spectaculoasă.

Da, hotărî ea, barul Sundowner avea posibilităţi.

Nick o aşteptă lângă uşa bucătăriei, în timp ce-şi croia încet drum prin salonul larg.

— Ei, care e verdictul? întrebă el.

— Mă abţin de la orice comentariu până văd totul şi vorbesc cu toată lumea, îi spuse ea.

— Şi pe urmă?

Stătea lângă uşă, dar nu schiţase niciun gest de a o deschide.

— Depinde, răspunse Kara, enigmatic.

— Te cred. Intră să-l cunoşti pe Arthur. Mă aştept să nu-l laşi indiferent.

Curioasă, Kara îl urmă în bucătărie.

Echipată cu instalaţii de inox,

încăperea îi făcu o impresie de modernitate şi eficienţă. Ceea ce o cam surprinse.

Bucătarul stătea lângă o masă de lucru. Era un om între două vârste, slab şi extrem de înalt, cu pielea netedă şi negricioasă. Două trăsături îl scoteau din comun: era îmbrăcat numai în alb şi era complet chel.

— Ţi-l prezint pe bucătarul nostru, Arthur Lapierre. Arthur, ea e Kara, fiica lui Sean.

Arthur nu lăsă din mână cuţitul tăios pe care-l folosea, privind-o doar pe Kara de la înălţimea staturii sale uriaşe, şi spuse, în ritmul melodios din Caraibe:

— Ia te uită, fetiţa lui Sean.

Kara dădu din cap, nu prea pregătită să răspundă. Omul o cam intimida.

— Îmi pare foarte rău pentru tatăl

tău, continuă Arthur. A fost cel mai bun.

— Mulţumesc. Frumos din partea dumitale... Arthur, reuşi ea să spună.

I-ar fi venit mult mai comod să-l numească „domnule Lapierre", dar era hotărâtă să manifeste o oarecare autoritate, deşi în prezenţa lui nu se simţea deloc astfel.

Nick, enervant de dezinvolt, se duse la frigiderul de proporţii comerciale, îl deschise şi privi înăuntru.

— Creveţii arată bine, Art.

— Mda, cum să nu, răspunse laconic bucătarul, în timp ce lua un peşte alb, îl eviscera şi, din încă două mişcări rapide, îl dezosa şi-l arunca într-o grămadă de lângă chiuvetă.

Kara îl privea ca hipnotizată.

— Ei, mă gândeam că e cazul să vă cunoaşteţi, continuă Nick.

— Cu multă plăcere, replică Arthur, văzându-şi de treabă.

Nick porni spre uşă, dar Kara nu-l urmă:

— Stai puţin. N-ar trebui să-i spui lui Arthur ce se întâmplă?

— Mai târziu, răspunse Nick, încercând s-o scoată pe uşă, dar fără succes.

— Cred că e un moment foarte potrivit, spuse ea.

— Eu în locul tău n-aş insista, Kara.

Arthur luă încă un peşte, îl curăţi repede de solzi, apoi se opri, aşteptându-i să ajungă la o înţelegere.

Kara era cam nedumerită. Se contrazicea cu Nick, sub privirile bucătarului. Nu avusese deloc intenţia asta.

— Ca parteneră a ta, trebuie să

insist.

— În regulă, răspunse Nick. Tu ai vrut-o.

I se adresă lui Arthur:

— În dimineaţa asta, Kara mi-a adus o veste foarte interesantă.

Arthur lăsă cuţitul jos.

— Va rămâne în Cypress Key şi va lucra cu noi, la restaurant.

— Cum adică, Nick? întrebă Arthur.

— Jumătate din Sundowner e proprietatea ei, aşa că va prelua unele responsabilităţi.

— Ba, în bucătăria mea, niciodată, declară Arthur, cu o scăpărare în ochii săi căprui.

Surprinsă, Kara nu spuse nimic.

— La bucătărie, eu sunt şeful, Nick, continuă el. Mereu am fost şi mereu am să fiu. Aşa a vrut Sean. Eu dau ordine aici, tu

dai ordine în faţă.

— Ştiu, răspunse Nick. Dar acum, că a venit Kara, trebuie să cedăm amândoi puţin.

— Poţi să cedezi *tu*, sau puţin, sau mult. Eu, în bucătăria mea, nici nu mă gândesc.

Şi se apucă din nou de lucru, cu o fermitate care o uimi pe Kara. Se vedea clar că nu avea de gând să asculte nimic.

— Nu sunt pregătită să fac schimbări, Arthur, încercă ea. Dar, dacă aş putea doar să văd un menu…

Nick scoase un oftat sonor.

— Sunt pe mese. Uită-te cât vrei, dar la bucătăria mea, să nu te bagi. Am aici tot ajutorul care-mi trebuie. Doi puşti care pun tacâmurile pe mese şi mă ajută să fac curat. Chelneriţe, la servit mâncarea. Mâcarea făcută de *mine*, adăugă el,

îndărătnic.

— Mă rog, nici nu m-aş gândi să mă amestec la ajutoarele tale, încercă din nou Kara, dar asta nu înseamnă că nu pot veni cu nişte propuneri. Să adăugăm ceva nou…

Arthur lăsă cuţitul jos, încrucişându-şi pe piept braţele lungi. Un moment stătu astfel, privind-o de sus pe Kara, încruntat. Apoi, vorbi:

— Am fost bucătar şef în Miami, am mai fost şi-n New Orleans. Am studiat toate felurile de a găti.

— Nu mă îndoiesc că…

Nick se rezemă de uşă, privindu-i. Era clar că mai mult de-atât nu voia să se amestece.

Arthur abia dacă tăcu o secundă.

— Cunosc *nouvelle cuisine*, creolă şi asiatică, şi vreau să-ţi spun, acum şi-aici,

că în bucătăria mea n-o să se coacă pateuri pufoase cu brânză frământată.

— Nu, sunt sigură…

— Şi nu mă interesează nici somonul afumat pe foi de salată, c-un cocoloş de maioneză asezonată deasupra.

— Înţeleg…

— Plăcintele de crab cu jalapeño şi suc de chitră nu sunt stilul meu.

— Nici al meu, recunoscu Kara, întrebându-se cât avea s-o mai ţină aşa.

— Aici, servim peşte fript şi pui fript. Nu servim kiwi.

Se opri dar, înainte ca ea să comenteze, adăugă:

— Şi cunosc şi bucătărie grecească. Aşa că nici nu te gândi să-mi propui să-nfăşor ceva cu frunze, în bucătăria *mea*.

De astă dată, când Nick o luă de braţ, Kara nu se mai opuse.

— Ăă, Kara, ce-ar fi să vii un minut în sala de mese? Am să-ţi vorbesc.

Acceptă imediat dar, în timp ce se întorceau să iasă, Arthur mai strigă după ei:

— Şi n-o să se găsească pe-aici nici păstrăv afumat cu garnitură de arpagic.

În sala de mese, după ce închise uşa în urma lor, Nick spuse:

— Acum cred că înţelegi problema.

— A, înţeleg perfect.

În alte circumstanţe, ar fi fost amuzată. Dar ştia ce se întâmpla.

— Înainte de a apuca, măcar, să arunc o privire pe menu, bucătarul îmi spune ce n-am voie să fac.

— E şef acolo de mult timp, îi aminti Nick.

— Şi, cum spunea, tu eşti şef aici.

— Exact. Dar, de fapt, în bar sau în

restaurant nu e nimic de schimbat. Chiar tu ai spus…

— Am spus că-mi rezerv orice comentariu.

Ştia că, într-un fel, Nick avea să fie la fel de încăpăţânat ca Arthur. Ei bine, n-aveau să-i închidă gura.

— Atunci, să auzim, propuse el.

— Nu acum. Mai am nevoie de timp, să mă uit.

Nu era momentul să se certe cu Nick. Aşa, n-ar fi ajuns nicăieri; şi făcuse deja greşeala de a se pripi o dată. Trebuia să-şi exerseze subtilitatea şi să aştepte o ocazie.

Dacă Nick o lăsa să se ivească.

— Celor de pe-aici le place de minune atmosfera, spuse el.

— Atmosferă? izbucni Kara.

Nu se mai putea stăpâni. Termenul

nu se potrivea cu nimic din ceea ce vedea, mai ales când în mijlocul sălii de mese stătea tolănit un câine lăţos.

— Poate-am să mă uit mai atentă, să percep şi eu ceva din „atmosfera” asta, adăugă ea, sarcastică.

— Te rog.

Lucirea de oţel din ochii lui o anunţa că nu-i plăcea deloc ironia.

— Voi mai urma şi sugestia lui Arthur de a mă uita peste menu. Pare fascinant. Atât de multe prăjeli, rar mai vezi azi aşa ceva, continuă Kara, cu îngâmfare.

Glasul lui Nick era la fel de calm ca al ei:

— Pare o idee bună. Eu mă duc să controlez proviziile, cu Art.

N-o surprindea. Era clar că aveau mult de vorbit.

— Ne vedem mai târziu, spuse Kara.

Nick intră în bucătărie, cu scuzele gata pregătite:

— Scuză-mă, amice. Habar n-am avut că voia să rămână. Problema e că legea îi dă dreptul. Asta-i cea mai păcătoasă chestie.

— Nu-mi pasă ce face, numai să nu-şi bage nasul în bucătăria mea.

— Nici pe mine nu mă prea încântă ideea să se învârtească prin faţă.

— Asta-i problema ta. Numai să n-o laşi aici, insistă Arthur, lovind cu cuţitul puţin mai tare decât era necesar.

— Păstrează-ţi calmul, Art.

Bucătarul era celebru pentru ieşirile lui temperamentale şi ameninţările de a-şi lua tălpăşiţa dacă cineva se amesteca în domeniul lui. Desigur, nu şi le pusese niciodată în aplicare, pentru că

întotdeauna îi fusese loial lui Sean. Pe Nick nu-l surprindea că loialitatea lui nu o includea şi pe băgăreaţa fiică a acestuia.

— Am s-o ţin la distanţă, îi promise el. Dacă pot.

— N-ar strica.

— Ascultă, Art, e o pacoste.

La fel era şi Arthur, însă l-ar fi preferat oricând.

— Da, nu-ţi face griji, îl calmă el. N-o să-ţi creeze probleme.

Îl bătu prieteneşte pe umăr, adăugând apoi, cu o efuziune neobişnuită din partea lui:

— Fără tine, Sundowner n-ar putea să supravieţuiască.

— Nu vreau să plec, recunoscu Arthur. Coşmelia asta e şi pentru mine ca o casă. Îmi place de minune viaţa aici. Mi-e comod. Şi sper să rămână aşa.

— Nicio grijă, amice. Găsim noi o soluţie.

— Ca de pildă? abandonă Arthur orice prefăcătorie că lucra. Cu braţele încrucişate pe piept, îl privi pe Nick.

— Deocamdată, cred că va trebui să ne lăsăm duşi de curent. S-o lăsăm să creadă că are şi ea un rol aici. O înnămolim în treburi mărunte şi, poate, o să se sature.

— M-am prins, şefu, chicoti melodios Arthur.

— Pare s-o fascineze mâncarea, aşa că poate găseşti ceva inofensiv care s-o ţină ocupată.

— Am să mă gândesc, dar presimt că n-o să se descurajeze prea uşor. Mi se pare o femeie îndărătnică.

— Însă nu uita cu cine are de-a face.

Arthur chicoti:

— Că bine zici.

— Deci, sarcina ta e să-i distragi atenţia. De restul mă ocup eu. Şi crede-mă, Art, pot rezista mai mult ca ea. Nu e decât o puştoaică răzgâiată, care-o să ne dea bătaie de cap numai de ciudă că nu va ieşi pe-a ei. În două săptămâni, o să facă stânga-mprejur şi-o s-o tulească la mămica şi tăticu’ vitreg şi la fandosiţii ei din Atlanta. Iar atunci, totul va reveni la normal.

— Sper să ai dreptate, şefu’.

— Ai încredere-n mine. N-o să-i placă nici munca la restaurant, nici Cypress Key. O să am eu grijă.

Nick o găsi pe Kara pe verandă. Câinele, care nu-l urmaşe în bucătărie, stătea la picioarele ei.

— Topaz te place, observă el.

— Aşa se pare.

— Nu se-ataşează de oricine.

— Sunt flatată, răspunse Kara.

Judecând după privirea tăioasă pe care i-o aruncă Nick, era clar că nici de data asta sarcasmul ei nu-i scăpase. Mă rog, cu atât mai bine; n-avea să-i fie greu să-şi exprime sentimentele.

Următoarele lui cuvinte o luară pe nepregătite:

— E o dimineaţă frumoasă, ce-ar fi să te duc la noua ta locuinţă?

— Mai e puţin până la ora mesei. N-ai de lucru?

— Nnţ. Buck, marmanul, vine azi mai devreme. Îmi poate ţine locul ca şef de sală. Mi-ar plăcea să-mi iau puţin timp limber ca să-ţi arăt locurile.

Kara se ridică:

— Atunci, sunt gata. Ard de

nerăbdare să-mi văd noua casă. Casa mea *temporară*, adăugă, când îi văzu expresia de pe faţă. De fapt, aş putea chiar să mă instalez imediat.

— Ai putea.

Porniră unul lângă altul pe terasă, pe sub baldachinul frunzelor de deasupra.

— E frumos aici, nu? întrebă Nick. Raiul pe pământ.

— Da, e minunat. Îmi dau seama de ce au ales turiştii partea asta a lumii ca să-şi facă vacanţele. Dar cred că un localnic ca tine s-a obişnuit.

— Un localnic, cred şi eu. Însă cu vin dintr-un loc care arată cu totul altfel – bazinele carbonifere din Pennsylvania.

Kara fu surprinsă, dar Nick nu-i lăsă timp să comenteze.

— Mai bine vino după mine cu maşina ta. Dar ţine-te aproape, ca să nu te

pierzi.

— Nicio problemă. Abia aştept să văd casa.

Călătoriră un timp unul după altul de-a lungul coasei, înainte de a coti pe un drum desfundat, plin cu hopuri. Kara tocmai începea să aibă îndoieli, când văzu în faţă o rulotă, într-un pâlc de palmieri. În acel moment, îndoielile ei deveniră serioase. În niciun caz n-avea de gând să locuiască într-o rulotă, în plină pustieate.

Începea să-şi caute cuvintele pentru a refuza delicat, când îşi dădu seama că nu rulota era destinaţia lor. Nick încetini Jeep-ul doar atâta cât să-i salute pe doi bătrâni care lucrau în grădină. Apoi, mai parcurseră cam patru sute de metri. În sfârşit, opri maşina sub câţiva stejari uriaşi şi coborî.

Nedumerită, Kara i se alătură. Nu se

vedea nicio casă, nicăieri, numai un râu cu ape leneşe şi mocircloase, adânc şi întunecat, ce părea o pepinieră de aligatori ideală, ca să nu mai menţioneze ţânţarii şi şerpii. Se cutremură, întrebându-se ce naiba avea în cap Nick.

— Acolo e, arătă Nick cu capul, spre râu.

Kara privi printre frunzele dese ale bananierilor sălbatici, dar nu băzu nimic.

— Unde?

— Pe râu.

— *Pe* râu?

Înaintând, se uită din nou şi văzu pe apă ceva alb. Sălta în sus şi-n jos. O barcă – mică, răpănoasă şi la mare nevoie de o vopsea nouă.

— Asta e? întrebă. Asta-i *vasa mea*? Doar nu te-aştepţi să stau într-o barcă?

Nick abia îşi stăpâni zâmbetul:

— Bun venit acasă, Kara.

— Nu poţi vorbi serios. N-am de gând să locuiesc acolo.

— De ce nu? În fond, e o barcă *locuibilă*.

— Da’ uită-te la ea! strigă Kara.

Nick se uită.

— La ce să mă uit?

— E aşa de… aşa de…

— Comodă, completă el. Ascultă, vorbeşti despre vechiul meu culcuş. Am cunoscut zile fericite aici. Sigur, dacă nu e de nasul tău…

Lăsă fraza în aer, apoi continuă:

— Atunci, poate ar trebui să te gândeşti la o întoarcere în Atlanta.

— Nici moartă, scrâşni Kara, printre dinţi.

Ştia ce urmărea. Voia s-o şocheze, s-o descurajeze, s-o alunge. S-o facă să

cedeze. Ei bine, acum îi cunoştea jocul şi era gata să-l joace – dar după regulile *ei*.

— O barcă locuibilă, repetă ea, rar. Ce ingenios. Ce neobişnuit. Ce… bine, dar n-am cuvinte.

Izbuti să surâdă, cu jumătate de gură:

— Hai s-o vedem.

— Urmează-mă.

O conduse în jurul pâlcului de bananieri, pe o cărare cu scoici zdrobite, spre barcă.

— Am numai o întrebare, Nick, spuse ea, în timp ce se apropiau de pontonul unde era legată barca. Locurile sunt sigure?

Arătă în jur, spre împrejurimile întunecoase şi pustii, apoi îl privi cu ochi mari şi inocenţi:

— Pentru o femeie singură?

Poate că trucul cu femeia neajutorată avea să-i reuşească.

Lui Nick părea să nu-i pese deloc:

— Normal că sunt sigure.

— Normal?

— Precis. Pe-aici nu vine aproape nimeni.

— Şi dacă vine cineva?

De-acum, devenise serioasă.

— Nu-ţi face griji, îl ai pe Kyle.

Ca răspuns la privirea ei întrebătoare, adăugă:

— Kyle şi Eileen, care stau în rulotă, mai încolo. Văd pe toată lumea şi, dacă trece vreo maşină străină, Kyle se duce să vadă ce vrea – cu puşca.

— Extraordinar.

— Să ştii că e. El o să te apere. Mai au şi un telefon pe care-l poţi folosi. Una peste alta, probabil că ar fi o viaţă mult

mai sigură decât în Atlanta. Însă, dacă eşti cu adevărat neliniştită, ridică el din umeri, s-ar putea ca Cypress Key să nu fie locul cel mai potrivit pentru tine.

— Nu sunt neliniştită deloc, minţi Kara. Mi-ai alungat toate temerile.

Şi îl urmă pe puntea bărcii.

La prova exista o covertă mică, de unde o scară urca pe puntea-terasă de deasupra. Deşi avea nevoie să fie vopsită, casa plutitoare avea un soi de farmec boem.

Nick luă cheia, ascunsă pe treapta de sus. În timp ce deschidea uşa cu plasă, făcu un gest rapid cu mâna.

— Ce…?

— Doar o şopârlă. E plin, pe-aici. De fapt, s-ar putea să descoperi câteva care şi-au făcut culcuşul în cambuză. Dar, nicio grijă. Nu muşcă.

— Mulţumesc. E o mare încurajare.

Nick începu să deschidă ferestrele, pentru a lăsa să intre briza, înainte de a avea ocazia să comenteze mirosul de umezeală din cabină.

Nu era decât o singură încăpere, cam de patru metri pe doi şi jumătate, cu pat montat în perete ce servea şi drept canapea, masă pliantă şi câteva scaune. Lângă pat se afla o etajeră de cărţi, iar dedesubt, câteva sertare. În spate era o cambuză îngustă, cu un aragaz, o chiuvetă şi un frigider miniatural, toate dispuse în şir. Pe peretele opus, lângă mica baie, se vedea ceva vag asemănător cu o instalaţie de aer condiţionat.

— Cât confort, observă Kara, în timp ce trecea prin cambuză, ieşind pe dunetă. Aceasta era descoperită, lăsând să se vadă râul care se întindea până departe. La

vederea frumuseţii primitive a peisajului, simţi un mic fior. Era o senzaţia cum nu mai cunoscuse niciodată şi oarecum neliniştităare. Poate fiindcă Nick, care o urmase afară, stătea lângă ea, foarte aproape.

În apă sări un peşte, iar Kara tresări. Nick îi puse o mână pe umăr, încurajator.

— Era doar un peşte, spuse el, nu un aligator. Deşi sunt şi câţiva din ăştia. Fac parte din teritoriu.

Când Kara nu răspunse, continuă:

— N-am mai văzut pe-aici un mâncător-de-oameni de vreo doi ani.

Îi zâmbi, deschizând un chepeng de pe punte.

— Te cuplez la stâlpul electric de lângă drum, ca să ai curent. Ai şi baterii de rezervă, dacă te hotărăşti să pleci într-o croazieră.

— Nu face parte din programul meu, replică ea, apoi întrebă: cu apa de băut ce fac?

— Îl poţi angaja pe Kyle ca, pentru o sumă fixă, să-ţi umple permanent rezervoarele de pe acoperiş. Am instalat şi o mică unitate de condiţionare a aerului, în bucătărie.

Coborând în cabină, se aşeză pe pat:

— De ce altceva mai ai nevoie? Îţi stau la dispoziţie.

Kara îi citi flirtul din ochi şi se grăbi să răspundă:

— Orice altceva, se poate obţine de la magazin.

— Sunt convins că vei sta confortabil. Aici e foarte plăcut – şi foarte romantic.

— Nu mă îndoiesc, încercă ea să treacă pe alături.

Picioarele lui întinse îi blocau

drumul. Era atât de aproape, încât ar fi putut-o atinge, trăgând-o pe pat lângă el.

— Ce-ar fi să te duci la muncă, lăsându-mă să mă organizez aici? propuse Kara.

— Mă dai afară? îşi apropie el şi mai mult piciorul de al ei.

— Da, Nick, i-l împinse ea la o parte, te dau afară. Şiretlicul ăsa…

— Care şiretlic? întrebă el inocent, rezemându-se cu mâinile sub cap.

— Oricare. Toate. Mai întâi, mă aduci aici, aşteptându-e să ţip de oroare şi să fug acasă. Ei, bine, n-o să se-ntâmple, de vreme ce nu văd locuitul pe barca asta decât ca pe un aranjament temporar. Pe urmă, te dai la mine cu tot felul de aluzii. Îţi închipui că, dacă încerci să mă seduci, am să… am să…

— Cedezi? Nu tu, Kara. Eşti mult

prea urbană şi sofisticată ca să cazi în capcanele mele.

Tonul lui batjocoritor era detestabil. Nu voia decât să scape mai repede.

— Ai dreptate. Nu cedez, spuse ea, privindu-l drept în ochi.

Fu o greşeală. O obliga să-i observe ochii pentru prima oară. Nu erau atât de închişi la culoare cum crezuse, ci spuziţi cu fire verzi şi aurii. Avea o cicatrice pe obraz şi încă una, mai mică, lângă gură. O gură frumoasă. Gândul îi veni nepoftit şi îl alungă.

Nick ridică mâna, trecându-şi degetele peste obrazul ei.

— Nu ştiu de ce crezi că aş încerca să te seduc, Kara.

Simţind că roşea, Kara îşi blestemă în sinea ei emotivitatea.

— Dar dacă te interesează, am putea

găsi o soluţie, continuă el, cu glas senzual.

Kara îi plesni mâna:

— În visurile tale, Nick Fleming. Acum, chiar vreau să mă instalez, aşa că de ce nu te duci odată la muncă? Sunt convinsă că la Sundowner e nevoie de talentele tale. Ai de făcut proba de costum unei noi chelneriţe, nu?

Nick făcu un pas înapoi, cu ochii amuzaţi:

— Ai dreptate. Ne vedem diseară la cină?

— Voi fi acolo, răspunse ea, urmându-l pe punte. Gata de lucru.

La jumătatea distanţei spre Jerod, Nick se întoarse şi-i strigă:

— Şi, Kara, în legătură cu povestea asta cu seducţia. De ce nu faci o încercare? Nu-i uşor, scumpo, dar merit efortul.

Kara se uită în jur, dar nu găsi nimic cu care să arunce după el.

Capitolul 4

Kara n-a mai ajuns la Sundowner. Până a predat camera de la motel, a făcut cumpărăturile şi şi-a cunoscut vecinii, trecuse de ora şase. În plus, ideea de a mai avea un meci cu Nick o atrăgea aproape la fel de mult ca o întâlnire pe ring cu un campion de categorie super-grea.

Aşa că reveni cu maşina până la vecinii ei, plănuind să-i lase lui Nick un mesaj la Sundowner, spunându-i că n-avea să revină decât a doua zi. Era sigură că ar fi fost încântat.

— Iubito, poţi da telefon de la noi

oricând, o asigură Kyle. Ne bucurăm mult să vedem că iarăşi foloseşte cineva barca.

— Sigur că da, îi dădu dreptate robusta lui nevastă. Şi e plăcut să avem companie.

Cu permisiunea lor, mai dădu două telefoane, unul la avocat, Tom Melendez, iar celălalt la un contabil recomandat de Tommy. Stabili o întâlnire cu contabilul pentru a doua zi dimineaţă. După ce conversă un timp cu vecinii ei, se pregăti să plece. Dar, cu Kyle şi Eileen, aşa ceva nu era deloc uşor.

Eileen tocmai fripsese un pui.

— Sigur nu vrei o bucăţică? o îmbie ea.

— Nu, zău aşa. Mi-am cumpărat o mulţime de la băcănie şi nişte creveţi proaspeţi.

— Cum vrei să-i găteşti?

— Mă gândeam să-i fierb... începu Kara.

— Atunci, ia sosul ăsta, căută Eileen prin frigider, scoţând un borcan mare. E reţeta mea specială şi merge perfect la creveţii fierţi.

Se vedea clar că, pentru Eileen, fiertura nu era formula ideală de a găsi creveţii.

— Nu mă îdoiesc. Mulţumesc mult, spuse Kara, reuşind să pornească spre maşină.

— Şi să vii cât mai curând, auzi? ordonă Kyle, în prietenosul său stil sudist.

— Neapărat.

— Fetiţa lui Sean. Ei, să mă bată Dumnezeu. Grozavă privelişte, pentru ochii îndureraţi, o întâmpină Buck, barmanul, a doua zi dimineaţă, când Kara

intră la Sundowner; turna beri pentru pescarii de la o masă din colţ, zâmbindu-i radios. Nick mi-a spus că ai venit.

Se întinse peste bar, oferindu-i o mână uriaşă:

— Încântat de cunoştinţă.

— Mă bucur că văd că mai sunt şi binevenită, spuse ea, aşezându-se pe un taburet de piele roasă, cu o privire temătoare în jur. Nick nu se zărea nicăieri şi, după întâlnirea cu contabilul, era uşurată să fie primită cu atâta căldură şi afecţiune de omul burtos şi cărunt de la bar.

Buck se încruntă:

— Da’ ce, Nick ţi-a făcut probleme?

— Mai mult ca sigur. Şi nici Arthur nu moare după mine.

— Ei, n-o să mai fie aşa când vă obişnuiţi unul cu altul, spuse împăciuitor

Buck. Trebuie doar să le laşi puţin răgaz să se liniştească, şi pe urmă au să te accepte.

— Mda, ca la o sută de ani.

— Ai dracii lui taică-tău, asta-i clar, se rezemă Buck de bar, amical. A fost ăl mai are. Eu eram în retragere, după treizeci de ani în marină, când l-am cunoscut. Trăiam din pensie, da' nu eram deloc mulţumit. Dacă mă plictiseam? Îţi spun eu, mă plictiseam de moarte. Văduv şi fără copii. Singur mai eram. Şi-atunci, Sean mi-a oferit postul ăsta. A fost o mană cerească.

— Sunt sigură că şi lui Sean i-a prins bine, răspunse Kara.

Nu voia să vorbească despre tatăl ei, să exploreze calea întortocheată a relaţiilor trecute. Începuse să-şi contureze un plan pentru Sundowner şi nu avea

nevoie de diversiuni. Schimbă vorba, încercând să pară cât mai nepăsătoare:

— Ce se întâmplă aici la ora mesei?

Buck râse:

— Se umple de mâncăi, asta se-ntâmplă.

— Aici, în bar?

— Sigur. Uite-aicea. Mesenii noştri-s mai mult pescari şi avem mulţi clienţi regulaţi, care vin la specialităţi. Unii rămân şi dup-amiază, să vadă meciurile la televizor, arătă el spre un aparat cu diagonala mare, din colţul barului. Floridanii mor după baseball. Ştii câte echipe profesioniste iernează aici?

— Destule, nu mă îndoiesc, răspunse vag Kara. Şi sala de mese?

— Aia se umple seara, când vine valul. Vinerea şi sâmbăta, chiar că dă pe dinafară. Atunci e mai mult tineret,

mulţumită lui Nick. O dată pe lună, aduce o formaţie locală, iar din când în când câte unul vine cu un aparat din alea de *Karaoke*, de poate când toată lumea. Se scoală-n picioare şi dă-i, şi dă-i – se prostesc cât e noaptea de lungă, chicoti el. Şi eu am cântat, de câteva ori.

— Care e traficul de zi în sala de mese? nu se lăsă Kara.

Buck întoarse degetul mare în jos:

— Linişte ca-ntr-un cimitir.

— Dar ar putea fi servit cineva acolo?

— Păi...

— Eu, de pildă?

— Tu? repetă Buck, cu chipul încreţindu-i-se într-un rânjet lătăreţ. Scumpo, tu eşti patroana. Poţi să fii servită oriunde.

— Atunci, aş vrea să iau azi prânzul mai devreme, spuse ea, privind rapid în

jur, ca să se asigure că nu apăruse Nick.

— Du-te şi stai jos. Trimit eu o chelneriţă.

Kara tocmai se instalase la o masă, când o voce întrebă încet, din spatele ei:

— Domnişoara Selwyn?

Se întoarse.

— M-a trimis Buck să vă iau comanda.

În faţa ei stătea o fată înaltă, îmbrăcată într-un costum scandalos, constând din fustă scurtă albă şi maiou albastru, cu guler alb lat. Pe cap avea cocoţată o tichiuţă de marinar, ridicol de mică.

Tânăra ridică o mână să-şi îndrepte bereta, jenată.

— Ţinuta noastră de ospătăriţe. Aşa le place clienţilor.

— Ei… începu Kara.

— Ştiu. Nici mie nu mi-a plăcut, când m-am angajat aici, dar te poţi obişnui cu orice, domnişoară Selwyn, ridică ea din umeri.

— Oricum eşti drăguţă, spuse cu sinceritate Kara.

Fata reuşise să-şi eclipseze îmbrăcămintea. Era înaltă, cu păr brunet şi des, strâns într-o coadă de cal. Avea ochii de un căprui-auriu profund, care se armoniza cu pielea bronzată perfect.

— Şi te rog să mă numeşti Kara.

— Eu sunt Melissa. Melissa Myers. Şi vreau să-ţi spun cât de mult îmi lipseşte tatăl tău. Era cel mai cel.

— Îţi mulţumesc pentru frumoasele cuvinte.

— Dar aşa este, continuă Melissa. El şi Nick m-au ajutat să-mi programez schimburile aşa încât să-mi pot urma

studiile la colegiul comunitar. În altă parte, nicicând n-aş fi găsit o asemenea înţelegere. Aşa că, dacă trebuie să port un costum aiurit, găsesc că e un preţ foarte mic.

Părea să fie ziua marilor elogii la adresa tatălui ei. Şi a lui Nick. Kara nu putea răspunde la complimentele faţă de tatăl său, pur şi simplu pentru că niciodată nu-l cunoscuse cu adevărat. Cu Nick, însă, altfel stăteau lucrurile. După părerea ei, era o canalie josnică. În niciun caz nu avea intenţia să mai asculte ceva despre *el*.

— Mi se pare ciudat că nimeni nu ia prânzul aici, comentă ea, privind prin salonul pustiu. Nu văd grupuri de femei, nici mame cu copii. Niciuna dintre femeile care lucrează în oraş sau la hotelurile de pe plajă. Nici măcar turiştii nu vin.

— Probabil cred că, la amiază, e ora

bărbaţilor, râse Melissa. Ştii, vin băieţii şi-nşiră la poveşti.

Comentariul ei fu punctat de un hohot bărbătesc dinspre bar.

— Dar ai venit tu, adăugă veselă, scoţându-şi carnetul. Cu ce să te servesc?

Kara parcurse lista sumară şi uzată. Ofertele făceau coşmarul oricărui nutriţionist, existând din abundenţă prăjeli – pisică-de-mare, creveţi şi pui. Ca garnitură, se ofereau cartofi prăjiţi cu ceapă. În josul listei, cu litere mici, se anunţa că puteau fi preparate la cerere unele apetitive, dar Kara se îndoia că această variantă era încurajată, sau că pescarii o alegeau vreodată.

— Ăă, salata de creveţi pare să fie delicioasă...

— A, pe-asta n-o avem azi, îi explică Melissa. Arthur a spus că n-are chef s-o

facă. Dar ruloul cu creveţi prăjiţi e excelent, i-l recomandă ea.

— N-aveţi nicio salată?

Salatele erau nelipsite din dieta ei.

— Lui Arthur nu-i place să facă salate. Zice că varza merge mai bine la un menu ca al nostru.

— Hmm, interesant, făcu Kara. Dar un cocktail de creveţi?

— Ăsta e din menu-ul de seară, dar poate îl conving să-ţi prepare unul, e oferi Melissa, neconvinsă.

— Nu, e-n regulă, o asigură grăbită Kara. Adu-mi doar ruloul cu creveţi, varză şi un suc dietetic – dacă aveţi, adăugă ea.

— Avem, anunţă mândră Melissa. Şi avem şi apă minerală.

— Un suc dietetic îmi convine, spuse Kara, absentă.

În timp ce Melissa dispărea în

bucătărie cu comanda, căzu pe gânduri. Era timpul să se organizeze.

Scoase un caiet cu spirală din poşetă şi începu să scrie.

În primul rând, trebuia să înceapă cu decorul. Să scape de muşamalele alea hidoase. Să vopsească scaunele şi mesele vechi de lemn în culori vii. Să aducă tablouri pentru pereţii goi. Cu siguranţă, în Cypress Key existau artişti care s-ar fi bucurat să le fie expuse lucrările. Notă ideea. Nick nu se putea opune unei asemenea manevre de *public relations*.

Când Melissa reapăru cu mâncarea, vârî repede caietul în geantă. Înainte de a-şi face planuri, trebuia să discute cu Nick. Să discute? Asta ar fi fost ceva nou. Să se certe, cel mai probabil. Ei bine, avea să se certe. Nu intenţiona să se lase dominată de el. Nick avea de ales între două

variante, iar ei îi conveneau amândouă: să-i facă pe voie, sau să plece de la Sundowner. Prefera a doua soluţie, dar s-ar fi mulţumit cu oricare.

Kara îşi mâncă ruloul cu crevete, fiind nevoită să admită că era delicios apoi ieşi pe terasă şi se aşeză la o masă, sub o umbrelă mare. Topaz se apropie, trântindu-se lângă ea. Absentă, Kara îl mângâie pe spate cu piciorul, iar bătrânul câine oftă de plăcere.

Nick nu se vedea nici acum. Din bar începeau să iasă clienţii. Aşa cum îi spusese Melissa, erau mai mult bărbaţi de vârstă medie.

Vreo două perechi – pensionari, socoti Kara – ieşiră pe terasă cu cafelele. La Sundowner nu prânziseră mai mult de două duzini de oameni, şi era hotărâtă să schimbe această situaţie. Se întrebă de ce

Nick şi tatăl ei nu se gândiseră niciodată.

Ei bune, urma să aibă în curând ocazia de a-l întreba, pentru că Nick tocmai urca treptele dinspre parcare. Arăta ca un boxer în ring, măsurându-şi adversarul. Exista o singură problemă: *ea* era adversarul.

Topaz ridică privirea, dădu alene din coadă şi-şi reluă siesta.

Nick veni direct spre ea, oprindu-se alături. Kara încercă să pară la fel de nepăsătoare ca Topaz.

— De ce naiba ai fost la contabilul meu azi dimineaţă?

Îl corectă scurt:

— Nu e contabilul *tău*, e contabilul *nostru*.

Apoi, zâmbind, continuă:

— Asemenea şi ţie, Nick.

Nick avu destul bun simţ ca să pară

puţin jenat, dar asta nu-l opri s-o mitralieze cu o serie de întrebări:

— Ce-ai căutat la el? Ce se întâmplă? De unde-ai ştiut...

— Tommy mi-a dat numărul contabilului, iar eu am programat o întâlnire. Nimic mai simplu. Trebuie să ştiu cum ne descurcăm pe plan financiar.

Îşi dădea seama că folosirea continuă a pluralurilor nu-i plăcea deloc lui Nick. Cu atât mai rău pentru el.

— Mergem destul de bine. Am fost surprinsă.

Nick se mai liniştise şi stătea rezemat de balustradă. Într-un târziu, spuse rece:

— Ştiu foarte bine cum merge Sundowner, Kara. N-am nevoie să mi-o spui tu. De fapt, n-am nevoie să faci nimic.

— N-oi fi având tu nevoie de mine, dar sunt aici şi niciunul dintre noi nu are

ce face, replică ea sec. Ştiu ce fac, şi voi face mult mai mult.

Oare de ce suprema lui încredere în sine reuşea întotdeauna s-o enerveze?

— Ce-ai căutat la bancă? Unul dintre funcţionarii noştri mi-a spus c-ai trecut şi pe-acolo.

— Cred că e de la sine înţeles. Am semnat carduri bancare, mi-am înscris numele în conturi şi pe cecuri. Am făcut tot ceea ce face un partener.

— Trebuia să mă-ntrebi mai întâi pe mine.

— N-am făcut decât să întocmesc documentele potrivite, care dovedesc că sunt parteneră. N-am crezut că aveam nevoie de permisiunea ta.

— Poate că nu, dar nu-mi place să aflu de la un funcţionar bancar ce se întâmplă în propria mea firmă.

— În propria *noastră* firmă, sublinie Kara. Şi-acum, dacă eşti bun să stai jos, aş dori să discut ceva cu tine.

Nick gemu, se trânti pe un scaun şi-i strigă Melissei:

— Adu-mi o bere, te rog.

Apoi, se întoarse spre Kara:

— Am o bănuială că n-o să-mi placă.

— Din moment ce nu-ţi place nimic la mine, nici nu m-ar mira.

Îşi dădu seama că replicile ei nu destindeau cu nimic atmosfera, dar nu şi le putea stăpâni. Trase adânc aer în piept, băgă mâna în poşetă şi scoase caietul.

— Am un plan.

— Sunt convins.

Neluându-i în seamă comentariul, Kara continuă:

— Voi redecora sala de mese.

Nick sări de pe scaun:

— Ba nu redecorezi nimic.

Kara fu şocată de bruscheţea dezaprobării lui.

— Ba o redecorez, aruncă ea, ridicându-se faţă în faţă cu el.

— E foarte bine aşa cum e.

— E… e vulgară, îl contrazise Kara.

— Asta-i părerea ta.

— Întreabă pe oricine.

În acel moment, sosi Melissa cu berea, punând-o uşurel pe masă.

— Mulţumim, spuse Kara, nici fiind vizibil preocupat de altele.

— Nicio problemă, răspunse Melissa, tulind-o grăbită.

Nick era concentrat asupra Karei; nici măcar nu-i observase sosirea.

— Sala de mese e plină în fiecare seară, spuse el.

— Şi goală la amiază.

— Asta n-are nicio legătură cu felul cum arată.

— Ba cum să nu aibă.

— Ba n-are, scrâşni Nick, printre dinţi.

— Ba are.

— Atunci, barul de ce e ticsit?

— Fiindcă pilangiilor înrăiţi nu le pasă de decor, ripostă Kara.

— Exact! Vin pentru mâncare.

— Ba nu vin pentru mâncare.

— Ba vin pentru mâncare.

— Ba nu, vin pentru…

Dintr-odată, Kara îşi dădu seama ce făceau. Stăteau faţă în faţă, urlând unul la altul în legătură cu lipsa de farmec a sălii de mese de la Sundowner. Era ridicol. Se aşeză. Nick reveni şi el, încet, pe scaun.

— Nu vreau să mă cert cu tine, dar te rog să mă asculţi, spuse ea, vorbind cât

putea de normal. Clienţii de la ora mesei vin la bar fiindcă are un aer familial, iar mâncarea e bună. Dar mai sunt şi alţii, care ar umple şi sala de mese, dacă ar arăta frumos şi ar avea un menu mai atrăgător.

— Şi cine-s aceşti alţii? întrebă politicos Nick.

— Cucoanele care vor să mănânce de prânz. Turişti. Familii. Ca să-i atragem, n-avem nevoie decât de un nou menu şi un nou aspect.

— Eşti nebună?

Lipsindu-i energia de a relua toată cearta de la capăt, Kara rămase tăcută.

— Nu, dă-mi voie să reformulez. *Eşti* nebună. Îţi închipui că, după doar douăzeci şi patru de ore, poţi să dai buzna şi să schimbi toată şandramaua…

Kara oftă:

— Nu toată, numai sala de mese.

Nick sări iarăşi în picioare:

— Niciodată!

— Nick, te rog, stai la un loc şi să-mi posibilitatea să-ţi explic. Mă simt ca şi cum am fi două păpuşi cu arc – sus, jos, sus, jos.

Nick trase adânc aer în piept şi se instală la loc pe scaun.

— Bine. Sunt de acord să ascult calm, dacă e posibil să fie omul calm cu tine. Dar ţine minte ce mi-ai spus, că nu vrei să schimbi nimic, vrei numai să observi.

Kara dădu din cap:

— Aşa am spus. Însă asta a fost ieri, înainte de a sta să mă gândesc. Şi nu uita, am cerut registrele contabile.

— Şi le puteai consulta – cu mine. Dar tu a trebuit s-o faci singură. Trebuia să iei tu conducerea.

— N-am vrut să „iau conducerea”, replică ea, cam spăşită.

— Ei bine, asta pari să faci. Ce naiba, Kara, registrele nu contează. Contează numai localul. Sundowner a mers perfect aşa cum e, ani de zile. Nu-l poţi lăsa în pace?

— Nu, răspunse ea cu încăpăţânare. Jumătate din el e proprietatea mea, Nick. Am dreptul legal să fac ce vreau. Cred că am putea ajunge la tribunal, dar taxele te-ar costa de două ori mai mult decât intenţionez eu să cheltuiesc. Poftim, îi împinse ea caietul în faţă, uită-te la cifrele astea. Uită-te la ideile mele.

Morocănos, Nick luă caietul şi îi aruncă o privire superficială.

— Sumele sunt prea mici, spuse el. Cu banii ăştia, în veci n-ai putea să-l redecorezi.

— Cea mai mare parte din muncă am s-o fac eu însămi, lunea, când e închis, şi în timpul zilei. Oricum, în sala de mese nu intră nimeni. După ce deschid pentru prânz, îmi voi amortiza cheltuielile de renovare într-o lună, îţi garantez.

Nu era chiar atât de sigură, dar suna bine.

Nick tăcu un moment. Apoi, ochii i se luminară provocator:

— Arthur n-o să accepte niciodată. O să deteste lista de bucate, specialităţile uşoare, salaele şi sandvişurile cu nume sclifosite. Nici într-un milion de ani.

— Pe Arthur lasă-l în seama mea.

Nu voia să recunoască, dar se putea ca Nick să aibă dreptate. Arthur era un posibil obstacol, de care avea să se ocupe la timpul cuvenit. Pe moment, marea problemă rămânea Nick.

— Nu sunt de acord, spuse el, ursuz. Dar o vei face oricum, nu?

— Doar dacă nu mă opreşti cu forţa fizică, îl provocă ea.

Expresia de pe chipul lui se schimbă. Ochii, care pe tot parcursul confruntării scăpăraseră de furie, se îngustară cu viclenie. Gura i se arcui în sus, într-un zâmbet senzual. Până şi calitatea glauslui i se schimbă, devenind mai scăzut, mai sugestiv.

— Ei, asta ar fi o idee, să folosesc forţa fizică…

— Nu, voiam să zic…

— Am auzit, Kara. Poate că, în momentul de faţă, exact de un contact fizic avem nevoie.

Îi acoperi mâna cu a lui, zâmbindu-i:

— N-are de ce să doară. S-ar putea chiar să ajute.

Începu să-şi urce mâna pe braţul ei, încet, dar îndrăzneţ.

— Nu, refuză ea. În niciun caz, nu e momentul.

Îşi smulse mâna. Cum, necum, Nick reuşea să transforme orice întâlnire într-un fel de competiţie sexuală. O făcea să se simtă stânjenită, nesigură. Iar Karei nu-i plăceau asemenea sentimente. Cea mai bună cale de a le răspunde era ignorându-le – şi pe el de asemenea.

— Voi începe lucrul mâine, spuse ea brusc. Şi cred că vei fi foarte surprins.

— Cum vrei, bombăni Nick, întorcându-se cu spatele. Haide, Topaz, mergem la o plimbare.

Fără tragere de inimă, câinele se ridică şi, cu o privire de scuză spre Kara, îl urmă pe Nick spre plajă.

Kara se întreba dacă nu cumva avea să rămână cu sechele permanente la spate, după cât vopsise. Uşurel, se ridică în picioare şi se întinse. Trei zile de muncă non-stop schimbaseră vizibil sala de mese. Sau, cel puţin, aşa credea ea.

Nick era de altă părere. Fusese distant şi dezinteresat, la fel ca majoriatea angajaţilor. Melissa, însă, o ajutase la vopsit în timpul liber. Iar Buck agăţase coşurile cu impatiene şi filodendron în cârligele din grinzile tavanului. Numai plantele să fi fost, şi tot făceau sala să fie mult mai atrăgătoare.

Acum, Kara aplica ultimele tuşe pe mese şi scaune, vopsindu-le în culori caraibiene vii – turcoaz şi roşu-cerceluş, lilas şi verde-papagal. Plănuia să adauge şervete colorate, piese decorative centrale pe mese şi un menu refăcut, pentru a le da

clienţilor senzaţia că se aflau pe o insulă tropicală. Cel puţin, acesta era efectul pe care îl spera.

Rezemată de perete, se întrebă ce avea de făcut în continuare.

— Arată frumos, într-adevăr.

Uimită, se întoarse, pentru a-l vedea pe Arthur, în uniforma lui albă imaculată, studiind încăperea.

— Mulţumesc, îngăimă ea.

Arthur se remarcase şi el prin absenţa din sala de mese, în ultimele trei zile.

— Îmi aminteşte de-acasă, spuse el încet. Culorile, plantele…

Kara oftă prelung, uşurată.

— Asta speram şi eu, Arthur. O atmosferă o insulară.

— Ai s-adaugi şi o formaţie de alămuri?

— Pe, nu… nu m-am…

Apoi, îşi dădu seama că glumea.

— Nu, va trebui să ne mulţumim cu tonomatul de la bar, însă poate îmi poţi da alte idei.

Arthur se aşeză pe unul dintre scaunele grena, contemplând plafonul.

— Te referi la menu? întrebă el, într-un târziu.

— Cred că da, recunoscu Kara.

— Ei, n-o să-ţi visez aici nicio fantezie de prin insule. Niciun sandviş Grand Bahama sau salată Barbados. Lista mea rămâne aceeaşi.

Kara înţelese imediat cu cine avea de-a face şi, în sinea ei, se hotărî să nu se lase intimidată de un subaltern. Avea o miză mare; era momentul ca bucătarul s-o afle.

— Voi deschide sala de mese pentru

prânz, Arthur, spuse ea categorică. În scopul de a atrage clientela pe care o doresc, va trebui să avem un menu mai bogat.

Arthur păstră tăcerea, stoic.

Nedescurajată, Kara continuă:

— Dacă nu vrei să găteşti, va trebui să angajez un asistent ca să-mi facă sandvişuri şi salate. Sigur, persoana ar ocupa spaţiu în bucătăria ta…

— Şantaj, hai? întrebă Arthur.

— Zi-i cum vrei. Eu o numesc logică.

Rămase în picioare, iar Arthur fu nevoit să se ridice şi el. Kara avu mulţumirea de a vedea că expresia lui nu era complet ostilă.

— Tăticul tău a fost extrem de bun cu mine, deci cred că am o datorie faţă de familie.

Tăcută, dădu din cap.

— Bine, se înduplecă el. Poţi angaja pe cineva să lucreze câteva ore pe zi la bucătărie, să facă mâncarea pentru cuconetul tău – dacă ştie meserie. Eu mă ţin de ale mele dar, din când în când, dacă ai noroc, poate-am să-ţi fac câte o salată de creveţi.

Pentru Kara, acesta era un adevărat triumf.

— O, îţi mulţumesc, Arthur. E excelent.

— Acuma, nu te aprinde. Stai o clipă şi cugetă. Îţi fac hatârul numai fiindcă nu cred că proiectul ăsta cu masa de prânz o să dureze. Simt că-mi pot permite să fiu generos. Pentru un timp, cel puţin.

— Pentru un timp e tot ce-ţi cer şi eu, răspunse Kara, în timp ce Arthur ieşea.

N-avea de gând să se lase descurajată de pesimismul lui. Urma să le

dovedească, şi lui Arthur şi lui Nick, că se înşelau.

Capitolul 5

— Nu-mi vine să cred că ai atât de multă experienţă, îi spuse Kara femeii care stătea în faţa ei. Eşti tocmai persoana de care am nevoie.

— Atunci, avem nooc amândouă, răspunse Betty Jacobs, cu un râs melodios. Avea înfăţişarea exotică a femeilor din Carabie, combinată cu stilul european modern.

Kara încuviinţă din cap. După ce interviewase o jumătate de duzină de candidate fără şanse pentru funcţia de asistentă a ei, găsise în Betty subalterna ideală ca s-o ajute. Spre patruzeci de ani,

femeia eraânaltă şi zveltă, cu ochi strălucitori şi un uşor accent străin. Experienţa ei era completată de o intuiţie uluitoare.

— Ai lucrat peste tot prin Statele Unite, şi în Caraibe, după cum văd, adăugă Kara, uitându-se peste curriculum vitaie.

— Sunt destul de umblată, răspunse Betty.

Un singur lucru o nelinişte pe Kara. Dacă lucrase în atâtea localuri de calitate, de ce solicita slujba? Se încruntă, ridicând privirea spre Betty. Părul negru al acesteia era strâns la spate, într-un coc pretenţios. Avea o rochie simplă dar elegantă, cu accesorii pe care numai o femeie stilată ca ea şi le putea permite – piepteni încrustaţi, cercei şi brăţări în culori vii.

Trebuia s-o întrebe de-a dreptul, aşa

că se hotărî să nu mai amâne:

— Şi de ce vrei să lucrezi la Sundowner?

Râsul muzical al lui Betty se auzi din nou:

— Coasta de vest a Floridei îmi place cel mai mult, din toate locurile pe unde am călătorit. Agreez îndeosebi Cypress Key şi, dacă vrei să ştii, acolo nu se prea găsesc posturi.

— Ai fost şefă de sală în restaurante şi hoteluri…

— Da.

— Bucătăreasă şefă…

— Adjunctă, de fapt. N-am urmat niciodată şcoala de artă culinară. Şi nu toate slujbele mele au fost atât de prestigioase. Am fost şi ospătăriţă, şi barmaniţă.

— În locuri foarte exotice, nu putu să

nu sublinieze Kara.

— Prefer aici, din motive personale.

— De familie?

— Se poate spune şi aşa.

Zâmbi enigmatic, iar Kara se hotărî să n-o mai descoase. Era problema ei. A sa era aceea de a găsi persoana ideală pentru funcţie. Care, fără îndoială, era Betty.

— Eşti angajată, declară ea. Când poţi începe? Nici azi n-ar fi prea devreme, pentru mine.

— Îmi place entuziasmul tău. Într-un fel, semeni cu tatăl tău…

— Şi tu l-ai cunoscut pe Sean?

— Toată lumea de pe litoralul ăsta l-a cunoscut pe Sean. Şi, ca să-ţi răspund şi la cealaltă întrebare, pot începe imediat. Dacă mă laşi să mă uit peste menu, voi plănui ce să comandăm şi când.

Kara îi dădu lista pe care o pregătise.

Buck o parcurse rapid.

— Pare interesantă. Pot face sandvişurile şi salatele, desigur. Şi putem discuta cum ai vrea să fie preparate celelalte articole.

— Sunt sigură că ştii mai bine decât mine, recunoscu Kara. Eu voi putea lucra ca şefă de sală, şi la casă. Nu e tocmai *high-tech*, deci cred c-am să mă descurc. Voi angaja şi doi ospătari pentru sala de mese.

Apoi, îi veni o idee.

— Doi bărbaţi. Tineri.

— Doi tineri arătoşi?

— Exact.

— Cu pantaloni scurţi, colanţi? sclipiră ochii lui Betty.

— Eşti o femeie după pofta inimii mele, spuse Kara. Şi mă bucur că te-am găsit.

Apoi, îşi aminti partea mai puţin atrăgătoare a angajării noii asistente.

— Înainte de a parcurge în amănunt lista de bucate, ar fi bine să cunoşti contingentul masculin de la Sundowner – pe Nick şi Arthur. Dacă l-ai cunoscut pe Sean, e posibil să-l fi întâlnit şi pe Nick, dar pe Arthur, bucătarul şef, mă îndoiesc că-l ştii. Poate fi puţin cam… în fine, puţin cam scorţos, din când în când.

Betty îi aruncă un zâmbet cuceritor:

— Iubito, nu există bărbat în viaţă cu care să nu mă descurc.

Kara îşi dorea să fi avut aceeaşi încredere în sine, cu privire la Nick.

Chiar atunci, de sub terasă se auzi o cacofonie de lătrături.

— Se pare că un câine a încolţit pe cineva, spuse Betty.

— Ăsta trebuie să fie Topaz, se ridică

mirată Kara. De obicei, bătrânul dulău era prea plictisit ca să mai latre.

Îl găsi pe Topaz sub piloţi, încordat într-o poziţie nervoasă. Perii de pe spate i se zbârliseră şi, la apariţia Karei, începu să latre şi mai feroce.

— Cuminte, băiatu, spuse ea fără rost, apucându-l de zgardă, pentru a privi în întunericul de sub punte. Furia lui Topaz părea stârnită de o grămadă mare de pene. Când, însă, movila de pene se înfoie şi bătu din aripi, Kara îşi dădu seama că era o pasăre uriaşă.

Kara urcă în fugă scara, intrând în bar, unde Nick conversa cu amicii săi pescari.

— Scuză-mă că te deranjez, începu ea, dar Topaz a prins ceva sub terasă…

— Cred c-o fi alt pelican, intonă un pescar roşu la faţă. Păi, du-te la el, fiule.

— Nu părea pelican, spuse Kara, în timp ce-l urma pe Nick spre uşă. Era destul de mare, şi…

Nick luă o plasă rezemată de bar şi, dintr-un sertar, scoase un fel de cleşte.

Topaz nu se mişcare din loc, dar pasărea se zbătea înnebunită.

— Bravo, Topaz, îl lăudă Nick. Acum, şezi.

Câinele se lăsă pe vine, fără să-şi ia ochii de la pradă.

— Ce e? întrebă Kara. Ce s-a întâmplat?

— E un pelican care s-a prins în undiţă. Probabil i s-a înfipt cârligul în aripă.

— Ce faci? întrebă ea, când Nick desfăcu plasa.

— Mă gândeam, răspunse el sarcastic, să-l prind şi poate să-l frigem

pentru cină.

— Nick!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Kara, ce naiba crezi că fac? se răsti el, în timp ce prindea în plasă pasărea, care se zbătea, cu ţipe jalnice. Vrei să mă ajuţi, sau ai de gând să rămâi acolo cu mutra asta îngrozită?

Kara făcu un pas înainte.

— Sigur că te ajut – dacă-mi spui ce să fac, se răsti ea.

— Ţine-l până găsesc cârligul.

Nick începu să caute printre pene.

— Uite-l, spuse el. În aripă. Ţine-l nemişcat.

Pelicanul se smuci o dată, apoi se linişti.

— Nu cred că s-a infecat, dar trebuie să tai tot firul ăsta.

Începu să ţăcăne cu cleştele, scoţând

metrii întregi de nylon în care se încurcase pasărea. Mâinile sale erau puternice şi bronzate, cu degete lungi, lucrând eficient şi delicat ca să elibereze pelicanul.

Kara, însă, nu-i mai privea mâinile, ci faţa. Pe chipul lui Nick apăruse o concentrare intensă. Expresia sarcastică pe care părea să şi-o rezerve special pentru ea dispăruse. În locul ei se citea o preocupare tandră. Se simţea ceva deosebit de uman şi inimos, la acest Nick, care părea să ţină atât de mult la o pasăre fără apărare.

— Bun, spuse el în cele din urmă. Cred că l-am scos pe tot.

Se ridică şi duse pasărea la marginea apei, urmat de Kara şi Topaz. Acolo, Nick scoase plasa şi, cu un mare efort, aruncă pelicanul în sus.

Imediat, aripile puternice se întinseră, iar pasărea se înălţă, descrise un cerc şi porni spre cer. Topaz, lătrând entuziasmat, porni prin apă după ea. Nick şi Kara o urmăriră cu privirea, până când dispăru.

— Faci des asta? întrebă ea, negăsind altceva de spus.

— Ori de câte ori am ocazia.

— E foarte… foarte…

— Cum, Kara? se apropie el, privind-o.

— Foarte frumos din partea ta.

Nick râse. Kara încercă să-şi mute privirea, dar ochii lui o fascinau. Topaz revenise şi stătea culcat la picioarele lor.

— Sunt un om de treabă, ridică Nick mâna, mângâindu-i uşor obrazul. Nu ştiai, aşa e?

Kara clătină din cap.

— De fapt, nu ştii nimic despre mine, Kara. Eu, însă, ştiu multe despre mine. Ştiu ce părere îţi fac, de pildă.

— Ba nu-i adevărat, eu…

— Ba da.

— Păi, ţi-am spus…

— Nu contează. Ceea ce spui şi ce gândeşti sunt adesea două lucruri total diferite.

Kara încercă să găsească o replică promptă, dar cuvintele i se opriră în gât. Nick era prea aproape, *mult* prea aproape. Şopti cu glas răguşit:

— În momentul de faţă, îţi spui că nu-s un tip chiar aşa de rău. Te întrebi dacă nu cumva m-ai judecat greşit. Te întrebi dacă n-am putea fi prieteni.

— Păi…

Nu era în stare să-şi ducă gândul până la capăt.

— Te întrebi dacă am putea fi *mai mult* decât prieteni.

Glasul lui o hipnotiza.

— Nu-i adevărat, îngăimă Kara.

— Ba-i adevărat.

Păreau să-şi nege la nesfârşit unul altuia afirmaţiile. Acum, însă, jocul devenise mai periculos decât înainte. Acum, se referea la sentimentele lor – reciproce.

— Poate te întrebi, chiar, cum ar fi dacă te-aş săruta.

— În niciun caz, se retrase Kara cu un pas.

Din păcate, în spatele ei se afla marea. Nu-i rămânea decât să se întoarcă lângă Nick, pe nisip uscat.

Numaidecât, acesta o luă în braţe şi-şi coborî gura peste a ei. Efectul era electrizant.

Sărutul îl izbi pe Nick ca un trăsnet. Senzaţia ei, gustul. Toate glumele lui nu însemnau nimic. Acum, nu mai exista decât Kara.

Buzele sale erau gingaşe şi dulci sub ale lui. Îi simţea umezeala gurii, căldura trupului, sânii plini lipiţi de pieptul lui. Era pierdut.

Kara nu avea voinţă să lupte. În momentul când limba lui Nick o atinse pe a ei, se pomeni deschizându-se în faţa lui, sărutându-l la rândul său.

— Nu! izbucni ea deodată. Se smulse de lângă el, înfigându-şi picioarele cât de ferm putea în nisipul afânat. Nu! repetă. Nu vreau să te sărut.

Chiar în timp ce vorbea, îşi dădu seama că aşteptase prea mult un protest atât de vehement.

Nick clătină din cap, zâmbind:

— Iubito, m-ai sărutat deja şi cred că ţi-a plăcut la fel de mult ca mie. De fapt, s-ar putea să-ţi fi plăcut şi mai mult, o tachină el.

— Eşti îngrozitor, Nick Fleming, se răţoi ea. M-ai luat prin surprindere, atâta tot.

Mai făcu un pas, căutând un teren mai stabil.

— N-aveam unde să scap – decât în ocean. Şi n-am de gând să mă înec din cauza ta.

Nick râse.

— Cât despre sărut… ei bine, ar fi trebuit să am mai multă minte, adăugă ea, cu aprindere.

— Ba bine că nu.

Îşi recăpăta în sfârşit respiraţia, iar inima ei îşi încetase bătăile frenetice. Observă că şi el răsufla greu. Avea chipul

roşi şi încins, şi nu numai de arşiţa după-amiezei. Ceea ce-o dărui o oarecare satisfacţie.

Porni spre Sundowner, lovind nisipul cu picioarele, din mers. Topaz o urma îndeaproape.

— Oricum, nu sărutul e problema.

— Nu e o problemă? încercă Nick s-o apuce de braţ, fără a reuşi.

— N-a însemnat nimic. N-a contat.

— Mie mi s-a părut destul de torid, Kara. De fapt, m-ai surprins de-a binelea. Săruţi extraordinar.

Kara se opri brusc, făcând câinele să se împiedice de picioarele ei. Se enervase.

— N-am chef de calificativele tale, Nick. Nici acum, nici altă dată. Singura relaţie care va exista vreodată între noi, adăugă ea, ameninţându-l cu degetul, e de afaceri. Şi va continua aşa, atâta timp cât

insişti să te mai învârteşti pe-aici.

— Tu eşti cea care se învârteşte, Kara. Eu locuiesc aici, ai uitat?

Kara se răsuci în loc şi-şi reluă drumul peste nisip.

— Şi n-am de gând să mă mut, adăugă el.

— Ei bine, şi eu am puterea – *şi* imaginaţia – să rămân, Nick, adică mai mult decât au alţii.

— Adică?

— Adică, sunt unii care nu pot gândi decât cu… decât cu trupul.

Nu voise s-o spună. Îi scăpase fără voia ei.

— Iar tu n-o faci?

— Nu. Eu gândesc cu capul.

— Şi la ce se gândea capul tău când mă sărutai? o tachină el.

Ajunseseră la scara terasei. Kara

urcă două trepte şi se opri să-l privească.

— Am angajat o nouă asistentă, o femeie remarcabilă. Nici chiar tu nu vei reuşi să-i găseşti vreun cusur.

— Nu?

— Mă rog, aici poate că mă înşel. Tu reuşeşti să găseşti nod în papură la toţi şi toate. Dar e o bucătăreasă cu experienţă, o femeie foarte competentă. Se va putea ocupa de lista de bucate a sălii de mese, de cumpărături…

— Şi cine e această întruchipare a virtuţii? întrebă Nick.

— Se numeşte Betty Jacobs şi…

— Fir-ar a dracului să fie! răcni el. Ai angajat-o pe Betty Jacobs? Aoleu, Kara, nu-mi vine să cred.

Kara urcă pe a treia treaptă, speriată de reacţia lui atât de vehementă.

— Şi ce-i cu asta? L-a cunoscut pe

tatăl meu, şi am presupus…

— Că mă cunoaşte şi pe mine?

— Te cunoaşte? întrebă Kara, cam intimidată.

— Da. Şi-l cunoaşte şi pe Arthur.

— N-am ştiut.

O încerca senzaţia că mai urma ceva, dar nu era sigură ce anume.

— Mhm. Îl cunoaşte foarte bine. Au fost căsătoriţi.

— O, nu, gemu Kara.

— O, da.

— Mă rog…

Avea nevoie de un răgaz de gândire.

Nick, însă, nu intenţiona să i-l acorde.

— Au divorţat acum câţiva ani. O despărţire destul de furtunoasă, iar ea a plecat din oraş.

— Mă rog, repetă Kara. Sunt sigură

că n-are nicio legătură cu restaurantul…

— Ba fii sigură că are, Kara.

— Mă îndoiesc că ştie că Arthur mai e aici.

— Nu băga mâna-n foc.

Urcară treptele rămase până pe terasă. Betty nu se zărea nicăieri.

— Mă rog, spuse Kara pentru a treia oară. A plecat. Sunt convinsă că s-a răzgândit, când i-am spus că Arthur e aici. Deci, după cum vezi, totul e în regulă. Voi angaja pe altcineva, şi…

— Aia de pe masă e poşeta ei, cu floarea aia mare pe ea? o întrerupse Nick.

— Da, răspunse încet Kara.

— E tot aici, şi are motivele ei. Care n-au nicio legătură cu sandvişurile şi salatele.

— Nick, am angajat persoana cea mai potrivită pentru slujba asta. Recunosc că

am fost puţin cam nedumerită de ce voia să lucreze aici cineva cu atâta experienţă, dar am tras concluzia că nu era reaba mea. Şi nici acum nu e. Răspunde tuturor cerinţelor.

— Ce tot spui, Kara?

— Betty rămâne aici.

Nu era tocmai sigură dacă voise efectiv să spună sau nu acest lucru. Toate se întâmplaseră prea repede. Era pusă în faţa faptului împlinit şi nu mai avea încotro decât să rămână la decizia iniţială.

— Vom găsi noi o soluţie. La bucătărie, se vor înţelege foarte bine.

Nick nu părea convins.

— Nu i-ai mai văzut niciodată împreună. Localul ăsta nu e destul de încăpător pentru amândoi. N-a fost atunci şi nu e nici acum.

— Sunt sigură că exagerezi, Nick.

— Dimpotrivă. Animozitatea dintre ăştia doi ar fi imposibil de exagerat. Din ce motiv crezi că s-a întors.

— N-am nici cea mai vagă idee, decât că doreşte o slujbă, iar eu îi pot oferi una.

Se aşeză pe un scaun, vlăguită, iar Nick se opri alături.

— Cred că-n viaţa mea n-am mai văzut o asemenea încăpăţânare. Mai întâi vii aici şi-ncepi să faci schimbări, trecând peste obiecţiile tuturor…

— „Tuturor”, adică ale tale şi ale lui Arthur, îi aminti Kara.

Nick trecu peste comentariul ei:

— Pe urmă, o angajezi pe fosta soţie a lui Arthur să lucreze cu el, la bucătărie. Iar când afli ce-ai făcut, zici „rămâne”, de parcă asta ar fi singura soluţie. Eşti ceva de necrezut.

— Poate c-o să se bucure să vadă că

s-a întors, sugeră Kara.

— A, sigur. La fel de mult cum s-ar bucura să vadă un rechin alb uriaş în tocana de scoici.

— Arthur nu face tocană de scoici, dar eu am recut-o în menu, aşa că o va prepara Betty, îl informă Kara.

— Ştii ce vreau să spun. Nu fă pe deşteapta cu mine.

— Nu fă tu pe deşteptul cu mine, ripostă ea. Am angajat cea mai pricepută persoană pentru funcţia asta. De unde voiai să ştiu că a fost măritată cu bucătarul şef?

— Ai spus că aveai unele bănuieli. Puteai s-o întrebi de ce a venit aici.

— Am întrebat-o. A spus că-i plăcea coasta Golfului.

— Şi ai înghiţit gogoaşa asta? întrebă Nick, nevenindu-i să creadă.

— Ar fi fost puţin cam ciudat, nu crezi, să le întreb pe toate candidatele dacă nu cumva au fost măritate cu bucătarul şef?

Karei ei era greu să se apere şi o ştia.

— Sunt sigură că, după ce-şi va da seama că nimeni n-o doreşte aici, o să plece.

— N-o cunoşti prea bine pe Betty.

— S-ar putea ca Arthur să se bucure foarte mult s-o vadă, mai făcu ea o încercare.

— Nici pe Arthur nu-l cunoşti deloc bine.

— Le voi explica situaţia amândorura, separat. Vei vedea, Nick. O să se rezolve.

— Sigur. O să se rezolve de la sine.

Nick nici nu terminase bine propoziţia, când din bucătărie se auzi o

hărmălaie îngrozitoare, de parcă o rafală de vânt ar fi luat toate oalele şi tigăile, rostogolindu-le care-ncotro.

Pe chipul lui Nick apăru o expresie de superioritate:

— Se pare că Betty şi Arthur s-au reîntâlnit.

Capitolul 6

Nick şi Kara porniră spre bucătărie. Când intrară prin uşile batante, Kara era chiar în urma lui.

Betty şi Arthur stăteau de o parte şi alta a bucătăriei, cu o grămadă de tigăi şi oale împrăştiate pe jos, între ei. Un lung răstimp, cei patru se uitară unii la alţii.

Betty risipi tăcerea.

— Arthur a fost atât de emoţionat să

mă vadă, încât a răsturnat un şir întreg de vase din aramă, explică ea, înainte de a se întoarce spre Nick, cu un zâmbet larg: Nick, iubitule, bună. Vino să mă îmbrăţişezi.

Nick îşi croi drum printre vase, pentru a o cuprinde în braţe.

— Nu ne-am văzut de mult, Betty. Deloc nu te-ai schimbat.

Cuvintele lui o făcură pe Kara să se crispeze puţin, însă pe Betty nu părură s-o impresioneze deloc.

— Nici tu, scumpule. Tare mă bucur că te revăd.

În timp ce se îmbrăţişau, Kara îndrăzni să fure o privire spre chipul lui Arthur. Părea să-şi ascundă gândurile sub o expresie îngrijorată. Ochii îi erau reţinuţi şi atenţi, iar gura strânsă într-o linie dreaptă, încordată.

Făcu o mişcare, şi încă o cratiţă de pe raftul dislocat se rostogoli a podea, zdrăngănind. Ceilalţi îl priviră, aşteptând să vadă ce urma. Nu urmă decât o întrebare, adresată lui Betty.

— Şi ce-i cu tine aici? se interesă el, cu glasul său răsunător straniu de discordant.

— Încep munca într-un post nou, atâta, răspunse ea, evaziv.

— În Cypress Key?

— Păi, da.

— Unde?

Nick şi Kara aşteptau, păstrând o tăcere politicoasă.

— Aici, îndrăzni Betty.

— Cum adică, „aici”?

— Aici, la Sundowner, recunoscu ea, în cele din urmă.

— O, nu.

Glasul bubuitor al lui Arthur abia se mai auzea.

— Ba fii sigur că da, replică Betty. Kara m-a angajat ca asistentă a ei.

Evident, era mulţumită de sine însăşi şi dorea s-o ştie toată lumea – în frunte cu Arthur.

Acesta se uită de la Betty la Kara, cerând o explicaţie din ochii săi căprui.

Dintr-odată, Kara se simţi şi ea sfidătoare.

— Betty era perfectă pentru funcţie, îi explică. Şi n-aveam idee…

— Nu ţine, spuse Arthur, adresându-i-se de astă dată lui Nick. N-o să meargă deloc. Bucătăria asta nu-i destul de mare pentru amândoi. Cypress Key nu e destul de mare pentru noi doi.

Nu-l contrazise nimeni.

— Trebuie să faci ceva, Nick, îi ceru

el. Acum, pe loc.

Kara îşi ţinu respiraţia, aşteptând răspunsul lui Nick. Se aştepta să-şi susţină bucătarul, lăsând-o pe ea la mijloc, între Arthur şi Betty.

Nick, asupra căruia se aţintiseră ochii tuturor, merse spre frigider, deschise uşa şi scoase o carafă cu ceai.

— Bea cineva?

Toţi odată clătinară din capete.

Mergând cu pas săltat spre dulap, Nick scoase un pahar, îşi turnă ceaiul rece şi trase o duşcă.

— Nick… îl îndemnă Kara, neştiind ce să mai spună.

Nick o privi fix câteva momente.

— Ştii, Kara, de fapt asta nu e problema mea.

Cel care protestă fu Arthur, dar Arthur ridică o mână, oprindu-l:

— În primul rând, principiul meu este să nu mă amestec în domeniul restrâns al Karei. Dacă greşeşte, greşeşte pe cont propriu.

Îl privi pe Arthur drept în ochi:

— Cred că am mai discutat chestiunea asta.

— Şi dacă reuşesc? întrebă Kara.

Nick preferă să nu răspundă.

— Cred că s-ar aplica aceeaşi regulă, şi pentru succese, şi pentru eşecuri, insistă ea.

— Cum spuneam, eu n-am niciun amestec, şi nici Arthur nu are.

— Dar femeia asta... arătă Arthur spre Betty, cu o lingură de lemn. O să-mi invadeze bucătăria.

— Exact, îi dădu Nick dreptate. E bucătăria ta. Trebuie să stabilim cât se poate de clar lucrul ăsta. Arthur lucrează

aici tot timpul. Din câte înţeleg, Betty, tu vei avea normă parţială.

— Sigur că da, răspunse Betty. Şi n-am nimic de-a face cu mâncărurile lui Arthur – alea vor fi domeniul lui. Pe ale mele, mi le cumpăr şi le prepar singură. Putem chiar să instalăm un paravan, adăugă ea veselă, ca să nu trebuiască să ne vedem. În fond, am mare nevoie de postul ăsta.

— Eu credeam că te poţi angaja oriunde vrei, interveni Nick.

— Kara m-a angajat – nu-i aşa, Kara? întrebă Betty, ocolind întrebarea.

— Într-adevăr.

— Poftim.

— N-aţi încheiat niciun contract, presupuse Arthur.

— Încă nu, recunoscu Kara.

— Păi, atunci…

Arthur se uită la Nick, care o privi pe Kara, care se întoarse spre Betty, neajutorată.

Betty era gata să accepte provocarea, îşi dădu seama Kara.

— Nu sunt genul de persoană care să depună reclamaţie că i se dă o slujbă şi în aceeaşi zi e concediată, din cauza unor divergenţe personale aflat mai presus de controlul meu.

— Nici nu mă îndoiesc, răspunse Kara.

— Deci, Kara, mi-ai *promis* postul.

— N-aţi semnat niciun contract, reaminti Arthur.

— Deci, întrebă Betty, ce facem?

Nick îşi termină ceaiul şi se duse la uşă, gata să iasă.

— După cum văd eu lucrurile, putem insista ca Betty să fie… ăă… eliberată din

funcţie, ceea ce ar putea-o determina să facă o plângere la…

— Camera de Comerţ, preciză Betty. Sau la Departamentul Forţelor de Muncă din Florida, ori la…

— Bine, o întrerupse Arthur. Du-te şi depune plângere.

— Nu, răspunseră la unison Kara şi Nick.

În clipa următoare, Nick izbucni în râs:

— E prima oară când suntem de acord în vreo problemă, de când ai venit la Sundowner.

— Trebuia să se întâmple odată şi-odată, comentă jovială Betty.

— Nu vrem să cauzăm resentimente, continuă Nick, cu o privire severă spre Arthur, aşa că hai să ajungem la un compromis.

— Şi cam care-ar fi ăla? se interesă bucătarul.

— O perioadă de încercare, de două săptămâni, să zicem, după ce sala de mese se va deschide pentru masa de prânz.

— Două săptămâni!

— Nu e o viaţă de om, Arthur, spuse Betty.

— Mie, şi două zile cu tine în bucătăria mea mi s-ar părea cât o viaţă de om, ripostă Arthur.

— Două săptămâni, cu Arthur şef la bucătărie, iar Betty lucrând pentru Kara, spuse Nick, privindu-l pe bucătar. Hai, că eşti în stare.

Drept răspuns, Arthur mormăi:

— Mă rog, poate că, peste două săptămâni, prânzurile din „Salonul Caraibian” vor fi doar o amintire.

Kara îşi ţinu gura. Nu era momentul

să se certe cu Arthur.

— Bine, consimţi acesta. Sunt de acord, dacă femeia asta – o arătă el iarăşi cu lingura pe Betty – promite că nu se amestecă în bucătăria mea şi nu-mi stă în drum. Poate lucra acolo, indică el o masă în fundul încăperii. Dar frigiderul meu n-o să-l folosească. Vorbesc serios. Dă-i un raft, şi ţi-l ia cu totul.

— Alt frigider mai este? îl întrebă Kara pe Nick.

— Sigur. Cel în care ţinem berea. Poate folosi un raft de-acolo.

— Îi dai un raft, şi-ţi ia…

— Arthur…! îl temperă Nick.

Karacontinuă:

— Voi lua un grătar pentru fript şi tot ce-i va mai fi necesar. O să fim complet autonome. Vei vedea, Arthur. Cum se spune în insule – *n-o problemo.*

Nick zâmbi:

— Deci, s-a rezolvat.

Şi, cu aceste cuvinte, împinse uşile batante şi ieşi.

Kara nu era sigură că se rezolvase mare lucru, dar măcar încheiase un armistiţiu temporar. Poate, cumva, avea s-o ajute să-şi pună pe picioare planurile pentru sala de mese.

— Nu m-ai întrebat ce părere am eu, Kara, îi aminti Betty.

— Păi, nu. Se pare că nu.

„Uite că-ncepe”, îşi spuse ea, „Al Treilea Război Mondial”.

Pe buzele lui Betty se ivi un zâmbet larg:

— E minunat! Abia aştept să încep din nou munca la Sundowner. Şi, Arthur, iubitule, nu-ţi face griji. Nu voi face decât ce-mi permiţi tu. Va fi exact ca pe vremuri.

Kara gemu în sinea ei, cu o privire spre Arthur. Acesta ţinea încă lingura în mână, ca pe un fel de armă.

— Ba şi mai bine, continuă Betty, fiindcă nici măcar n-o să ne vedem.

— Şi cum vei reuşi asta?

— Vom instala un paravan despărţitor.

— Nu cred că va fi necesar, numai pentru două săptămâni. Putem să nu ne luăm în seamă.

— Să ne prefacem fiecare că celălalt nu există? întrebă Betty.

— Nu… Vreau să zic, da…

Era clar că Arthur nu ştia nici el ce voia să zică.

— Perfect, spuse Betty. Tu-ţi vezi de ale tale, iar eu de ale mele.

— Aha. Bine.

— Şi-acum, cred că e timpul să mă

ocup din nou de menu.

Şi, cu o legănare din şolduri, părăsi bucătăria, lăsându-i pe Kara şi Arthur într-o tăcere încordată.

Peste câteva zile, sala de mese de la Sundowner a avut marea inaugurare, cu un prânz comandat. La sfârşitul zilei, Betty o găsi pe Kara prăbuşită într-un şezlong de pe terasă, moale ca o cârpă.

— Ai supravieţuit, comentă ea.

— La limită, replică surd Kara, cu ochii în podea.

Betty îi puse pe umăr o mână încurajatoare:

— Dacă stăm să ne gândim că a fost prima dată, treaba a mers pe cât de bine ne-am fi putut aştepta.

— Dacă prin asta te referi la confuziile între comenzi şi ceaiul vărsat pe

rochia amfitrioanei…

— Şi la tirada unei cucoane enervate de proasta inspiraţie de a pune pecan în salata de pui, completă Betty, aşezându-se lângă ea.

— De unde era să ştiu că nu-i plăceau nucile?

— Cred că în toate grupurile numeroase de femei găseşti cel puţin una cu probleme digestive. Mai ales când grupul se numeşte Peste Şaizeci şi Ne Mândrim cu Asta.

Kara zâmbi în gol.

— Şi-n fond, cine a fost cu ideea să adăugăm pecan?

— Tu, răspunse Betty.

— Aha. Mă rog, am greşit şi eu. Dar salata era delicioasă. Tuturor celorlalte le-a plăcut.

— Cu siguranţă.

Kara se uită la ceas.

— E aproape şase. Îţi mulţumesc că ai rămas să mă ajuţi la curăţenie.

— PŞtiu cât de mult ţine Arthur la bucătăria lui şi, dacă nu i-o lăsam imaculată, pân-aici ne-ar fi fost.

— Tu şi Arthur... începu Kara, nesigură. Cum merge treaba la bucătărie? Te rog, o imploră ea, vreau s-aud o veste bună.

— Merge bine, iubito. Atâta vreme cât nu-i spun cum să frigă fructele de mare, iar el nu-mi spune ce fel de verdeţuri să un în salată, ne înţelegem de minune. Arthur poate fi un om absolut fermecător, când vrea.

— Este, cu siguranţă, foarte atrăgător.

— Într-adevăr, oftă Betty. Aproape uitasem cât de atrăgător e. Iar acum pare

mai îmblânzit.

— Mai îmblânzit? Arthur?

— Pe vremuri, nu puteam sta în bucătărie nici două minute, fără să ne luăm la harţă. Eu ziceam rozmarin. El zicea izmă. Acum, certurile cu Arthur pentru condimente mi se pare nişte prostii. Există alte moduri de a-i atrage atenţia.

Kara îşi îngustă ochii:

— Buck, tu şi Arthur… Vreau să zic, sunteţi divorţaţi, şi mi s-a părut că…

— Am avut momente proaste, dar şi momente plăcute. În prezent, suntem strict colegi.

— Hmm. De-asta ne-a făcut el salata?

Betty se mulţumi să zâmbească.

— Deocamdată, mai multe despre Arthur nu spun. E timpul s-o iau spre casă.

O bătu pe braţ:

— Eşti un geniu al marketingului, ca să nu mai zic că şi o decoratoare de prima mână.

Kara se rezemă de spătar, cu un surâs:

— Mda, acum se ştie că existăm, şi arată într-adevăr elegant, nu?

— Şi la o mie de ani-lumină distanţă de dărăpănătura dinainte. Tocmai începem să ne luăm zborul. Prevăd că vei avea la fel de mult succes ca Nick.

— Nick?

— *Este* un om plin de succese, Kara, chiar dacă are un gust la decoruri abominabil. Ştie cum să-şi păsreze clienţii – el şi Arthur, se corectă Betty.

— Există mai multe moduri de a conduce Sundowner, totuşi.

— Nu e nevoie să le demonstrezi pe toate într-o singură zi. Şi-acum, închide şi

du-te acasă.

— Noapte bună, Betty, şi-ţi mulţumesc. Ne vedem mâine. Fără tine…

— …Nu te-ai fi descurcat, încheie Betty, zâmbind. Ştiu.

Kara încuie uşa sălii de mese şi se opri un moment pe terasă. Cerul era vârstat cu dâre portocalii, roz şi ciclamen, emanând dinspre globul roşu al soarelui care şovăia deasupra apei.

— Mamă, şopti ea, contemplând spectacolul. Reţinu ca, în fiecare zi, să-şi rezerve câteva minute pentru a privi apusul soarelui peste Golf.

— E gratuit, şi-i cel mai bun de pe coastă.

La auzul vocii lui Nick, se întoarse surprinsă.

Nick urca încet treptele. Era desculţ,

doar cu un şort pe el.

— Nu te-am auzit, spuse ea, pe un ton acuzator.

— Veneam de pe plajă. Am fost la pescuit cu nişte băieţi, dincolo de cap.

— Aţi prins ceva? întrebă ea, încercând să nu-i privească pieptul lat, ars de soare.

— Două roşioare măricele. Sunt jos, la gheaţă, pentru ca Arthur să le poată găti dimineaţă. Excelente la micul dejun. Vrei să vii şi tu?

— Nu mă omor după peşte la micul dejun.

— Ai încercat vreodată?

— Păi, de fapt…

Nick râse:

— Oferta rămâne în picioare. Şi, cum a mers prânzul?

Întrebarea era rostită alene, într-o

doară.

— Perfect. Fără probleme, minţi Kara.

— Mă bucur să aud. Încă mai crezi că poţi avea succes cu formula asta?

— Fă bine şi crede-o şi tu, răspunse Kara, cu mai multă fervoare decât simţea.

— Presupun că localnicii sunt mai îngăduitori, din moment ce eşti fiica lui Sean.

Îi aruncă o privire tăioasă. Expresia lui de indiferenţă studiată o irita. Iar faptul că era aproape gol n-o ajuta deloc. Ochii îi tot coborau dinspre chipul lui. Amintirea sărutului şi a senzaţiei trupului lui musculos lipit de a ei o făcea să simtă furnicături.

Silindu-se să ridice privirea spre chipul lui, Kara întrebă:

— Ce anume înţelegi prin „mai

îngăduitori”?

— Ceaiul de pe rochia nouă de mătase a lui Mary Berth Perry

— Cum ai aflat…?

— Am fost le pescuit cu Ned Perry şi pe urmă am trecut pe la el, la o bere. Mary Beth mi-a povestit despre prânz.

Kara simţi un gol în stomac.

— A fost un fleac, se prefăcu ea nonşalantă. Se mai întâmplă.

Tăcu o clipă, înainte de a întreba:

— Şi ce-a spus doamna Perry?

— Că te-ai oferit să-i dai rochia la curăţat şi că, de vreme ce eşti fiica lui Sean şi partenera mea, n-o să te dea în judecată.

Kara îi văzu amuzamentul din ochi.

— Minţi, Nick Fleming.

— În legătură cu datul în judecată, da. Cu prietenia dintre ea, Sean şi mine,

nu. Probabil că de-asta a rezervat localul.

— Întâmplător, ai întrebat-o cum i-au plăcut mâncarea şi decorul?

— De fapt, nu.

— Mulţumesc mult. Amândoi suntem patroni la Sundowner, Nick. Puteai să arăţi şi tu puţin mai mult interes.

— Nu em am fost cu ideea prânzurilor ăstora pentru femei, Kara.

— Dar s-au întâmplat. Sunt un fapt. Aş crede că, în calitate de partener, ar fi cazul să arăţi puţin entuziasm, nu să mă tratezi ca pe o operă de caritate.

— N-am pus întrebări, Kara. Nu fac decât să ascult şi să aud că toţi sunt curioşi cum de mai eşti aici.

— Păi, întreab-o pe Mary Beth Perry. Ţin un restaurant şi fac treabă bună, spuse ea, printre dinţi.

— Întrucât aici era încă dinainte un

restaurant foarte popular, care făcea treabă bună, oamenii îşi închipuie că mai e şi altceva la mijloc.

Kara îl privi drept în ochi, neluând în seamă felul cum îi aurea soarele pielea dezgolită.

— Ei, nu mă-nnebuni.

— Mda, aşa că i-am informat care e adevăratul motiv pentru care dai târcoale prin Cypress Key.

Îi văzu zâmbetul şmecher pe buze şi-şi ţinu gura.

— Le-am spus că afacerea cu restaurantul nu e decât secundară. Adevăratul motiv pentru care stai pe-aici e că eşti nebună după mine.

— Ai spus tu asta? ridică ea vocea, deznădăjduită.

— E adevărul, nu? întrebă simplu Nick, zâmbind, cu braţele încrucişate pe

pieptul gol.

— În niciun caz!

— Ba cum să nu fie, Kara. Numai că n-o ştii încă.

— Voi presupune că glumeşti, Nick.

— Glumesc? Mai ţii minte sărutul nostru – aici, pe plajă? arătă el spre apă. De la scânteile care-au sărit atunci, vechitura asta putea să ia foc şi să ardă până-n temelii.

Kara privi spre Golf, încercând să se stăpânească.

— Nu de sărutări e vorba. E vorba de… of, Nick, mă zăpăceşti aşa de mult, încât nici nu mai ştiu despre ce e vorba.

Nick îşi trecu uşor degetele în susul braţului ei. Kara simţi un fior, pornind de la ceafă, pentru a A-i străbate fulgerător şira spinării.

— Electricitate, Kara. Noi.

N-ar fi trebuit să se întâmple asta. Doar îl ura pe Nick... Nu?

Îşi impuse să se smulgă de sub efectul vrăjii.

— Noi? întrebă ea. Nu e vorba de niciun „noi”, Nick. Există numai un „tu” şi o „eu”. Şi mascarada asta de asociere.

Nick rânji ţanţoş:

— Totul, între noi, e cât se poate de real, Kara. Haide, să mergem sus, unde-i plăcut şi răcoare. Vom bea un păhărel, vom discuta pe îndelete...

— Singurul lucru pe care-l am de spus e „noapte bună”.

Ştia că trebuia să scape, să ia distanţă, până nu se întâmpla ceva periculos. Îşi înhăţă geanta şi porni pe terasă, aproape în fugă.

Glasul lui Nick pluti leneş în urma ei, prin văzduhul cald, tropical:

— Asta-nseamnă că întâlnirea noastră la micul dejun s-a contramandat?

Când văzu în faţă casa plutitoare, săltând pe apă, Kara scoase un oftat de uşurare. Chiar dacă nu era tocmai casa visurilor ei, cel puţin îi oferea un liman, după o zi grea.

Deschise uşa, aşteptând valul binevenit de aer răcoros. Nu veni. În schimb, o întâmpină o căldură atât de înăbuşitoare încât îi tăie respiraţia. O baie de aburi ar fi fost mai răcoritoare. Nu se îndoia că lăsase instalaţia de aer condiţionat deschisă – dar poate că, în graba de a ajunge la Sundowner, uitase.

Aprinse lumina şi o verifică. Indicatorul arăta ON. Înnebunită, îl apăsă o dată şi încă o dată. Nu se auzi niciun sunet de răspuns. Instalaţia era moartă.

Cât de tipic pentru Nick Fleming, s-o lase cu o rablă stricată. Probabil ştia că urma să cedeze. Frustrată, Kara îşi smulse hainele de pe ea şi intră sub duş. Stătu sub jeturile de apă rece până se mai răcori cât de cât. Apoi se şterse şi, înfăşurată în prosop. Îşi turnă un pahar de limonadă. Ghemuindu-se pe pat, simţi căldura cuprinzând-o din nou, şi mai cumplită. Răcoarea momenană făcea ca zăpuşeala să fie şi mai apăsătoare.

Să doară în casa plutitoare ar fi fost imposibil. Toată noaptea s-ar fi zvârcolit în propria ei transpiraţie. Dacă-şi trăgea salteaua pe punte, ţânţarii ar fi devorat-o de vie.

În minte îi apăru dintr-odată o imaginea lui Nick, tolănit în aerul condiţionat din apartamentul de deasupra barului. Apartamentul tatălui său,

camerele care ar fi trebuit să fie ale ei!

Sări în picioare, hotărâtă. Ea şi Nick amânaseră prea mult timp răfuiala.

Capitolul 7

Kara intră pe lângă Nick în apartament, fără a-i lua în seamă surprinderea şi comentariile. Ceea ce-i atrase atenţia fu răcoarea delicioasă a aerului condiţionat.

— Kara, ce Dumnezeu…

Se opri în mijlocul camerei, privind prin fereastra cât peretele.

— Frumoasă vedere spre Golf, comentă ea, înainte de a se întoarce spre restul apartamentului. Era spaţios şi aerisit, cu mobilă discretă, atrăgătoare. Pereţii erau zugrăviţi în bleumarin, cu un

brâu alb.

— Culorile sunt puţin cam marinăreşti pentru mine, dar e răcoare, cu siguranţă. În ansamblu, o să meargă.

Într-un capăt al camerei, observă o chicinetă şi o uşă deschisă care dădea în dormitor.

— Da, îmi convine.

— Mulţumesc pentru critica decoraţiunilor, replică Nick. Mai ai şi alte în minte?

— Am multe în minte, Nick. În primul rând, te muţi, iar eu mă instalez în locul tău. Poţi să-ţi iei hainele mâine.

— Ce naiba tot îndrugi? Nu plec nicăieri.

Era încă desculţ, cu acelaşi şort kaki pe el. Muşchii pieptului bronzat îi luceau în lumina lămpii.

— Poate vrei să iei ceva pe tine când

pleci.

— Nu plec, repetă Nick.

— Sutn dezolată că te contrazic, dar preiau eu apartamentul. Dacă vrei să ştii de ce, îţi spun cu plăcere. Instalaţia de aer condiţionat din barcă s-a stricat. Kaput. Moartă. E ca într-o saună şi nu mă culc acolo. Nici în noaptea asta, nici în alte nopţi.

Nick dădu din cap, înţelegător:

— Mda, e un aparat destul de vechi. Poate-ar fi bine să-l înlocuieşti, mai devreme sau mai târziu.

— *Eu* să-l înlocuiesc? întrebă ea, uimită. Tu l-ai instalat, n-ai decât să-l înlocuieşti tu. Barca e a ta…

— Iar tu locuieşti în ea gratis, Kara. E cazul să-ţi asumi unele responsabilităţi.

Tonul calm şi rezonabil al lui Nick n-o îndupleca pe Kara cu nimic. Ba chiar, o

enerva şi mai rău.

— Îmi *asum* responsabilitatea. Îmi asum responsabilitatea locuinţei tatălui meu. A *tatălui meu*, repetă ea.

— Şi eu unde propui să dorm? Pe plajă?

Se vedea clar că Nick n-o lua în serios.

— Du-te la un motel. La Arthur. La Perry – sunt convinsă că le-ar plăcea să-ţi mai audă poveştile despre mine. Du-te oriunde. Numai pleacă, Nick. Sunt obosită. Am avut o zi grea şi abia aştept să bag cornu-n pernă.

Nick tăcu un lung răstimp, înainte de a face un pas spre ea, încet, calm.

— Haide, Kara, spuse el, eşti extenuată şi nu te mai controlezi. Ha să bem ceva rece şi să discutăm. Am să rezolv eu totul.

Tonul său împăciuitor n-o liniştea cu nimic.

— Ai să rezolvi? Între noi doi n-o să se rezolve nimic, Nick. Altceva, nu mai am de spus.

— Kara…

— Nici să nu încerci, îl preveni ea. N-am chef. Ai făcut tot răul de care eşti capabil.

— Ce rău…

— Am să-ţi spun eu ce rău! strigă Kara. Mai întâi, furi apartamentul tatălui meu, mă înfunzi pe-o barcă lângă un echipament vechi de douăzeci de ani, pe urmă le torni la minciuni despre mine soţilor Perry…

— Kara, dacă despre asta e vorba, nu le-am spus…

— Nu te osteni să negi, Nick. Nu mai contează. Numai ieşi afară. Asta-i tot ce-ţi

cer, arătă ea spre uşă. M-am săturat de tine.

Nick ridică din umeri, se întoarse şi se aşeză într-unul din fotoliile comode la care Kara râvnea din clipa când intrase în apartament.

— Nici nu mă gândesc să plec, îi spuse el. Nu ştiu despre ce e vorba, dar dacă te simţi incomod în barcă şi vrei să pereci noaptea aici, eşti invitata mea. Însă la pat nu renunţ. Nici chiar pentru tine, Kara.

— Vreau locuinţa asta, şi-o vreau acum, Nick.

Kara îşi dădea seama că era iraţională, voia să-şi întrerupă tirada, dar nu putea. Torentul emoţiilor care o inundaseră în casa plutitoare devenise val seismic. Măcar de data asta, urma să aibă ultimul cuvât.

— Kara, vorbeşti ca o nebună, o preveni Nick.

— Dacă sunt nebună, vina e numai a ta. A sosit vremea răfuielii, care se anunţa de mult.

Era conştientă că devenea tot mai isterică, dar nu făcea nimic ca să se oprească. Poate că asta era singura cale de a face faţă tumultului dintr-însa.

— În sfârşit, spun exact ceea ce gândesc, iar dacă nu suporţi, atunci ieşi afară. De fapt, chit că suporţi sau că nu, ieşi oricum. Ieşi şi gata! ţipă ea.

— Kara, vino-aici şi stai jos, mai făcu Nick o încercare. Îţi dau un pahar de vin, putem să ne relaxăm şi să discutăm ca doi oameni civilizaţi.

— Nu mă lua de sus, Nick. Sunt absolut civilizată şi nu-mi place să fiu tratată ca un copil isteric.

— Dacă aşa te porţi, aşa te tratez.

— Să nu-ndrăzneşti…

— Kara, m-am săturat de toată povestea asta. Bagă-ţi minţile-n cap, sau du-te acasă.

— În sauna aia nu mai intru.

— Atunci cară-te-apoi la Atlanta! se enervă şi el.

— Niciodată!

Ridicându-se, Nick făcu un pas spre ea.

— Atunci, stai jos şi calmează-te.

Întinse braţele, iar Kara, instinctiv, ridică un braţ să se apere.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Kara, doar n-am să te lovesc.

— De unde pot să ştiu? întrebă ea, cu voce ascuţită.

— Kara… întinse Nick iarăşi braţele.

Cât ai clipi, Kara făcu un pas înapoi

şi luă cu ambele mâini o bază de pe gheridon, ochind capul lui Nick.

— Nu mă atinge, Nick. M-am săturat de tine!

— *Eşti* nebună.

Înainte de a apuca să reacţioneze, o apucă de braţ şi-i smulse vaza din mâini.

După ce o pusă pe jos, unde Kara n-o mai putea ajunge, se întoarse şi o prinse de umeri:

— Puteai să mă omori.

— Asta era ideea, replică ea, zvârcolindu-se în strânsoare.

Nick o strânse la piept, cuprinzând-o strâns cu braţele.

— Kara, ţi-ai făcut o impresie greşită despre mine. Nu-ţi sunt duşman…

— Dacă tu nu eşti, atunci cine e? întrebă ea.

— Poate că tu eşti propriul tău

duşman.

— Dar e ridicol! strigă ea, încercând să-l calce pe piciorul gol.

O ridică până abia mai atinse podeaua cu vârfurile picioarelor.

— N-aş crede.

Se simţea imobilizată, ceea ce era de ajuns ca s-o facă să se zbată cu o disperare sporită. Fără efect, îi împinse umerii cu mâinile. Avea palmele umede de sudoare, alunecând pe piele lui ca satinul. Cumva, conflictul devenise o confruntare erotică. Încercă să-şi blocheze excitaţia crescândă – dar era imposibil să ignore apăsarea senzuală a părţii de jos din trupul lui.

Ajunsese dincolo de disperare.

— Dă-mi drumul!

— Niciodată.

Îi nimeri un şut în fluierul piciorului

şi zâmbi satisfăcută când Nick gemu, slăbind strânsoarea.

Într-o clipă, Kara se smulse din braţele lui, răsucindu-se spre uşa dormitorului. Dacă reuşea să ajungă şi să se încuie înăuntru, atunci camrea avea să devină a ei. Posesiunea reprezenta nouă zecimi din lege, spusese Nick. Urma să-i folosească propriile cuvinte împotriva lui.

Se afla drept în spatele ei. Închise uşa, dar nu destul de repede. Nick se aruncă peste uşă cu toată greutatea, catapultând-o pe Kara prin cameră, până pe pat. Inerţia îl aruncă deasupra ei.

Un moment, rămase cu răsuflarea tăiată. Apoi, începu să se zbată sub el.

— Scoală-te, nebunule! strigă ea. Dă-te jos de pe mine.

— Numai dacă nu te mai porţi ca o nebună.

Nick respira precipitat, superficial, la fel ca ea. Îi auzea inima bătând, lipită de a ei.

— Ce naiba, Kara, ce se întâmplă cu tine?

— Nu cu mine, cu tine se întâmplă! Îmi distrugi viaţa. Le spui oamenilor că sunt nebună după tine, le spui că din cauza ta sunt aici…

Nick înălţă capul, privind-o. Ochii săi luceau în lumina slabă a lămpii din dormitor.

— Nu i-am spus nimănui asta, Kara.

— Ai zis…

— Nu se poate să nu-ţi fi dat seama că te tachinam.

— Atunci, de ce…

— Fiindcă e adevărat.

Glasul îi devenise scăzut, senzual.

— Nu i-am spus-o nimănui, dar ţi-o

spun ţie. Motivul pentru care ne aflăm amândoi aici e ceea ce se întâmplă între noi. Acum. Aşa. N-am dreptate, Kara?

Nu-i putea răspunde. Avea senzaţia că-i plesneau plămânii, din lipsă de oxigen. Îi venea să urle, spunându-i că totul era pe dos, că nu dorea deloc aşa ceva. Dar ar fi fost o minciună. Din clipa când o sărutase pe plajă, exact asta îşi dorise.

— Kara… îi atinse el faţa cu o mână.

Kara închise ochii, iar Nick o sărută.

Limba lui săvârşi o plăcută cotropire a gurii. Îi sărută gâtul, urcâdn cu buzele de-a lungul fălcii, spre ureche. Respiraţia lui fierbinte îi stârnea furnicături de dorinţă prin toate terminaţiile nervoase.

— Nu le-am spus soţilor Perry că ai rămas aici din cauza mea, murmură el. Te-am minţit, Kara. Nu era decât propria mea fantezie secretă, aceea de a spera că mă

doreşti la fel cum te doresc eu pe tine.

Kara o ştia. O ştiuse tot timpul, dar o mişca adânc să-l audă spunând-o. Fantezia dorinţei lor reciproce devenise realitate. Se lăsă în voia ei.

Limba lui Nick îi explora pavilionul urechii. Kara îşi strânse braţele la spatele său. Apoi, unul dintre picioarele lui se strecură între ale ei, numai muşchi şi dogoare.

Nick îşi strecură mâna sub bluza ei, umblând la încheietoarea sutienului. După ce o desfăcu, îi cuprinse sânul, frecându-i sfârcul cu podul palmei până când Kara se simţi străbătută de o spirală a dorinţei.

— O, Kara, şopti el, eşti atât de delicioasă. Atât de minunată.

Îi scoase bluza peste cap, apoi aruncă sutienul subţire pe jos.

— Vreau să te văd toată, să te ating

peste tot.

Gura lui coborî peste sân. Kara gemu cu voluptate. Îşi încleştă degetele în părul des al lui Nick, trăgându-l mai aproape.

Scoţându-i pantalonii scurţi, Nick îşi plimbă mâna peste pielea sensibilă din interiorul coapsei.

— Ştiam eu că ai nişte coapse superbe, murmură el, răguşit.

Apoi, îi găsi marginea chiloţilor şi i-i trase. Era umedă şi caldă, iar degetele lui începură s-o mângâie până când Kara strigă de dorinţă. Simţea o dorinţă ce nu putea fi negată, ce se cerea împlinită.

— Simţi şi tu ce bine ne potrivim, Kara? şopti Nick. Ştiu că poate fi şi mai bine. Vreau să-ţi arăt, vreau…

Karei nu-i mai rămăsese grai ca să-i răspundă. Cu mâini tremurătoare, se chinuia să-i desfacă fermoarul şortului. În

sfârşit, reuşi să îngaime:

— Nick, ajută-mă.

Îşi scoase şortul, îl aruncă pe jos şi luă mâna Karei într-a lui.

— Atinge-mă, Kara. Te rog, atinge-mă.

Ea îşi depuse mâna în locul dorit şi, în timp ce îl mângâia, îl simţi întărindu-se în mâna ei.

— O, Kara. Ce-mi faci. Mă înnebuneşti.

Continuă să-i mângâie erecţia, în timp ce-şi cobora capul şi-i atingea ambele sfârcuri cu vârful limbii. Îi acoperi şi ea gura cu a ei, apoi se retrase.

— Ai o gură minunată, şopti ea. Chiar şi când te uram, ţi-am observat gura, ţi-am iubit gura.

— Şi tu ai nişte sâni minunaţi, i-l sărută el pe unul, apoi pe celălalt. Şi o

piele frumoasă.

Îşi trecu încet limba peste abdomenul ei.

— Chiar când credeam că te uram, ţi-am observat sânii şi pielea. Dar nu mi-am imaginat nicio clipă cât de sublimă eşti aici.

Buzele lui găsiră locul moale şi umed dintre picioare.

— Niciun moment n-am ştiut cât de dulce poţi fi.

Limba lui făcea vrăji, scoţând-o din sine însăşi, până nu mai rămase decât o dorinţă pustiitoare care o lăsa cu răsuflarea tăiată. Tensiunea era insuportabilă – îi venea să ţipe, să urle – dar nu putu decât să şoptească:

— O, Nick, te doresc atât de mult…

Încet, blând, Nick o pătrunse. Fierbinţeala şi puterea lui o umplură, iar

Kara îl învălui în căldura ei gingaşă. Îşi înfipse degetele în muşchii spinării lui, pe când trupurile li se mişcau în armonie, împreunate într-un ritm lent, perfect.

Nick se opri din mişcare, pentru a-i da la o parte o şuviţă de păr umedă de pe faţă.

— Te simţi bine? îi şopti, cu glas răguşit.

Kara îi zâmbi, cu ochii visători şi îndepărtaţi:

— Mai mult decât bine. O, Nick sunt într-al nouălea cer.

— Şi eu.

Impulsurile i se înteţiră, în timp ce inima îi bătea nebuneşte şi sângele se repezea vertiginos prin vene.

Apoi, sosi momentul când ştiură amândoi că n-o mai puteau prelungi.

Se produse cu o intensitate orbitoare,

care opri timpul în loc, străbătu spaţiul, atinse eternitatea. Se ţineau unul de altul, încinşi şi umezi, uniţi într-o bucurie mai presus de tot ce şi-ar fi putut imagina oricare dintre ei.

— Nick, murmură Kara, după un timp. Nu ştia cât de mult. Nu conta.

— Ştiu, şopti el. Ştiu.

Rămaseră nemişcaţi, tăcuţi, într-o linişte desăvârşită.

— Mai trebuie să plec? o rachină Nick.

— Să pleci?

— Nu mai ţii minte?

— Nu, răspunse ea cu sinceritate.

— Cu atât mai bine. Să uităm totul şi să ne ţinem de momentul ăsta din timp.

Kara se înfioră uşor, iar el trase la o parte pătura, ca să se poată vârî amândoi dedesubt.

În timp ce ea adormea, Nick o ţinea în braţe, tandru, nedorind să întrerupă contactul fizic. Dragostea lor fusese atât de neaşteptată, atât de miraculoasă, încât se temea să lase momentul să treacă. Odorise din primul moment când o văzuse. Iar acum, că făcuseră dragoste, totul între ei avea să fie altfel, dar încă nu era sigur cum.

Când Kara se trezi, piciorul lui Nick stătea petrecut posesiv peste al ei, iar braţul îi zăcea peste umăr. Rămase nemişcată, rugându-se să nu deschidă ochii, rugându-se să poată scăpa fără a trebui să-i facă faţă în lumina puternică a dimineţii.

În sfârşit, se întoarse şi se târî lateral spre marginea patului, după care îşi adună hainele. Capul i se învârtea, cu mintea

năpădită de imagini. Ce-o apucase, să ajungă în pat cu Nick Fleming?

Trebuia să discute despre cele întâmplate, dar nu acum. Avea nevoie de timp, să se gândească în linişte ce naiba avea de făcut.

O nebunie. Asta trebuia să fie. Numai insanitatea ar fi putut-o împinge la starea de abandon senzual prin care trecuse în noaptea trecută. Simţi un gol în stomac, când se gândi la toate lucrurile erotice şi intime pe care le făcuseră în pat. Dar simplul fapt că Nick era un amant superb nu însemna să uite ce anume o adusese în Florida. Trebuia să-l scoată *afară* din viaţa ei, pentru ca viaţa ei să poată merge *înainte*.

Kara fu prima clientă la sediul Companiei Imobiliare Hartwell. Avea

noroc, o informă secretara, că domnul Hartwell sosise şi el devreme şi avea timp s-o primească înaintea întâlnirii de la ora nouă. Putea intra pe loc.

— Bună dimineaţa, domnişoară Selwyn. Sunt Larry Hartwell. Pot să vă ofer o cafea? E destul de devreme pentru a discuta afaceri.

— Nu beau cafea, mulţumesc, răspunse Kara.

Se aşeză în fotoliul de piele indicat şi privi prin cabinet. Muc şi sfârc, fură singurele două cuvinte care-i veniră în minte. Mocheta groasă, draperiile grele, biroul de mahon lustruit şi tablourile în ulei originale sugerau bani şi prestigiu.

— Ei, şi ce pot face pentru dumneavoastră pe ziua de azi?

Înfăţişarea lui Larry Hartwell completa perfect decorul, în costumul de

vară croit de comandă, cămaşa bleu, cravata conservatoare cu dungi şi pantofii lucioşi. Era tânăr, abia trecut de treizeci de ani, cu păr blond, pieptănat pe spate deasupra frunţii înalte. Arăta exact ca genul de om cu care mama ei ar fi vrut întotdeauna să aibă întâlniri – dichisit, cizelat şi, probabil, plin de relaţii.

Kara trase adânc aer în piept şi se avântă:

— Nu sunt foarte sigură de ce mă aflu aici. Ştiu doar că v-am văzut anunţul în ziar şi panourile de reclamă pe autostradă. Ştiam că aveţi o companie mare…

— Cea mai mare din ţară, preciză Latham, cu o licărire de mândrie în ochii săi albaşri.

— Speram să-mi puteţi da un sfat, continuă ea, nesigură.

— Despre Sundowner?

— De unde ştiţi că am legături cu Sundowner?

Buzele lui Larry se arcuiră într-un uşor surâs. Îşi mnetezi cu o mână părul blond, pieptănat impecabil.

— Domnişoară Selwyn, suntem în Cypress Key. Toată lumea ştie totul. Sau, daţi-mi voie să mă exprim altfel. Oricine e cineva, ştie ce se întâmplă cu persoanele importante de pe-aici. Am aflat de cum aţi ajuns în oraş.

— Nu-s o persoană chiar atât de importantă.

— Sundowner e un local foarte popular, şi faceţi unele valuri pe-acolo. Asta vă califică, adăugă el, cu un nou zâmbet. Deci, dumneavoastră şi Fleming nu vă prea înţelegeţi cu privire la local?

— Şi pe-asta o ştiţi?

Larry dădu din cap.

— Ei, asta mă scuteşte de-o mulţime de explicaţii. Nick… ăă, domnul Fleming şi cu mine suntem amândoi proprietari ai localului Sundowner. Tatăl meu ni l-a lăsat amândorura, iar avocatul lui a spus că testamentul e legal.

Larry bătu cu creionul ascuţit ca acul în mapa de birou.

— Mi s-a părut destul de neobişnuit, să-i lase localul şi lui Fleming. Nu ştiu de unde vine, dar pur şi simplu şi-a croit drum în afacerile tatălui dumneavoastră şi a ajuns în vârf, aşa e?

Kara presupuse că întrebarea era retorică şi nu se osteni să răspundă.

— Ce ştiţi despre trecutul lui Fleming?

— Nu prea multe. Susţine că s-a născut în nord, în Pennsylvania, cred.

— Hmm. Atunci, poate ar fi bine să facem unele cercetări. S-ar putea să-l fi tras pe sfoară, în vreun fel, pe tatăl dumneavoastră.

— A, nu, interveni Kara. Adică, nu cred. O fi având Nick… ăă, domnul Fleming, un trecut cam pestriţ, dar din câte spune toată lumea, tatăl meu îl iubea ca pe un fiu.

Larry arcui o sprâcneană.

— Un escroc talentat se poate preface bine.

— Mă rog, poate…

— N-ar strica să puneţi câteva întrebări pe lângă Sundowner, aşa, ca din întâmplare. Poate aflaţi ceva care să vă ajute să-l eliminaţi din combinaţie.

— Asta şi vreau, răspunse Kara, cu fermitate. Să iasă Nick Fleming din combinaţie, ca să pot vinde restaurantul.

De-asta am venit aici, în Cypress Key. Ca să-l vând. Am fost deviată de la scopurile mele, şi nu-mi place.

— Bine, atunci e nevoie să facem câteva lucruri, replică Larry, rezemat de spătar, netezindu-şi încă odată, rapid, părul.

— Încerc orice.

— În regulă. Putem începe prin a-l împroşca pe Fleming cu puţin noroi. Îi scormonim trecutul.

Ezită, apoi adăugă:

— Dar îmi dau seama după faţa dumneavoastră că nu vă încântă ideea. Cred că ar putea fi incomod, întrucât lucraţi împreună.

Şi ne culcăm împreună, îşi spuse Kara. Spera să nu roşească.

— Ceea ce *pot* face e să iau urma hârtiilor – titlul de proprietate, inspecţiile,

licenţele. Poate găsesc ceva care să ne dea o bază de discuţie cu Fleming.

— Ca de pildă?

— Nu ştiu sigur. Lăsaţi-mă doar să-mi bag nasul pe ici, pe colo. Nu se ştie niciodată ce apare.

Kara dădu din cap. Nu putea fi nimic rău în asta.

— Celălalt lucru pe care am să-l fac a fi să văd ce fel de pachet financiar pot întocmi pentru proprietate, ce gen de investitori flămânzi se găsesc. Ştiu că Fleming nu vrea să vândă, dar dacă mă duc la el cu o ofertă de-un milion de dolari, s-ar putea decide că e gata să se retragă.

— Poate, spuse Kara. La urma urmei, discutăm la modul abstract, dar dacă aveţi cu adevărat o ofertă, poate o să ascuylte.

— Banii vorbesc, domnişoară Selwyn.

— Kara, vă rog.

— Iar eu sunt Larry. Voi începe imediat, Kara, mai spuse el, ridicându-se. Între timp, aş fi încântat să te invit azi la masă, sau poate la cină, diseară.

Răspunsul ei sosi prompt:

— Mulţumesc mult, Larry, dar am de lucru toată ziua – prânzul şi cina la Sundowner. Orice s-ar întâmpla, trebuie să-mi urmez planurile de a aduce noi clienţi.

— Înţeleg. Atunci, poate altă dată. Ţinem legătura, Kara, şi aştept cu nerăbdare să te revăd, atât pe plan profesional, cât şi personal, adăugă el, cu un zâmbet fermecător.

— Sunt sigură că vom vorbi curând, răspunse evaziv Kara, dar dacă nu sunt la Sundowner când dai telefon, nu e nevoie ca Nick să ştie că am discutat.

— Vorbesc sau cu tine, sau cu nimeni, îi promise Larry. Şi abia aştept să ne revedem.

Kara se duse repede la maşină, sperând ca Larry să fie la fel de persistent ca agent imboiliar pe cât era ca peţitor.

În timp ce pornea spre restaurant, îşi dădu seama că mai era singură de un lucru. N-avea de gând să accepte curtea lui Larry Hartwell. Se terminase cu relaţiile sentimentale în Cypress Key. Nici cu Nick nu urma să mai aibă de-a face, jură ea în sinea ei. Oricine putea comite o greşeală şi n-avea de gând s-o mai repete. Ceea ce se întâmplase între ei o zguduise profund. Nu mai putea avea încredere în propria ei putere de judecată, se comporta iraţional, periculos chiar.

Periculos. Aceasta era prima ei impresie despre Nick Fleming. Şi nu se

înşelase.

Capitolul 8

Kara nu avea idee cum urma să rezolve problema reîntâlnirii cu Nick. Aşa că o amână temporar, strecurându-se în Sundowner fără s-o observe nimeni.

În timpce trecea grăbită în sala de mese, îi auzi pe Nick şi Buck stând de vorbă la bar. Betty nu se afla acolo, ceea ce era cu atât mai bine. Nici cu ea nu avea chef să vorbească. Dar erau treburi de făcut, aşa că se îndreptă spre o masă din colţul cel mai îndepărtat, nevăzută de la bar, şi-şi scoase caietul.

Chiar dacă Larry găsea o cale de a-l convinge pe Nick să vândă, puteau trece până atunci săptămâni sau luni de zile.

Între timp, viaţa avea să meargă înainte. Kara începu să-şi revadă planurile.

Aproape terminase, când simţi o mână pe umăr.

— Nu mă lua aşa, pe furiş! îi reproşă ea.

— Suntem cam arţăgoasă în dimineaţa asta, nu? îşi trase Nick un scaun, aşezându-se alături. *Tu* te-ai strecurat pe furiş azi dimineaţă. Din camera mea, Kara.

Kara îşi simţi obrajii înfierbântându-se.

— N-am vrut să te trezesc, spuse ea, cam moale.

— Erai jenată, nu-i aşa? o întrebă blând Nick.

La asta, îl privi în ochi. Avea o expresie serioasă, dar Kara – avea de unde

să ştie ce se întâmpla în capul lui.

— Da, eram jenată… şi ruşinată ce ceea ce făcusem.

— Ruşinată? repetă el, foarte surprins. Ţi-era ruşine că făcuserăm dragoste?

— Şşş, îl preveni Kara. Să nu te-audă cineva.

Tăcu câteva clipe, apoi îi explică:

— Nu venisem la tine pentru… pentru asta. N-am vrut să se întâmple. M-am lăsat doar…

— Dusă de val? întrebă încet Nick.

— Da, asta şi un fel de… nebunie. De fapt, chiar tu ai spus că mă purtam ca o nebună.

O expresie indescifrabilă trecu fugar peste chipul lui Nick, înlocuită imediat de o răceală la fel de dură ca şi cuvintele lui:

— Deci, numai o nebună ar fi făcut

dragoste cu mine, n-ai vrut să se întâmple, n-ai *simţit* nimic cu adevărat.

— Da... cam... cam aşa ceva, se bâlbâi Kara.

Nick se aplecă spre ea:

— Pentru mine n-a fost aşa, Kara. A fost emoţionant şi spontan, şi mi-a plăcut clipă de clipă. Nu-mi pare rău, dar cred că ţie îţi pare.

— Aş dori să-ţi pot explica, dar nu pot. Vreau să zic, nu mă pot exprima în cuvinte.

— Dar ştii ce simţi?

Zâmbetul care-i arcuia buzele nu era deloc amuzat.

— Ruşine şi jenă. Ce mai compliment, adăugă el, tăios ca un cuţit. Faci ca totul să fie al dracului de complicat, Kara.

Kara simţi că ochii i se umpleau de lacrimi. Nu voia să plângă în faţa lui.

— Îmi pare rău, Nick. Îmi pare rău că s-a întâmplat, îmi pare rău că ne certăm. Dar noi părem să ne certăm tot timpul. Asta e adevărata noastră relaţie.

— S-ar putea să ai dreptate. Certurile nu sunt deloc neobişnuite între noi. Poate că singurul loc unde ne înţelegem e patul.

— Dar nu înţelegi? întrebă ea, înghiţindu-şi emoţiile. Ne e imposibil să ne luăm de piept toată ziua, şi pe urmă să sărim în pat ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Mie mi se pare o soluţie excelentă, dar în fond, tu hotărăşi.

— Într-adevăr. Trebuie să lămurim problema şi să recunoaştem că aranjamentul ăsta nu merge. N-am vrut niciodată să stau la Sundowner, şi nici tu nu m-ai dorit aici. Asta nu s-a schimbat.

— Dar eu te doresc aici…

— Numai în pat, Nick, îi aminti Kara. Nu vrei să am de-a face cu restaurantul, nu vrei să fac îmbunătăţiri…

— Să le zicem schimbări. Încă nu suntem siguri dacă ai îmbunătăţit ceva.

— Nu-ţi dai seama că mă refer la noi? începu ea să se înfurie. Niciodată nu ne înţelegem, în nicio privinţă. De-asta ar trebui să renunţăm la colaborare, să vindem proprietatea şi să împărţim câştigul. E singura soluţie care poate reuşi.

Nick se ridică pe neaşteptate:

— Vrei s-o luăm de la început, Kara? Ţi-am spus, Sundowner nu e de vânzare. Iar cât despre relaţia noastră – sau lipsa ei – cred că ai dreptate. Amestecul între afaceri şi plăcere creează probleme. Au dovedit-o Betty şi Arthur, când erau căsătoriţi.

— Cu siguranţă, n-am vrut să se întâmple ceea ce s-a întâmplat aseară. Dar s-a întâmplat, iar acum mai putem doar încerca să uităm. Să ştergem totul cu buretele. Să găsim o cale de a ne înţelege în…

— …Pace şi armonie. Sună minunat, comentă el sarcastic, dar nu pare prea practic. Ai vreun plan?

— Nu tocmai, mormăi Kara. La partea asta nu mă gândisem.

— Ei bine, îţi propun să-ncepi să te gândeşti, Kara, se agăţă el cu ambele mâini de marginea mesei, aplecându-se spre ea. Gândeşte-te la termenii tăi, de pildă.

— La ce termeni? se retrase Kara din faţa lui. Niciodată nu-l mai văzuse atât de aspru.

— Termenii relaţiei noastre de lucru.

Presupun că-ţi vei continua micul experiment din sala de mese.

— Da, pentru moment, cel puţin.

Până când primea câteva răspunsuri de la Larry Hartwell.

— Şi?

— Şi...

Căută înnebunită un răspuns şi oftă cu uşurare când îi veni în minte cel mai evident:

— Pur şi simplu, nu e nevoie ca drumurile noastre să se încrucişeze. Nu avem niciun motiv de a ne vedea, decât când trebuie să luăm decizii în comun. Cum i-a spus şi Betty lui Arthur: „Tu-ţi vezi de treburile tale, eu îmi văd de ale mele”. E un sfat înţelept şi cred că ne putem descurcam amândoi.

— Eu pot să mă descurc cu orice.

O studia cu ochii îngustaţi. Începu s-o

străbată un mic fior pe şira spinării, pornind de la ceafă. Se simţea ca un speciment sub microscop.

— La urma urmei, continuă Nick, de la început m-am descurcat cu tot ce mi-ai aruncat în faţă.

— Despre ce vorbeşti?

— S-o spunem p-a dreaptă, Kara. Ai transformat toate întâlnirile noastre în conflicte, iar când ţi-ai dat seama ce însemnau de fapt toate scânteile alea, ai bătut în retragere.

— Scânteile, cum le zici tu, nu însemnau decât că nu ne simpatizăm.

— Ba nu, Kara, însemnau exact contrariul – numai că tu nu vrei să recunoşti.

— Ce-ţi dă dreptul să-mi analizezi aşa sentimentele?

Nelăsându-i timp să răspundă,

continuă:

— Crezi că ştii totul despre mine, dar nu-i adevărat. Nu ştii nimic, absolut nimic!

Nick nu-i luă în seamă izbucnirea:

— Cum spuneam, acum când ştii ce înseamnă scânteile, eşti mai hotărâtă ca oricând să mă ţii la distanţă. De ce nu poţi fi cinstită cu sentimentele tale, Kara?

Kara simţi că i se contracta gâtlejul, făcând-o să vorbească mai greu. Îşi aminti suspiciunile lui Larry cu privire la Nick. Iar acum, Nick punea cinstea *ei* la îndoială. Înghiţi un nod.

— Sunt sinceră când spun că soluţia cea mai bună e să rămânem practici, profesionişti şi…

— Distanţi, încheie Nick. Cum vrei, Kara. Sunt dispus să accept varianta ta asupra celor de aseară. Să zicem că nimic nu s-a întâmplat.

Duse mâna la buzunar, scoase un cec şi îl aruncă pe masă:

— Pentru tine.

— Ce-i asta?

— Nu fi jignită. Nu e plata pentru serviciile prestate. Este un cec pentru o nouă instalaţie de aer condiţionat.

— N-am nevoie, se îcăpăţână ea. Am să mi-o cumpăr singură.

— Ia-l, mârâi Nick. Cum spuneai aseară, casa plutitoare e a mea. Eu răspund de reparaţii.

— Mă simt foarte penibil…

— Ei, nu-ţi face griji. Ai să-ţi revii.

Neştiind ce altceva să facă, luă cecul.

— Perfect, continuă el. Aşa, totul e mai uşor, pentru că acceptarea cecului mă înştiinţează să plănuieşti să rămâi acolo şi ai renunţat la ideea de a mă da afară din casa lui Sean. Din casa *mea*.

— Da, rămâne a ta.

O inundară amintirile tuturor lucrurilor pe care încercase să le uite despre seara trecută. Se înroşi la faţă.

— N-am să-ţi mai fac vizite nocturne, încheie ea.

— Ceea ce e o pierdere pentru amândoi, replică Nick, senzual.

Înainte de a a apuca să reacţioneze, conversaţia le fu întreruptă de un conflict mult mai sonor, din bucătărie.

— Unde mi-ai pus cuţitu' de creveţi, femeie? striga Arthur. Pariez că mi l-ai ascuns.

— Băi catârule, e în sertar, unde l-ai lăsat. Eşti prea încăpăţânat ca să recunoşti că nu l-ai văzut, ripostă Betty.

— Nu pot să văd ce nu-i acolo.

— Dă-te la o parte, ţi-l găsesc eu.

Cuintele lui Betty fură urmate de un

zăngănit de tacâmuri.

Nick ridică din umeri, pornind spre bar. După câţiva paşi se opri, cu privirea înapoi spre Kara.

— Merge perfect, nu?

— Ce anume?

— Filosofia aia a ta şi-a lui Betty – tu-ţi vezi de treburile tale, eu de ale mele.

Kara nu răspunse.

— Ei, îi las pe Betty şi Arthur în seama ta, Kara. Tu ai angajat-o, aşa că poţi să te ocupi de problemele pe care le creează. Mie mi-ajung ale mele.

Kara se ridică şi intră în bucătărie, uşurată să-şi alunge din minte propriile ei probleme.

— Ce se-ntâmplă aici? întrebă, intrând pe uşile batante.

Un sertar zăcea cu gura în jus, lângă o grămadă de cuţite, linguri, polonice şi

bătătoare.

— Arthur a făcut o demonstraţie de forţă bărbătească şi a scos cu totul sertarul ăsta, răspunse Betty.

Arthur o privea încruntat.

— Iar acum, are de făcut ordine.

— Femeia asta, o arătă el cu degetul pe Betty, a umblat la lucrurile mele şi n-are decât să facă *ea* ordine.

— Eu n-am…

— Dar numai după ce-mi găseşte cuţitul de creveţi.

— Nici nu m-am atins de bucătăria ta, reuşi să spună Betty. Kara şi cu mine am făcut curat ieri două ore, după petrecere, şi am pus toate lucrurile la loc.

— Atunci *unde* e cuţitul meu de creveţi?

— Păi, era în sertar, deci cred că acum e pe jos.

— Bine, găseşte-l, ceru Arthur.

Betty se aplecă şi, cu un gest dramatic care făcu să-i răsune brăţările, culese cuţitul din grămadă şi i-l întinse.

Arthur îl luă fără o vorbă, evitându-i cu grijă ochii negri şi jucăuşi. Se lăsă o tăcere incomodă.

Kara îşi drese glasul:

— Ăă, deci, totul s-a rezolvat, da? Arthur şi-a găsit cuţitul, iar eu şi Betty n-avem nicio vină, încheie ea, cu un zâmbet vesel.

Arthur îşi încrucişă braţele pe piept.

Kara mai făcu o încercare:

— Salata de creveţi a fost delicioasă, Arthur. Ne-a plăcut enorm, nu-i aşa, Betty?

Betty dădu din cap.

— Am avut eu chef s-o fac, bombăni Arthur. Aşa-mi vine uneori. Iar alteori, nu-mi vine.

— Ştiu, ştiu, toţi avem zile mai bune sau mai rele, răspunse împăciuitor Kara, pregătindu-se să iasă.

Următoarele cuvinte ale lui Betty o opriră în loc.

— Şi salata de creveţi de la bufetul lui Ben Crowley e destuyl de bună.

— Şi de unde ştii, mă rog? o întrebă Arthur.

— M-am dus să iau câteva porţii, aseară.

— Eu am făcut salată la Sundowner, şi tu te-ai dus la Crowley? mârâi el, ameninţător.

— A ta se terminase.

— Femeilor de la petrecere le-a plăcut la nebunie, Arthur. Au mâncat-o cât ai bate din palme.

— Aşa că te-ai hotărât s-o încerci şi pe-a lui Crowley?

— Exact, răspunse Betty.

— Chiar dacă ăla habar n-are să deosebească izma creaţă de izma piperată?

— Mă rog, s-ar putea să nu folosească prea subtil plantele aromate, dar mâncarea în ansamblu nu-i deloc rea, insistă Betty. Şi e un gentleman fermecător. În timp ce aşteptam, mi-a adus un pahar cu vin. A spus că arătam obosită. Că păream să am nevoie de un masaj bun.

— Şi l-ai lăsat să te maseze? mugi Arthur.

— Am spus eu asta? Kara, am spus aşa ceva?

Kara preferă să nu se amestece în războiul care se anunţa.

— Ben Crowley e tot timpul un gentleman perfect. A spus că *păream* să am nevoie de un masaj. Aici, unde mi se

crispaseră atât de tare muşchii, îşi frecă ea ceafa, urmărind tot timpul reacţia lui Arthur.

— Las’ că ştiu eu cum e cu muşchii tău, mârâi el.

— Păi sigur că ştii, toarse Betty.

— Şi dacă ai nevoie de masaj, să…

— Să ce, Arthur?

— Să… să nu te-apropii de Ben Crowley ăla!

— Să nu m-apropii? ridică Betty vocea, neîncrezătoare, apropiindu-se de Arthur, cu mâinile în şolduri. Îmi spui tu mie ce să fac şi ce nu? Eu nu-ţi spun ce să faci, aşa că n-ai niciun drept să-mi spui nici tu…

Arthur rămase pe loc, dincolo de grămada de ustensile.

— Unii oameni nu ştiu ce le prinde bine şi ce nu.

— Ei, dacă la mine te referi, ştiu perfect ce-mi prinde bine şi n-am nevoie de stafurile tale.

Ajunsese la mormanul de tacâmuri, iar Kara avea impresia că nimic nu putea s-o oprească – nici ustensilele, nici chiar Arthur.

Kara interveni:

— Tocmai mi-am amintit, Betty. Avem un termen şi nu ne-a mai rămas niciun minut de pierdut.

Întinse mâna şi o apucă de braţ.

— Stai… încercă Arthur.

— Trebuie să terminăm anunţurile pentru ziar, continuă Kara, trăgând-o pe Betty mai departe de adversarul ei. Termenul limită e la ora patru şi, dacă nu le depunem azi, pierdem numărul de săptămâna asta, trase ea puţin mai tare.

— Aşteaptă, îi ceru şi Betty.

Kara n-avea de gând să-i asculte.

— Mergem. Acum.

În timp ce Arthur le privea încruntat, tăcut, o conduse pe Betty afară din bucătărie, spre sala de mese.

— Ce te-a apucat? o întrebă ea, în timp ce traversau încăperea. Încerci să-l scoţi din minţi, sâcâindu-l cu Crowley?

Betty zâmbi. Iritarea dinainte îi dispăruse.

— Nu-i aşa că-i foarte gelos?

— Tu încerci să-l faci gelos, inteţnionat.

— Nici nu am nevoie să încerc. E aşa din naştere.

— Betty, ştiu că se întâmplă ceva între tine şi Arthur. Îl vrei înapoi, nu-i aşa? De-asta ai venit în Cypress Key.

Se aşeză la o masă din mijlocul sălii, iar Betty ocupă scaunul alăturat,

continuând să zâmbească.

— Să zicem că, în ceea ce ne priveşte pe mine şi fostul meu soţ, e vorba de triumful speranţei asupra experienţei. Şi-acum, ce facem aici? Ce-i povestea asta cu termenul limită?

Kara renunţă la orice încercare de a face faţă situaţiei imposibile dintre Betty şi Arthur.

— Anunţul de angajare. Pentru un ospătar.

— A, da. Un ospătar, chicoti Betty. Cum spuneam, un tip tânăr şi drăguţ. Dar cred că în ziar nu putem publica aşa ceva.

— Nu, însă sunt sigură că vei fi foarte exigentă.

Îi arătă textul.

— Cred că merge.

— Bun. Acum, trebuie să ne gândim la cea mai potrivită cale de a anunţa că

deschidem Salonul Caraibian pentru prânz. Uite ce idei am, îşi împinse ea caietul spre Betty. Doar câteva cuvinte, cu caractere groase. Fără grafică. Ieftin, dar bătător la ochi. Cred c-o să-i atragă, ce zici?

— Iubito, eşti un geniu al publicităţii, răspunse Betty. Nu ne mai trebuie decât un bon de decontare…

— Uite-l.

— Când ai făcut toate astea?

— Păi, m-am gândit la ele o vreme, dar le-am scris azi pe toate. Am avut puţin timp liber.

— I-auzi, exclamă Betty. Uluitor. Păi, pot să le duc la ziar şi să apară aşa cum sunt. Ai precizat până şi mărimile caracterelor.

— Da, am inclus toate datele. Nu cred că vor avea probleme.

În timp ce Betty admira anunţul, Kara îşi dădu seama că încă se mai gândea la scena pe care o văzuse. Nick spusese că scânteile dintre doi oameni puteau să însemne mai mult decât un simplu conflict. Conform lui Betty, scânteile dintre ea şi Arthur se datorau pasiunii. Dar ce se putea spune despre Nick şi Kara? Relaţia lor era volatilă, însă afecţiunea înnăscută dintre Betty şi Arthur nu exista între ea şi Nick. Cei doi aveau la bază trecutul unei relaţii afectuoase. Kara şi Nick fuseseră adversari de la bun început.

După ce Betty plecă la ziar, Kara porni spre bar, unde era Buck de serviciu. Era timpul să vadă ce comentau consumatorii barului.

— Intră, Kara, bea un păhărel. Fac eu cinste, chicoti Buck.

Aşezându-se, Kara comandă

obişnuita ei apă minerală.

— Plănuieşti să repeţi figura şi lunea viitoare? întrebă el, într-o doară.

— Sigur, dacă primim o comandă. Între timp, vom ţine deschis pentru prânz în fiecare zi.

— Mda, unii dintre bărbaţi comentau că în curând vor fi femei peste tot.

— Şi? întrebă Kara, atentă.

— A, nimica… îşi reluă el ştersul paharelor, cu şi mai multă vigoare.

— Haide, Buck. Ce spuneau?

— Doar că toate femeile astea ar putea… ştii, să le cam încurce stilul.

— Ei, nu zău! Şi ce se întâmplă dacă li se încurcă stilul?

— Păi, s-ar putea să nu mai vină aici la ora prânzului, îi aruncă Buck o privire laterală, aşteptându-i reacţia.

— Perfect! Dacă nu mai vin, atunci

vom putea ocupa noi, femeile, tot localul, cu tot cu sala de mese şi cu barul. Vom organiza prezentări de modă, demonstraţii cosmetice, poate chiar şi nunţi, înşiră ea, sarcastică.

— N-am vrut să te supăr, Kara. Te previn doar ce părere au bărbaţii.

— Cine-a zis că sunt supărată?

Kara ştia că nu se mai putea preface multă vreme; ochii i se umpleau de lacrimi.

Nici nu observă când, pe scaunul de lângă ea, se aşeză Melissa.

— Ce e, Kara? o întrebă ea. Pari cam deprimată.

— Cine eu? reuşi Kara să zâmbească.

— Da. Am impresia că treaba nu merge prea bine şi nu vreau să-ţi creez alte probleme, dar…

— A, ba te-ascult, Melissa. Creează,

insistă Kara.

— Ştii, unele dintre ospătăriţe mi-au cerut să-ţi vorbesc.

Kara habar n-avea ce urma, dar ceva îi spunea că n-avea să fie o veste bună.

— Am auzit că vei agaja ospătari pentru prânz şi unele dintre noi… dintre chelneriţe… consideră că ar fi nedrept.

— Dar n-a fost nedrept şi faţă de bărbaţi, când Nick a umplut localul cu femei frumoase?

— Cred că asta nu mai contează. Suntem aici şi nu s-a plâns nimeni. Dar ştii că legea îţi interzice să precizezi sexul în anunţuri, Kara.

— La marile corporaţii, poate, dar nu şi la Sundowner.

— La orice firmă cu mai mult de cincisprezece angajaţi. Şi ne apropiem de numărul ăsta. Eu urmez un curs de drept

economic şi încerc să fiu cât mai informată.

Kara începea să se simtă complet învinsă.

— Deci, Nick poate angaja fără probleme femei ca să poarte costumele astea ridicole, dar eu nu pot angaja un bărbat care să servească în sala de mese? ridică ea ochii spre tavan. Nu mai există dreptate pe lumea asta?

— Nu-i mare lucru, Kara, dar m-am gândit că e mai bine să ştii.

— Ba e foarte mare lucru, Melissa, la fel ca toate celelalte de pe-aici. Cred că dacă angajez un bărbat, cineva mă va da în judecată.

— N-am spus asta. Nu cred că ar merge până acolo, dar fetele sunt nemulţumite. Una a propus să pichetăm, iar alta a spus c-o să trimită o scrisoare la

ziar…

— Nu-mi vine să cred, răspunse Kara. Tot ce fac se întoarce împotriva mea.

Se gândea la o cale de a înfrunta ultimul dezastru şi, înainte de a coborî de pe scaun, îi veni o idee.

— În epoca noastră, eşti de acord, cred, că „ospătar” se poate aplica unei femei de orice sex. Voi interviewa toţi solicitanţii, inclusiv femeile. Apoi, voi lua o hotărâte.

Şi coborî scara, pornind prin parcare, spre maşină. În ultimele douăzeci şi patru de ore, nu făcuse decât un singur lucru cu folos: se întâlnise cu Larry Hartwell. Într-un fel, acest fapt restabilea echilibrul.

Capitolul 9

— Se pare că luăm viteză, ce zici, Nick? întrebă Buck.

Nick se uită prin bar, apoi din nou la Buck.

— Mie mi se pare la fel.

— La fel ca… când?

— Ca de obicei, Buck.

— Poate. Da’ nu la fel ca acu’ două săptămâni, când a deschis sala de mese pentru toate petrecerile alea de cloşti.

— Hmm.

— Ştii ce vreau să spun. Când au început prânzurile ei, puteai să dai cu tunul şi nu nimereai nici ţipenie de om aici. Unii dintre băieţi au început să ne boicoteze. Ai fi zis c-au plecat pentru totdeauna, nu?

Înainte ca Nick să răspundă, Buck adăugă:

— Şi eu, ca să ţi-o spun p-a dreaptă.

Am trecut prin câteva zile cam incomode. Pe urmă, clienţii regulaţi au început să se întoarcă. Acum, afacerile merg ca de obicei, poate chiar puţin mai bine. Cred că tipii s-au prins că femeile alea n-o să le ocupe teritoriul, la urma urmei.

Nick se rezemă de bar, privindu-l pe Buck.

— În regulă, Buck, unde baţi?

— Nicăieri, luă Buck un pahar de vin începând să-l şteargă cu o cârpă. Făceam doar conversaţie.

— Despre *ea*.

— Nu poţi să n-o iei în seamă, Nick.

— Până acum, mi-a reuşit destul de bine.

Nick reuşise s-o evite pe Kara, spunându-şi că era genul de femeie periculoasă pentru sănătatea lui mintală. Femeile erau dificile, iar ea cu atât mai

mult.

— Cu cât stau mai departe de ea, cu atât mai bine, îi spuse el lui Buck. Ea conduce restaurantul, eu conduc barul.

— Poate. Da’ asta nu te-mpiedică să te uiţi la ea.

Nick îşi turnă o cafea.

— Începi să mă enervezi, Buck. Nu vreau să vorbesc despre ea.

— Poate, repetă Buck. Totuşi, asta nu te-mpiedică nici să te gândeşti la ea.

— De unde dracu’ ştii tu la ce mă gândesc.

— Se vede. Şi cred că vede şi ea. Sigur, cred că-ţi dai seama că şi ea se gândeşte la tine.

— Ca să vezi de unde sare filosofu’. Asta-i problema cu voi, barmanii, mereu trebuie să vă spuneţi părerile oricui se nimereşte pe-aproape.

— Chiar aşa? Eu credeam că barmanii au reputaţia de a şti să asculte.

— Tu eşti excepţia care confirmă regula.

— A, şi să ştii că ascult bine, Nick. Ori de câte ori vorbeşte cineva. Iar tu, în ultima vreme, n-ai mai prea vorbit. Aşa că trebuie s-o fac eu în locul tău. Numai că nu-i nevoie să-ţi spun ce bine-i merge Karei cu prânzurile ei. Azi vine un club de femei. Vor deveni cliente regulate, cred. Şi pe urmă, cineva îşi va serba ziua la şaişpe ani…

Nick gemu.

— S-audă Sean, s-ar răsuci în mormânt.

— Poate, da' nu l-ar deranja deloc banii pe care-i aduce Salonul Caraibian.

— Ar zice că numele e ridicol.

— Şi ce-ar zice de felul cum arată

Kara şi Betty cu fustele alea colorate? Zău că i-ar plăcea. Nici mie nu-mi displac bluzele lor fără umeri. Iar clienţii le mănâncă din ochi. Asta se cheamă atmosferă, Nick.

Nick sorbi din cafea, în tăcere.

— Şi chelnerul, continuă Buck.

— Şi-ăla se cheamă atmosferă?

— Sigur. Clientele mor după el, şi ospătăriţele, mai ceva. N-am crezut să se-ntâmple vreodată una ca asta, ce zici?

— Drept să-ţi spun, nici eu. Mă aşteptam la o revoluţie.

— Nooo, sunt topite după el. Şi-n plus, de vreme ce lucrează numai în timpul săptămânii două dintre chelneriţe îi preiau schimbul în weekend, aşa că toată lumea-i mulţumită.

— Ei, pare să fie un băiat de treabă şi cel puţin e însurat. Nu-mi lipseau aici

decât alte încurcături sentimentale.

Buck se opri din lustruitul paharelor, privindu-l în ochi.

— Despre cine vorbeşti, despre tine şi Kara?

— Vorbesc despre Betty şi Arthur, şi-o ştii foarte bine.

— Sigur. A, uite că-ţi vine „atmosfera”, adăugă Buck, în timp ce Michael se apropia prin salon. Bea o vere, Mike.

— Nu, mulţumesc. Fac doar o pauză de-o ţigară. Ultimii tocmai plătesc nota, aşa că şefa mi-a dat câteva minute libere.

— „Şefa”, mormăi Nick printre dinţi.

— Betty a preparat vreo specialitate? întrebă Buck.

— Nu Betty. Arthur. A venit c-un fel nou. Îi zice Jamaican Grouper Arturo. Clienţii se dau în vânt după el. Peşte

prăjit, cu sos de roşii iute ca focul.

— Găteşte Arthur pentru lumea de la prânz? întrebă uimit Buck.

— Cam de două ori pe săptămână, ne face câte o surpriză. O numim specialitatea zilei. Clienţii nu mai pot de plăcere.

Nick interveni din nou:

— Arthur găteşte pentru Kara... cum l-o fi convins?

Michael îşi stinse ţigara în scrumieră:

— Cred că pentru Betty o face. Ea şi Arthur s-au cam aprins. Vin împreună cu maşina la lucru, şi mai sunt şi altele. Se întâmplă ceva.

Nick gemu. Alte complicaţii.

Ultimii clienţi ieşeau din restaurant, când vocea lui Betty răsună melodios:

— Vino-aici, Michael.

— Mă cheamă datoria, porni Michael

spre sala de mese.

— Şi tu, Buck.

În vocea lui Betty se simţea o notă de urgenţă.

— Ce Dumnezeu? îl privi Buck pe Nick, care ridică din umeri.

— Şi tu, Nick, eşti acolo? continuă Betty.

— Aici sunt.

— Atunci veniţi cu toţii. Se întâmplă ceva aici.

Cu un presentiment rău, Nick îl urmă pe Buck spre sala de mese.

Acolo se strânseseră cu toţii. Michael, Kara, cele două ajutoare de la bucătărie şi o chelneriţă de la bar, adunaţi în jurul lui Betty şi Arthur.

— Ce-o mai fi şi asta, o grevă generală? îl întrebă Buck pe Nick, în timp ce se apropiau.

— Întreabă-mă să te-ntreb. Eu, unul, sunt pregătit pentru tot ce poate fi mai rău.

— Ţi-aş da dreptate, cu o excepţie.

— Care, Buck?

— Betty şi Arthur. Uită-te la ei. Dacă ăştia n-arată ca doi porumbei, înseamnă că mi-am pierdut vederea.

Buck avea dreptate. Cei doi stăteau foarte aproape unul de altul, iar Nick văzu, când el şi Buck se alăturară celorlalţi, că se ţineau de mână. Îl privi pe Arthur cu ochi, nevenindu-i să creadă. Arthur dădu din cap, după care, spre uimirea lui Nick, roşi.

— A venit toată lumea. Acum le poţi spune, iubitule, îl îndemnă Betty, împingându-l înainte.

Arthur îşi drese glasul, dramatic.

— Păi, oameni buni, nu voiam decât

să spun că…

Betty nu-l lăsă să facă o pauză prea lungă:

— Zi, scumpule.

— Ce vreau să spun e că, sunt mândru să vă spun că Betty mi-a făcut onoarea de a…

Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui Arthur. Până şi Topaz, care venise să vadă ce se întâmpla, se aşeză la picioarele lui Arthur, părând să-l înghiontească din cealaltă parte, cu botul.

— A acceptat să fie soţia mea, izbucni în sfârşit Arthur. Din nou.

Kara dădu semnalul aplauzelor, iar Buck scoase un chiuit. Numai Nick tăcea, buimăcit.

— Şi pentru că îmi place să fiu mireasă de iunie, râse Betty, vom repeta prima noastră nuntă din iunie – săptămâna

viitoare. Chiar aici, la Sundowner, dacă vă convine tuturor.

Îl privea pe Nick, dar cea care răspunse fu Kara.

— Dacă ne convine? E fantastic. Sundowner e un loc ideal pentru nunţi. O putem oficia în salonul ăsta. Sau poate afară, pe terasă.

— Pe terasă ar fi minunat, se bucură Betty. Mor după nunţile în aer liber.

— Perfect. O vom decora cu flori, aducem o orchestră, şampanie, toatre cele.

Arthur se întoarse spre Nick:

— Tu eşti de acord?

— Sigur că da. Cu toţii suntem rude, îl bătu el pe spate, îmbrăţişând-o apoi pe Betty. Închidem Sundowner, invităm toţi prietenii şi punem de cea mai grozavă petrecere pe anul ăsta.

Răsunară ovaţii, în timp ce toată lumea se înghesuia în jurul lui Arthur şi-al lui Betty. Cu excepţia lui Nick, care stătea la o parte. Când Kara îi aruncă o privire, observă că nu privea fericita pereche. Se uita la ea. Întoarse capul, cu privirea în altă parte.

Nick înjură, smucindu-şi papionul.

— Ştiu că e ziua nunţii tale, Arthur. Dar nu puteai să nu ne îmbraci ca pe nişte maimuţoi?

— Betty a fost cu ideea. A dorit o nuntă formalistă, cu toţi în sacouri de seară. Nici mie nu-mi place mai mult decât ţie.

— Puteam să ne luăm costume închise la culoare şi gata.

— Nick, n-ai niciun costum închis, şi nici eu nu am, râse Arthur. E mai bine că

le-am închiriat, decât să ne cumpărăm.

— Aşa e, recunoscu Nick. Dar, cu un costum, mi-aş fi putut pune cravată. Drăcia asta în veci n-o să-mi stea dreaptă.

Kara auzi muzica şi simţi un fior de emoţie. Cu degete tremurătoare, îndreptă coroniţa din flori de mătase pe părul brunet al lui Betty.

— Stă bine, Kara. Nu te mai agita.

— N-am încotro. Sunt aşa de nervoasă, reuşi Kara să râdă. Tu te măriţi, dar nervoasă sunt *eu!*

— Eu sunt calmă ca o scoică.

— Imposibil.

— Ba e foarte posibil, iubito, fiindcă de data asta ştiu ce fac. Mă mărit cu omul pe care-l iubesc şi nici n-aş putea fi mai sigură pe mine însămi. Nu trebuia în niciun caz să divorţez de Arthur. Mi-a fost

dor de el din prima zi când l-am părăsit, încontinuu. Aşa e cu unii – sunt născuţi să fie împreună.

Cu mâini mult mai sigure, Betty îşi atinse coroniţa şi dădu din cap satisfăcută. Apoi, zâmbi ştrengăreşte:

— La fel ca în cazul tău şi-al lui Nick.

— Ce? Nu fi ridicolă, Betty. Nick şi cu mine nici n-ar trebui să fim menţionaţi în aceeaşi propoziţie.

— Îl văd cum se uită la tine. Şi pe tine te văd cum te uiţi la el.

— Ba nu vezi nimic.

— Ba văd, zâmbi Betty.

— Nick şi cu mine suntem parteneri de afaceri. Nu, nici măcar parteneri. Suntem asociaţi, şi dacă *mă uit* la el, o fac ca să nu mă jefuiască. El îşi vede de-ale lui, eu de ale mele.

Zâmbetul lui Betty se transformă

într-un râs răsunător:

— Da, ştiu. La fel ca mine şi Arthur.

Auziră de la parter pianistul începând să cânte triumfător marşul nupţial.

— Haide, domnişoară de onoare. Îmi cântă imnul!

Peste câteva ore, Nick îşi scoase sacoul, îşi lărgi cravata şi se rezemă de bufetul din bucătărie, cu un pahar de şampanie în mână.

— Ce naiba i-ai făcut câinelui meu?

Topaz stătea aşezat la picioarele lui, cu limba roz atârnându-i din gură. La gât avea o jerbă de flori colorate.

— La zgarda asta te referi? întrebă Kara, împachetând cu grijă în celofac ceea ce mai rămăsese din tortul de nuntă. Am găsit-o destul de sărbătorească.

— Arată ca un fătălău. Cum ai reuşit?

— Cu flori artificiale şi puţin lipici. Arată drăguţ, nu?

— Topaz e un câine macho – nu arată *niciodată* drăguţ.

Kara observă expresia glumeaţă de pe chipul lui Kara şi se relaxă puţin. Poate, numai poate, de data asta aveau să evite o ceartă.

Nick ridică paharul:

— Pentru Betty şi Arthur.

— Şi pentru adevărata dragoste…

— A doua oară la rând.

Kara se rezemă de bufet, sorbind încet.

— E primul moment când apuc să mă destind.

— Ai fost foarte ocupată, observă el. Prea ocupată ca să dansezi.

— Am dansat odată cu Arthur. Ba nu, de două ori. Şi cu Buck.

— Cu mine n-ai dansat.

— Nu m-ai invitat.

— Nu, dar m-am gândit să te invit.

Kara râse:

— Şi ce, credeai că-ţi pot citi gândurile?

— Nu eram sigur că voiai să dansăm, sau măcar să te apropii de mine. Şi-n plus, mă temeam că, dacă mă abordam, te-aş fi enervat. Ştiu cât de periculos poate fi aşa ceva.

Kara îşi aminti şi ea, cu o undă de regret.

— Nu arunc cu vaze în public, şi cu atât mai puţin la nunţi.

— Am bănuit eu, dar nu voiam să risc. Acum, însă, de vreme ce nu e nimeni de faţă…

Se apropie de tonomat, scoase o fisă şi o introduse în fantă. Apoi se întoarse

spre ea, cu mâna întinsă:

— Haide. Un dans. Pentru Betty şi Arthur. În numele iubirii şi al iertării.

— Păi…

— Gândeşte-te, Kara. Dacă ei doi s-au putut căsătorit, atunci cu siguranţă că suntem şi noi în stare de un dans împreună. Vino, în bar nu e nicio vază.

— Şi oricum n-aş arunca-o, replică ea.

Un dans n-avea ce rău să-i facă; ba chiar, putea contribui mult la ştergerea ostilităţii dintre ei. Nick făcuse primul pas în acest sens, cu buna sa dispoziţie. Dansul avea să-i ducă până la capăt.

Păşi spre el, întinzând mâna:

— Să profităm de karma nupţială pozitivă.

Melodia pe care o alesese Nick era lentă şi romantică. Dar, în momentul când

mâna ei o atinse pe a lui, Kara ştiu că făcuse o greşeală.

Căldura atingerii se răspândi prin ea, semnalând un pericol imediat. Sânii îi intrară în contact cu pieptul sale, şoldurile se lipiră de ale lui şi începură să danseze, dar stăteau prea aproape, mult prea aproape. Kara făcu un pas înapoi.

— A, uitasem, la o lungime de braţ.

Trase adând aer în piept, încercând să se destindă.

— Scuză-mă.

Se lăsă condusă de el şi începu s-o scalde o căldură delicioasă, ca adierea nopţii. Era un moment minunat, iar Kara se lăsă în voia lui.

Nick o privi cu ochii întredeschişi:

— Ne descurcăm bine, nu-i aşa?

Părea puţin surprins.

— Ne putem descurca, dacă

încercăm. În plus, dansezi minunat.

— Ne despart mai multe decât şcolile de dans, Kara. Provenim din medii complet diferite, din două lumi diferite.

— Nu de-asta ne certăm. Nu are nicio legătură cu modul cum am fost crescuţi. Pur şi simplu, am pornit de la început cu stângul.

— De acord.

— Nu prinde bine la afaceri.

— Nici la plăcere.

— Acum e momentul să ne prezentăm scuzele şi s-o luăm de la început.

Expresia Karei era foarte serioasă, hotărâtă.

Nick se opri din dans, rămânând nemişcat. Îşi trecu degetele prin părul ei, blând, tandru.

— Mi-ar plăcea să se întâmple asta. Mi-ar plăcea să ne sărutăm şi să ne

împăcăm.

— N-am vrut să…

— Dar ai gândit-o, o întrerupse el.

Kara ştia că avea dreptate, ceea ce-i trimise un fior pe şira spinării. Chipul lui era foarte aproape, părând tânăr şi vulnerabil. *Voia* să-l sărute, să acopere prăpastia dintre ei.

Nick o cuprinse cu ambele braţe. Muzica se sfârşise, iar în bar domnea liniştea. Nu se auzea decât un singur sunet, haotic şi înnebunit – bătaia inimilor lor.

Ridicând mâna, Kara îi atinse obrazul, pregătindu-se să-i spună că-i dorea sărutul, îi dorea gura peste a ei.

— Nick…

Nu fu nevoie să spună mai mult. Nick ştia. La atingerea mâinii ei, inima îi tresări spasmodic în piept.

Îi atinse nervos buza de sus cu vârful limbii, iar acest gest nevinovat îl făcu să-şi piardă controlul.

— Kara…

Şi-şi lăsă gura peste a ei, într-un sărut ameţitor de flămând. Sărutarea se intensifică, tot mai frenetică, până când Kara simţi că înnebunea de dorinţă. Nu avea altă cale de a şi-o împlini decât transpunându-şi viziunile în realitate.

Nick se retrase, respirând accelerat, aspru, cu inima bubuindu-i.

— Spune-mi acum, Kara, dacă vrei să mă opresc. Dacă nu-mi spui acum, n-am să mai pot să…

— Atunci, n-o fă, strigă ea. Nu te opri.

Şi se îndesă mai aproape de el.

— Te doresc atât de mult. Nu sunt sigur că mai pot aştepta până sus.

— Nici nu trebuie. Uită-te în spate.

Lângă par era prinsă pe perete o carpetă colorată. Dintr-o mişcare, Nick o smulse, o întinse pe jos şi o culcă pe Kara peste bumbacul moale, împletit.

Zâmbit admirativ:

— Ai un spirit de aventură minunat. Aş…

Kara îi reteză cuvintele, cu un sărut. Abia mai putându-se stăpâni, îşi aruncă pe spate capul, chemându-l pe nume. Atingerile ei îi inflamau tot trupul. Împreună, iscau o dogoare insuportabilă, de care nu aveau cum să scape. Mâinile le cutreierau trupurile, trăgând de nasturi şi fermoare, până când toate hainele ajunseră împrăştiate pe jos.

— Nick…

— Ştiu, spuse el. Ştiu.

Înălţă capul, privind-o în lungul

trupului.

— Vreau să fiu în tine.

— Da, exclamă ea.

Nick se ridică în genunchi. Apoi, o atinse între picioare şi-i despărţi feminitatea gingaşă, pregătind-o pentru pătrundere. Când aceasta se întâmplă, Kara scoase un geamăt de voluptate. Fierbinţi şi umezi, începură să se mişte împreună.

Gemetele se transformară în ţipete de extaz. Îl simţea în adâncul ei, îl ţinea strâns, apoi îi dădu drumul, convinsă că nimic n-ar mai fi putut egala acea clipă de pasiune. Apoi se întâmplă încă o dată – şi încă o dată. Se lăsă în voia spasmului de plăcere care o străbătu, pentru a exploda apoi într-o mie de frânturi arzătoare.

— O, Nick, şopti ea, tremurând în braţele lui, agăţată de el.

Într-un târziu, începură să respire mai regulat, iar Nick se săltă în genunchi şi o ridică în braţe.

— Unde mergem?

— Sus, şopti el. În patul meu. Patul nostru. Vreau să fac dragoste cu tine toată noaptea, Kara. Vreau să facem dragoste până nu vom mai putea să vorbim, să ne mişcăm, nici să gândim măcar.

La jumătatea distanţei spre scară, se opri.

— Doar dacă nu cumva ţi-e prea… ruşine.

Kara îl privi cu ochii lucindu-i de lacrimi.

— Nu mi-a fost niciodată ruşine, Nick. Mi-a fost… mi-a fost doar frică.

— Frică? o sărută el tandru pe frunte. De ce, Kara?

— Fiindcă te iubesc, idiotule.

La început, crezu că avea s-o scape, dar Nick reuşi s-o ţină. Avea chipul transfigurat de uimire.

— Mă iubeşti? Tu…

Kara îl privi în ochi, cu lacrimile uscate.

— Gata cu vorba, Nick Fleming.

— Dar…

— E vremea să trecem la fapte.

Nick râse sonor:

— Atunci, la fapte.

Şi porni spre scara apartamentului, cu Kara în braţe.

— Nimeni nu va putea spune vreodată că nu respect voinţa partenerei mele.

Capitolul 10

Nick stătea lângă fereastra dormitorului, numai cu o pereche de pantaloni scurţi pe el. Se întoarse s-o privească pe Kara, care tocmai se trezea, ghemuită în patul lui.

— N-ai fugit.

Nu-şi putea ascunde uşurarea din voce.

Kara se ridică în capul oaselor, cu cearşaful înfăşurat pe trup. Lumina soarelui care intra pe fereastră îi făcea să strălucească părul roşcat, ciufulit.

— Eram prea... îşi căută ea cuvântul potrivit... prea... satisfăcută ca să mă mişc.

Trase de cearşaf, ca să se asigure că-i acoperea complet sânii.

— Nu e nevoie să te acoperi, îi spuse Nick, cu blândeţe.

— Cred că, la lumina zilei, devin

pudică. Şi-n plus, tu te-ai îmbrăcat…

— Dacă se poate numit îmbrăcat.

— Pricum, eu încă mai zac în pat ca o leneşă, şi goală pe deasupra, se potrivi ea pe perne, încântată.

— Exact aşa cum îmi placi.

Nick se aşeză pe colţul patului. Îi observă din nou mâna cu care strângea cearşaful.

— Kara, n-are rost să te mai ascunzi de mine, se aplecă el s-o sărute pe umărul gol, deasupra cearşafului. Mai ales după cele de azi-noapte.

Kara roşi uşor, dar nu-şi feri ochii, când ridică mâna să-l atingă pe obraz. Era un gest nespus de drag lui Nick, atât de tandru şi iubitor.

Îşi depuse mâna peste a ei, iar privirea pe care i-o adresă Kara fu plină de iubire. *Ea* era plină de iubire. Îi şi spusese

că-l iubea. Era o femeie pasională şi frumoasă, dar îşi dăruia prea uşor dragostea. Nu ştia nimic despre el – şi erau multe de aflat.

Nick îi întoarse mâna cu palma spre buzele lui şi o sărută.

— Am adus micul dejun, spuse el. Cafea. Şi tort de la nuntă.

Kara râse:

— Bineînţeles. De ce n-am mânca tort de nuntă la micul dejun?

— Ţi-am pus în cafea zahăr şi puţin lapte, îi dădu el ceaşca. La nimereală. Probabil o preferi amară.

— Ba deloc. Cu „zahăr şi puţin lapte” e exact pe gustul meu. Ar trebui să te am alături în fiecare zi, ca să-mi aduci micul dejun la pat.

— Mi se pare o ide bună, replică el, privind-o cum îşi mânca felia de tort.

— Tu nu iei nimic? îl întrebă Kara, printre înghiţituri.

— Mi-am băut cafeaua, iar ideea tortului la micul dejun nu mă tentează deloc.

— Dar ai ştiut că mie îmi place?

Nick se întinse pe spate, lângă ea.

— Cred că da.

— Pari să ştii multe despre mine.

— Sean mi-a spus tot ce ştia. Asta nu includea şi tortul la micul dejun, dar am senzaţia că te cunosc. Mult mai bine, cu siguranţă, decât mă cunoşti tu pe mine.

Câteva momente, o privi tăcut.

Kara distinse pe chipul lui o expresie pe care n-o înţelegea.

— Ce s-a întâmplat, Nick?

— Avem de vorbit.

Fălcile i se încleştară, chipul părând să i se înăsprească. Se ridică brusc,

ducându-se spre un scaun de la picioarele patului.

Kara îşi puse ceaşca de cafea pe noptietă. Pe faţă avea o expresie alarmată.

— Azi-noapte… a fost ceva în neregulă?

Nick clătină din cap, vehement:

— Nu, Kara, nu s-a-ntâmplat nimic. Totul a fost perfect. Tocmai asta e problema.

Avu o senzaţie cumplită de gol în stomac. Nick nu-i adresase niciun cuvânt drăgăstos. Ea, însă, îi spusese că-l iubea. Acum, se temea să nu-l fi descurajat. Inima îi bătea spasmodic.

— Hai că mă *sperii*, Nick. Te rogh, spune-mi la ce te gândeşti.

— Mă gândesc…

Ezită o clipă, apoi cuvintele se revărsară năvalnic.

— Mă gândesc că nu ştii nimic despre mine, Kara. Nu sunt genul de om de care să te îndrăgosteşti.

— Nu mă ineresează trecutul tău, Nick. N-are nicio importanţă.

— Trecutul meu face parte din mine, la fel cum şi al tău face parte din tine, Kara. Trecutul influenţează prezentul, iar unele dintre asprimile mele încă se mai văd. Şi nu-mi place să le vezi tu.

— O, Nick, murmură ea, uşurată. Îţi pot suporta trecutul.

Orice i se întâmplase înainte, nu avea legătură cu el, cel de acum. Cu *ei*.

— Te rog, vino-aici, lângă mine, ca să te ating, să te ţin de mână.

Nick clătină din cap:

— Prefer să-ţi spun de aici.

Se foi pe scaun. Părul brunet, încă umed de la duş, îi cădea pe frunte. Pielea

bronzată părea să lucească în soarele dimineţii. Pentru Kara, Nick era un om deosebit. Îl iubea, indiferent ce avea să-i spună.

— Tatăl meu a fugit când aveam trei ani, se rezemă el de spătar, cu ochii închişi. Mama s-a înfuriat destul de tare şi cred că, uneori, s-a descărcat pe mine. Era bolnavă, avea probleme respiratorii şi, când eu aveam treisprezece ani, a murit de pneumonie. Şi până atunci, situaţia fuese destul de grea. După asta, s-a înrăutăţit Nimeni din familie nu mă dorea, pentru că eram atât de irascibil. Aşa că am fugit. Am început să lucrez în săli de sport, la curăţenie, iar mai târziu, ca partener de antrenament la categoria uşoară. De obicei, aveam un pat în camera din fund. M-am apucat de boxul profesionist la şaptesprezece ani.

— Ai fost boxer? Mi se păruse mie că ai avut nasul rupt, dar nu mi-am dat seama…

Nick deschise ochii, privind-o:

— Mi s-a întâmplat în ring. A avut noroc să scap numai cu nasul rupt, fiindcă nu eram un boxer prea grozav. Până la urmă, am ajuns la Miami, în meciuri preliminare de mâna a doua. Un fost sportiv îmbătrânit, care nu se codea să ia bani ca să cadă în ring. Nu e un trecut prea glorios, Kara.

— Sunt sigură că ţi-ai dat toată silinţa, încercă ea.

— Ba eu nu prea cred. Probabil că nici nu-mi cunoşteam adevărata valoare. Într-un târziu, pe coasta de vest a Floridei, am ajuns într-o seară la Sundowner. Am intrat în vorbă cu tatăl tău, la o bere. Din bun senin, mi-a oferit o slujbă, o

combinaţie de barman şi, uneori, paznic. Pe-atunci, atmosfera era mai puţin civilizată. Oricum, am primit postul. Cred că Sean a recunoscut în mine un *sundowner* la fel ca el.

— Un „sundowner”? întrebă Kara, nedumerită. Ce vrei să spui?

— Aşa îşi spunea Sean. La fel şi-a primit şi localul ăsta numele. Înseamnă haimana, vagabond. Un individ care soseşte la apusul soarelui, ca să cerşească un pat pentru o noapte. Sean m-a recunoscut ca atare, dar din fericite a văzut mai mult de-atât.

Aplecându-se înainte, Kara îl asculta fascinată, fără să-i pese de cearşaful care-i alunecase de pe umeri.

— Sean a fost totul pentru mine, Kara. Am învăţat atât de multe de la el. El m-a învăţat să citesc.

Îi văzu expresia şi se grăbi să precizeze:

— Zgur, ştiam *să* citesc, dar nu ştiam *ce* să citesc. Îmi petreceam timpul liber la bibliotecă şi mi-am obţinut diploma de bacalaureat. Fără Sean, aşa ceva nu s-ar fi întâmplat.

— N-am ştiut… murmură Kara, cu voce slabă.

— Şi asta nu e totul. Mai important, a avut încredere în mine şi m-a lăsat să preiau unele responsabilităţi. Până la urmă, a fost de acord să cumpăr părţi din afacere. Nu m-a bucurat numai şansa de a avea în sfârşit şi eu o proprietate, ci mai ales ocazia de a mi se acorda încredere. El mi-a oferit un parteneriat. Până atunci, nimeni nu-mi mai dăduse o asemenea posibilitate. Fără tatăl tău, acum aş fi fost în închisoare, sau poate chiar mort. M-a

acceptat ca partener, Kara… dar nu sunt sigur că m-ar fi dorit şi pentru tine.

— Nick…

— Nu, Kara, ăsta-i adevărul. Te numea fetiţa lui şi întotdeauna a sperat să ai parte de tot ce poate fi mai bun în viaţă. Pe mine mă iubea, dar ştia cine eram, de unde veneam, şi nu cred că ar fi dorit pentru tine aşa ceva. Ar fi vrut un om pe măsura ta.

— Pe măsura mea?

Uitând că era goală, Kara se ridică din pat şi străbătu distanţa până la el.

— Nick, vorbeşti ca un om din alt secol.

Se aşeză pe genunchii lui, iar el o îmbrăţişă instinctiv.

— Nu, Kara, eu doar…

Îl întrerupse, punându-i degetul pe buze:

— Ascită-mă. Sean a fost tatăl meu, aşa că lasă-mă pe mine să judec ce-ar fi dorit pentru mine. De acord?

— L-am cunoscut mai bine decât tine, Kara.

— Atunci, sunt sigur că ştii că ar fi vrut să fiu fericită.

— Bineînţeles. La fel am spus şi eu.

— *Sunt* fericită, Nick. Şi numai asta contează. Sunt fericită cu tine.

Se cuibări în braţele lui, savurându-i căldura trupului.

— Şi-n plus, Sean nu ştia nimic despre vrajă.

— Vrajă? o sărută Nick pe gât. Începea să-şi uite argumentaţia.

— Da, vraja care se leagă între doi oameni sortiţi să fie împreună.

Îl sărută pe gură.

— Nu ştia cât de mult avea să-mi

placă să te sărut.

Îi muşcă uşurel buzele.

— Sau să te îmbrăţişez.

Îl cuprinse cu braţele, lipindu-şi faţa de obrazul lui, pentru a se delecta cu senzaţia ţepilor.

— Nu te-ai bărbierit.

— Nu.

— Mă bucur, îi sărută ea obrazul aspru. Sean nu ştia nimic din toate astea. Nu ştia ce minunat mă simt când sunt cu tine, noaptea, Nick.

Îi auzi respiraţia oprindu-se în piept.

— Nici ce minunat e şi pentru tine. Este minunat, nu-i aşa?

Nick dădu din cap.

— Atunci, spune-mi, Nick, şopti ea, strângându-l cu putere. Spune-mi-o.

El îi luă faţa în mâini, privind-o în adâncul ochilor.

— Te iubesc, Kara. Te iubesc mai mult decât orice pe lume.

Zâmbind, Kara se lăsă să lunece din poala lui:

— În cazul ăsta…

— Vrei să ţi-o dovedesc? zâmbi Nick.

— La asta mă gândeam.

Întinse mâna şi îl trase spre pat.

— Sundowner e închis…

El o sărută din răsputeri:

— Deci, avem toată ziua la dispoziţie.

După ce invitaţii la aniversarea feţei care împlinea şaisprezece ani plecară, într-un iureş de panglici roz şi ambalaje de cadouri, Kara porni spre uşă, lăsându-şi şorţul pe masa de lângă casă.

Ajunse la biroul lui Larry neanunţată, în mijlocul după-amiezei, probabil perioada cea mai ocupată, dar era

pregătită să aştepte.

Nu dură mult. Larry o văzu şi-i făcu semn să intre.

— Vin într-un minut, îi spuse el bărbatului care aştepta în hol; apoi, secretarei: cine mă sună, să aştepte câteva minute, bie, iubito?

Jenată de privirile pe care i le aruncau clientul şi secretara, Kara îl urmă în cabinet.

— Larry, n-am vrut să…

— Nicio grijă. Oricum voiam să te sun, ca să te-anunţ ce se întâmpla – şi să te invit la cina aia pe care am ratat-o.

— M-am răzgândit.

— În legătură cu cina?

— Nu, Larry, în legătură cu Sundowner.

Urmă o lungă pauză. Kara se aşeză în biroul de piele din faţa biroului de mahon.

Larry rămase în picioare.

— Nu vrei să vinzi? întrebă el.

— Nu, nu mai vreau. Totul merge foarte bine. Noua sală de mese duduie din plin şi toţi clienţii regulaţi s-au întors la bar.

Se aplecă înainte, în fotoliu:

— Încep să înţeleg de ce iubea atât de mult tatăl meu Sundowner. Cei de-acolo îmi sunt acum ca nişte rude. Tocmai am avut o nuntă şi…

— Stai o clipă. Nu te repezi, se rezemă Larry de birou. Mă cam derutezi, cu nunta şi rudele astea. Din câte ştiam, voiai să scapi de localul ăla.

— Aşa voiam. Sau, aşa credeam. Dar nu mă lasă sufletul.

— Sufletul? repetă Larry cuvântul, ca şi cum nu l-ar mai fi auzit în viaţa lui. Când e vorba de bani, nu-ţi poţi lăsa

sufletul să guverneze capul, Kara.

— Şi capul îmi spune acelaşi lucru, zise ea, categorică. Câştigăm bani şi putem câştiga mai mulţi. Vreau să fac din Sundowner restaurantul cu cel mai mare succes de pe coasta de vest. Şi, cu ocazia asta, să mă şi distrez.

Larry ocoli biroul şi se aşeză pe scaunul rotativ. Trecură câteva momente, până să răspundă:

— Auzi auzi. Ce bine-ar fi fost să vii mai devreme, Kara. Am pus în mişcare unele lucruri care nu cred că mai pot fi oprite.

— Ce lucruri? întrebă ea, cu nervozitate, simţindu-şi palmele umede de transpiraţie.

— Cum spuneam, am dat câteva telefoane.

— Ei, câteva telefoane... Dacă asta-i

tot...

— Şi am scos la iveală unele detalii interesante, adăugă el. Detalii pe care nu le putem trece cu vederea, Kara.

Kara avu o senzaţie oribilă de gol în stomac.

— Mă urmăreşti, Kara?

— Da, îngăimă ea. Continuă.

— Se pare că, la ultima inspecţie, s-au consemnat câteva nereguli care trebuia să fie rezolvate. În bucătărie se adăugaseră nişte echipamente noi, iar instalaţia electrică nu fusese adaptată ca să le facă faţă. Tot tabloul trebuie să fie desfăcut şi recablat.

— A, nu-i mare lucru, spuse Kara, cu speranţă.

— În sine, nu. Dar ăsta-i numai începutul. Există o problemă gravă cu instalaţiile sanitare. Iar departamentul

pompierilor a constatat lipsa ieşirilor adecvate în caz de incendiu. Una peste alta, situaţia e albastră, Kara.

Larry luă un dosar. Îl deschise şi răsfoi hârtiile.

— Vreau doar să-mi împrospătez memoria. A, da. Comitatul a trimis un inginer să verifice fundaţia. O parte din taluzurile din colţul de sud-est trebuie să fie întărite, ceea ce va însemna ridicarea întregii părţi a clădirii. Ceea ce, în sine, poate provoca avarii de structură la subsol.

Karei i se uscase gâtul. Cuvintele abia i se auziră:

— Când... când sau întâmplat toate astea?

— Chiar înainte de moartea tatălui tău, cred. Întrucât Sean era atât de popular, se pare că diversele agenţii i-au

acordat amânări. Dar timpul trece, Kara. Vor veni în inspecţie curând şi, dacă nu se rezolvă neregulile, e foarte posibil să închidă localul.

— Să-l închidă?

— Aşa se pare. Pentru antreprenori nu valorează nimic, dar l-ar cumpăra într-o clipă, ca să-l demoleze şi să construiască în locul lui condomenii, un hotel, orice. Am mai discutat asta, ţii minte?

Kara dădu din cap. Avea senzaţia că primise un pumn în stomac.

Fără să-i observe reacţia, Larry continuă cu explicaţiile:

— Deci, când proprietatea va fi condamnată, noi vom interveni şi vom discuta cu Fleming despre vânzare.

— Larry, te rog…

Îşi drese vocea.

— …Aş vrea să-i opreşti, continuă ea,

mai ferm.

— Odată ce birocraţii ăia se pun în mişcare, greu mai pot fi opriţi, Kara.

— Trebuie să încerci.

— Mă rog, am să telefonez, dar mă tem că mai mult nu pot face. Cum spuneam, nu prea există şanse…

— Fă tot ce poţi, Larry. Tu ai început, tu vreau să-i opreşti, se ridică ea, iar Larry făcu acelaşi lucru.

— Dă-mi voie să-ţi amintesc că am început la insistenţele tale.

— Ştiu asta, răspunse Kara, încercând să-şi stăpânească disperarea. Am făcut o greşeală. Sundowner e proprietatea mea şi a lui Nick şi vrem să-l păstrăm.

Fără să mai adauge nimic, ieşi pe uşă. Ştia că nu avea de ce să se revolte pe Larry; nu făcuse decât ceea ce-i ceruse ea.

Dar nu se aşteptase să acţioneze atât de rapid şi de decisiv. Părea aproape încântat de problemele pe care le găsise la Sundowner.

Trebuia să se ducă la Nick şi să-i spună ce făcuse. Împreună, puteau găsi o cale de a salva Sundowner. Poate că neregulile nu erau chiar atât de grave. Poate reuşeau să le îndrepte pe rând. Poate nu erau prea scumpe. Poate. Poate.

Dar Kara ştia ea ce ştia. Neregulile enumerate de Larry erau serioase.

Strângând volanul în mâini, Kara se cutremură. Nick trebuia să afle ce se întâmplase, şi o aştepta cel mai greu moment din viaţa ei.

Văzând farurile Jeep-ului, Kara avu un sentiment de uşurare. Nick venise. Avea să-i spună adevărul, cu curaj.

Împreună, puteau găsi o cale de a salva Sundowner.

Când îl auzi fluierând pe cărare, dintr-odată nu mai fu chiar atât de sigură.

— Kara…

— Aici sunt.

Casa plutitoare se legănă pe apă, când Nick păşi pe schelă, urcând la bord.

— Salut, naturisto, îi depuse el un sărut pe buze, strângând-o la piept; când Kara se agăţă de el, cu disperare, îşi strecură mâinile în deschizătura halatului ei. Bravo. Deja dezbrăcată şi pregătită.

— Nick…

— Da? continuă Nick s-o sărute cu meticulozitate leneşă.

— Am nevoie… Trebuie să… murmură ea, cu gura lipită de a lui.

— Ştiu. Şi eu am mare nevoie… Şi tu ai.

O înţelesese greşit, iar Kara o ştia, dar toate gândurile care i se învolburaseră în cap se risipiră, când Nick o sărută şi o strânse la piept. Nici nu şi le mai amintea. Nu se mai putea gândi la altceva decât la Nick, numai la Nick.

Peste câtva timp, ţinând-o în braţe, cu trupurile umede strâns lipite, Nick se întrebă:

— Cum e posibil?

Kara îl privi:

— Ce anume, Nick?

— Dragostea noastră. De fiecare dată, e mai bine decât înainte. Nici în cincizeci de ani…

Kara înţepeni. Nu-l putea lăsa pe Nick să vorbească în continuare despre viitor, când acesta era atât de nesigur.

Nick se rezemă într-un cot:

— Ei, ce e? Nu vrei să-ţi trăieşti

următorii cincizeci de ani lângă mine?

Căută un mod de a-i răspunde fără a-l îngrijora.

— Sau eşti genul care preferă aventurile de-o noapte?

O tachina, dar şi în glasul lui se simţea neliniştea. Kara îşi căută halatul şi coborî din pat, aprinzând o lampă care scăldă cabina într-o lumină difuză. Îi văzu chipul încruntat.

— Mă alarmezi, Kara. Mă faci să mă întreb dacă nu cumva te-ai hotărât să condamandezi totul, să te întorci la Atlanta…

Pe faţă începură să-i şiroiască lacrimile.

— Ce este? îşi coborî Nick picioarele pe podea, întinzând braţele spre ea. De ce plângi?

Kara se aşeză pe marginea patului,

ştergându-şi zadarnic lacrimile.

— Am făcut un lucru îngrozitor, Nick, se tângui ea. S-ar putea ca din cauza mea să pierdem Sundowner.

Nick clătină din cap, nedumerit:

— Să-l pierdem? Ce tot vorbeşti? Nu se poate.

— Sper că nu, dar Larry Hartwell…

— Hartwell, canalia aia. Orice, numai să scoată lovele, o privi el tăios. Ce legătură are cu noi?

— Am fost la el…

— Ce?

— Acum câteva săptămâni. Voiam să vând Sundowner. Ştii asta.

— Da, răsopunse Nick, prudent.

— Dar n-am făcut nimic, până…

O aşteptă să continue, tăcut.

— Până atunci când ne-am certat şi pe urmă am făcut dragoste. Eram foarte

derutată şi mi-era frică. În primul rând mi-era frică. Larry a spus că avea să vadă ce poate face pentru a te convinge să vinzi.

— Aha, făcu Nick.

— Pe urmă, totul s-a schimbat şi cred că nu m-am mai gândit la asta până după nunta lui Betty şi Arthur. Vorbeam despre rude, şi…

— Treci la subiect, Kara, o întrerupse Nick, brutal.

— M-am dus din nou la el, ca să-i spun că mă răzgândisem.

— Asta a fost după ce ai tras concluzia că mă iubeşti, nu?

— Tot timpul te-am iubit! se apără Kara. Numai că nu-mi dădusem seama.

— Continuă. Vorbeşte-mi despre Hartwell, îşi rezemă Nick capul în mâini, fără s-o privească.

— După câte se pare, a studiat cazul

proprietăţii şi a găsit unraport de la comitat. La Sundowner se constataseră nişte nereguli…

— Nereguli?

— În legătură cu instalaţia electrică şi cu cea sanitară, şi ceva cu taluzările…

— O, nu, se ridică Nick, luându-şi pantalonii. Acum îmi amintesc. Sean mi-a spus să nu-mi fac griji. A zis că n-aveau să ia măsuri. După moartea lui, n-am mai auzit nimic. Fir-ar al dracului! lovi el cu pumnul în cloason.

— Sunt sigură că împreună putem găsi o soluţie.

În voce, însă, i se simţea îndoiala.

— Nu zău? replică Nick încet, cu înverşunare.

— Larry mi-a spus că vi se acordase o amânare de şase luni. Timpul aproape a trecut, dar ştiu că…

— M-am săturat de prezicerile tale prosteşti, Kara, o întrerupse Nick, negru la faţă de furie. Tu nu înţelegi că o aprobare provizorie pe şase luni de la Cypress County poate dura o viaţă. Doar dacă nu cumva vreun mare ştab de antreprenor imobiliar începe să facă valuri.

— La asta nu m-am gândit.

— Sunt convins că nu te-ai gândit.

Kara îşi strânse halatul pe trup. Începea să tremure.

— Mai devreme sau mai târziu, nu s-ar fi întors să facă o nouă inspecţie?

— Ce contează? E acum, mai devreme, graţie ţie şi lăcomiei tale. La naiba, asta ai vrut tot timpul, nu? Să ruinezi Sundowner şi să scapi de mine.

— Nu! strigă Kara. Adică, da, dar nu acum. Sunt la fel de necăjită ca tine.

Numai că nu-mi dădusem seama cum aveai să reacţionezi.

— Şi ce te-ai aşteptat să fac, Kara?

— Nu ştiu. Mă gândeam să discutăm calm, să ne gândim ce avem de făcut în continuare.

— În continuare? se răsti Nick. După ce tu le-ai încurcat pe toate?

— Bine, ripostă şi Kara. Le-oi fi încurcat, dar sunt la fel de speriată ca tine, Nick.

— Nu îndeajuns de speriată ca să nu te culci cu mine, observă el, sec.

— Eşti nedrept. Ai dorit-o la fel de mult ca mine. Nu mă acuza că te-am sedus.

— Iartă-mă, spuse el, obosit. A fost o mojicie, dar sunt aşa de furios, Kara.

— M-aş putea înfuria şi eu. Aş putea chiar şi să te acuz. În fond, nu te-ai

deranjat să te ocupi de niciuna din toate neregulile şi licenţele. Sau, ai tu aşa un mod de a lăsa lucrurile să se rezolve de la sine.

— Ai perfectă dreptate. Numai eu sunt de vină. Acum te simţi mai bine?

— Nimic nu mă va face să mă simt mai bine, până nu găsim o cale de a salva Sundowner.

Pe chipul lui Nick se ivi o expresie neîncrezătoare.

— E prea târziu pentru asta, Kara.

— I-am cerut lui Larry să-i liniştească pe cei de la comitat. A spus c-o să facă tot ce poate.

— Nici nu mă îndoiesc, replică Nick, sarcastic. Nu înţelegi cum operează? Caută un comision gras, şi nu-l va obţine dacă tu nu vinzi. Nu m-aş mira să dea câteva şperţuri ca să se asigure că

problemele noastre sunt iremediabile. Ne scufundăm, Kara.

Kara se ridică să se apropie de el, dar expresia intensă din ochii lui o opri. Se aşeză la loc, descurajată pe moment, dar nu învinsă.

— Trebuie să se poată face ceva.

— Nu crezi că ai făcut destul?

Îi căzu faţa. Ştia că făcuse o greşeală îngrozitoare, dar sperase s-o poată remedia împreună. Nu se aşteptase ca Nick să se întoarcă împotriva ei.

Încălţându-se cu sandalele, Nick luă cheile maşinii.

— Se *poate* face ceva. Îl sun pe Tommy Melendez.

— E miezul nopţii, Nick.

— Pentru asta îl plătesc.

Kara începu să se îmbrace.

— Vin cu tine. Putem să…

— Nu contează ce „putem”, Kara.

— Dar Sundowner e şi al meu.

— Trebuia să te gândeşti la asta când i-ai făcut mica vizită lui Larry Hartwell.

— Am greşit, Nick. Şi tu la fel. A trecut. Trebuie să mergem înainte.

— Exact asta fac. Fără tine.

Şi, cu aceste cuvinte, Nick dispăru pe uşă, în noapte.

Capitolul 11

— Parc-am fi la o înmormântare, declară Michael, posomorât.

Karei nu-i plăcea să-l audă, dar ştia că avea perfectă dreptate.

Se adunaseră cu toţii la Sundowner. Kara, Michael, Melissa şi Betty stăteau prăbuşiţi pe scaune, în sala de mese;

Buck, Arthur şi Nick erau lângă bar, unde vorbeau încet, cu chipuri întunecate.

Prin tot localul, la parter şi la etaj, pe terasă şi în subsol, inspector de la diverse agenţii, comisii şi servicii îşi băgau nasul peste tot, ca şi cum ar fi examinat un pacient în ultima fază a bolii.

— Cred că lui Larry Hartwell trebuie să-i mulţumim pentru invazia asta, continuă Michael. Mă întreb cum o fi aranjat ca toţi inspectorii să vină în aceeaşi zi.

— Pentru că are influenţă în comitat, răspunse amărâtă Melissa. Se vede clar că vrea să ne intimideze şi să ne dea de crezut că nu mai e nicio speranţă. Ceea ce, probabil, e adevărat.

Avea ochii roşii de plâns.

— Dacă închidem, cred că va trebui să mă las de studii pentru un timp.

— Poate că nu, spuse distrată Kara. Era nervoasă şi epuizată de eforturile de a-şi păstra optimismul.

Michael era la fel de convins ca Melissa, dar mai stoic.

— Dacă-i cunosc bine pe ăştia de la comitat, cred că suntem ca şi terminaţi, îşi trase el scaului lângă al Melissei. Înţelegeţi, au lăsat barul în pace datorită lui Sean. Acum, Hartwell îi hărţuieşte că şi-au neglijat îndatoririle, aşa că trebuie să recupereze timpul pierdut. Până-ntr-o săptămână, ne-au închis.

Kara simţea că i se făcea rău. Nu mai putuse mânca, nici dormi, iar vederea chipului lui Nick, atât de rece şi dur, îi sfâşia inima.

— Îmi pare rău, spuse ea, pentru a mia oară.

— Faptul e consumat, replică Betty,

pe un ton mai filosofic decât al tinerilor.

Kara ieşi pe terasă. Michael şi Melissa aveau toate motivele să fie alarmaţi. Sundowner era baza lor. Ei îi revenea datoria să-l păstreze – dar cum?

Nick o urmă, dar nu se apropie, rămânând în celălalt capăt al terasei.

— Ce se întâmplă? întrebă Kara.

Cu privirea peste apă, Nick răspunse:

— E mai rău decât credeai tu. Fire electrice proaste, ieşiri de incendiu insuficiente, piloţi putreziţi. Pe deasupra, toate ţevile de fier trebuie înlocuite cu altele de cupruşi avem nevoie de un sistem de aspersoare.

— Ce? întrebă Kara, nedumerită.

— Nu ca să stropească grădina, replică tăios Nick. Clădirea e veche şi, în caz de incendiu… Of, lasă-o-ncolo.

— Cum adică, „las-o-ncolo”? E şi

proprietatea mea, Nick.

— Şi de-asta suntem azi aici, să vedem cum cade ghilotina.

Toată ziua, Kara fusese ţinta acuzaţiilor. Era vremea să răspundă cu o soluţie.

— M-am gândit cum putem obţinem banii pentru reparaţii. Dacă vindem barca ta şi maşina mea…

— Ambele folosite şi nu în cea mai bună stare, o întrerupse el. Scoate două mii, maximum. Avem nevoie de mai mulţi bani, Kara. De *mult* mai mulţi.

Sătulă să discute peste toată lungimea verandei, Kara se apropie de el. Topaz se aşeză la picioarele ei.

— Putem merge la bancă. E o afacere profitabilă, aşa că ar trebui să putem obţine un împrumut pentru renovări.

Nick zâmbi încordat:

— Da, mai ales că afurisita aia de bancă e a tatălui lui Larry Hartwell.

— Nu ştiam. Dar există şi alte oraşe, şi alte bănci. Putem încerca.

— M-am gândit şi eu la asta. Au spus că nu avm destule garanţii, cum ştii şi tu, Kara.

Kara nu suporta să-l vadă atât de înverşunat, dar ştia că avea motive serioase. Îi mai rămăsese o ultimă soluţie.

— Mă duc la Atlanta să vorbesc cu tatăl meu vitreg.

— Parcă spuneai că nu împrumută bani.

— De data asta, va trebui.

— Bine, Kara. Încearcă.

Îl privi revenind în casă. Simţindu-se mai singură decât oricând în viaţa ei, se aşeză încet, cu braţele împrejurul genunchilor. Simţi o limbă caldă lingând-o

pe obraz. Topaz se ghemui lângă ea şi, în timp ce Kara îl îmbrăţişa, lacrimile începură să-i cadă încet în blana lăţoasă a câinelui.

Kara era la Atlanta de două zile, dormind în camera de oaspeţi din casa de la oraş a familiei Selwyn, după o misiune infructuoasă.

— Iubito, aş fi vrut să nu pleci atât de devreme.

Ridică un moment privirea dinspre bagajele pe care şi le pregătea.

— Am aflat ceea ce mă interesa, mamă. James nu vrea să mă împrumue.

Tatăl ei vitreg fusese la fel de încăpăţânat ca întotdeauna în legătură cu politica sa de împrumutiri, deşi Kara făcuse un apel de afaceri concret, promiţându-i o dobândă mare. Nu-l

convinsese.

— Nu se poate spune că nu te iubeşte, Kara, se aşeză pe pat Janet Selwyn. Ca întotdeauna, era aranjată elegant, cu părul coafat perfect şi bluza de mătase fără nicio cută.

— Ştiam, împături Kara o fustă, îndesând-o în valiză.

Avionul decola peste două ore. Nu era momentul pentru confesiuni cu mama ei. Dar le evitaseră ani de zile şi se putea să nu mai aibă ocazia.

— Noi două suntem foarte diferite. Dorim lucruri diferite de la viaţă. Tu ţi-ai dorit dintotdeauna siguranţă…

— Un acoperiş deasupra capului, cel puţin, replică Janet, cu convingere. Iar cu Sean Gallagher, cine putea fi vreodată sigur?

— Am aflat multe despre Sean, de la

oamenii cărora le-a influenţat viaţa. A fost un om bun, mamă. Poate nu cel mai potrivit pentru tine, ar era loial şi generos. Nu-mi pare rău decât că n-am avut mai mult timp să-l cunosc.

Ochii lui Janet luceau de lacrimi.

— Te înţeleg. Uneori, mă întreb şi eu cum ar fi fost să rămân cu el.

Kara se apropie de ea şi se îmbrăţişară strâns. Apoi, pe neaşteptate, Janet şopti:

— Sean era un om interesant, să ştii. N-am uitat niciodată asta. Du-te şi tu la omul tău interesant, iubito. Sper să ai mai mult succes decât mine.

— Cursa a fost anulată, spuse agentul, în timp ce Kara îşi aducea bagajele la ghişeul de predare.

— Anulată? De ce?

— Din cauza vremii.

— Dar e o vreme minunată.

— De zona dumneavoastră de destinaţie se apropie un uragan.

În minte îi reveni o amintire din aceeaşi dimineaţă. Auzise la televizor ceva despre un uragan, dar nu fusese prea atentă.

— Se îndrepta spre mare.

— A schimbat direcţia, şi am anulat toate zborurile spre coasta de vest a Floridei. Vă pot propune altă destinaţie?

— Unde?

— Unde doriţi să ajungeţi?

— Doresc să *ajung* la Cypress Key, răspunse Kara, începând să se exaspereze.

— Domnişoară, v-am spus că…

— Ştiu, îl întrerupse ea, obosită. Alegeţi-mi destinaţia cea mai apropiată posibil.

Uraganul Ada, primul al sezonului, îşi păstrase direcţia. Când avionul ateriză la Miami, vântul se înteţise şi începea să plouă. Toate zborurile locale fuseseră contramandate. Kara nu avea altă soluţie decât să se cazeze la un hotel.

În următoarele douăsprezece ore, stătu nedezlipită din faţa televizorului, urmărind distrugerile cauzate de uraganul care răvăşea coasta de vest a Floridei. Imaginile erau dezastruoase. Valurile săreau peste diguri, navele erau răsturnate, numeroase case se dărâmau, dar nu se primea nicio ştire din Cypress Key, care se spunea că fusese cel mai greu lovit.

Totul se întâmplase atât de repede. Nu putea decât să spere că Nick şi ceilalţi fuseseră avertizaţi din timp, ca să se

îndepărteze de coastă, la adăpost.

A doua zi dimineaţă, partea cea mai rea trecuse, dar ploaia continua. Chiar şi în Miami se vedeau distrugeri, străzile fiind pline de ţigle smulse de pe acoperişuri şi ramuri rupte din copaci. Kara se hotărî să nu mai aştepte. Dacă nu zbura niciun avion, avea să închirieze o maşină.

Abia când ajunse la intersecţia pentru Cypress Key, o izbi cu adevărat dimensiunea catastrofei. Pentru Kara, cuvântul „uragan” nu însemnase niciodată mae lucru; îi sugera imagini de valuri înalte pe plaje bătute de vânt, rulote răsturnate şi câte o maşină strivită de un copac.

Era mult mai mult decât atât. Şiruri întregi de pini fuseseră distruse, cu trunchiurile rupte ca nişte scobitori, la

câţiva metri de sol. Stejari uriaşi, smulşi din rădăcini, zăceau ca nişte cadavre.

Cu cât se apropia mai mult, cu atât devenea mai speriată. Văzu maşini de poliţie, cu girofarurile aprinse. Blocau drumul, pe şoseaua care ducea la Cypress Key.

— Scuzaţi-mă, domnişoară, trebuie să vă întoarceţi, îi spuse un poliţist tânăr, epuizat, cu chipiul şi mantaua şiroind de ploaie.

— Să mă întorc? Nu pot. Trebuie să trec?

— Drumul e închis pe toată lungimea coastei, din cauza avariilor. Au căzut cabluri electrice. E prea periculos ca să admiraţi peisajul.

— Nu mă interesează niciun peisaj! Sunt proprietăreasa barului Sundowner.

Poliţistul o privi atent:

— Sundowner, ziceţi?

— Da, sunt Kara Selwyn, partenera lui Nick Fleming. Aţi auzit ceva despre Sundowner?

Buzele poliţistului de crispară.

— Nu ştiu nimic despre construcţiile de pe coastă, dar acolo e jale mare. N-ar trebui să vă las…

— Vă rog, domnule ofiţer. Trebuie să ajung. Depinde de mine familia… familia mea.

— Mă rog, dacă acolo locuiţi… Dar riscaţi să nu *puteţi* trece.

— Atunci, am s-o iau pe jos.

— Bine, domnişoară, dar aveţi grijă şi evitaţi cablurile, aţi înţeles?

În timp ce trecea printre ruine şi distrugeri, buzele i se mişcau într-o rugăciune şoptite:

— Doamne, te rog, fă ca Nick să fie

bine. Ajută-l, Doamne, să fi scăpat din nenorocirea asta.

Opri maşina şi privi în faţă. Drumul era complet blocat, dar nu avea nevoie să meargă mai departe. Ajunsese la Sundowner.

Sau, la ce mai rămăsese din el.

Coborî din maşină. Imediat, pantofii i se afundară în nisipul ud. Sundowner era o grămadă de resturi împrăştiate pe nisip.

Kara îşi înăbuşi un ţipăt, împiedicându-se de moloz. Deşi era după-amiază, abia vedea ceva, prin ceaţă şi ploaie. Căută zadarnic în jur vreun semn de viaţă. Nu se zărea nimic.

Apoi, din spatele unui morman de scânduri apăru o siluetă. Kara tresări, când animalul alergă spre ea, aproape răsturnând-o de pe picioare.

— Topaz! Eşti bine. Unde-i Nick? Găseşte-mi-l.

Un moment, înnebunită, avu premoniţia că Nick zăcea imobilizat sub moloz. Cu picioare tremurătoare, urmă câinele, târându-se peste fostul bar din lemn de tec lucios, împiedicându-se de resturile contorsionate ale congelatorului lui Arthur, croindu-şi drum peste o mare de scaune şi mese rupte.

— Nick, unde eşti?

Cuvintele îi fură suflate de vânt.

Undeva, departe, se mişcă ceva. Se încordă să vadă prin vânt şo ploaie.

— Nick!

Nick se îndreptă, o privi şi o luă la fugă.

— Kara, te-ai întors! Eşti aici!

Glasul îi răsuna de bucurie şi uşurare. În clipa următoare, braţele lui o

cuprinseră, strângând-o cu putere.

— N-ai păţit nimic! strigă ea. Slavă Domnului că eşti bine. Mi-a fost aşa de frică.

— Da, mi-e bine, îi apucă Nick capul între palme, privind-o prin ploaie. Te-ai întors, te-ai întors cu adevărat.

— Da, Nick, iubitule. Aş fi ajuns aici mai devreme, dacă reuşeam să trec. Unde-ai fost în timpul furtunii? Ce s-a întâmplat cu ceilalţi…?

— Toţi sunt bine. Am primit avertismentul la timp şi ne-am adăpostit.

Privi ruinele ude şi jalnice.

— Nu mi-am imaginat niciodată că se poate întâmpla una ca asta.

— Nu contează decât că toţi sunt bine, spuse Kara, cu convingere. O putem lua de la început, Nick.

Nick se apleca, luând un ciob de

porţelan.

— Ceaşca mea de cafea – sau, o bucată din ea. Asta am făcut azi toată ziua, am căutat ceva de care să mă agăţ.

— Ai ceva de care să te agăţi. Mă ai pe mine.

O îmbrăţişă strâns.

— Dar nu te pot lua cu mine acasă, iubito. Asta-i tot ce-a mai rămas din casa mea.

— Avem barca…

În clipa următoare, o cuprinse panica:

— …O mai avem?

Nick izbucni în râs, aruncându-şi capul pe spate.

— Nick, ce e? întrebă Kara, uimită. Ce s-a întâmplat? Termină, mă sperii.

— Avem o barcă, dar a ajuns în mijlocul grădinii lui Kyle. E cam supărat.

Roşiilor lui nu le prieşte deloc.

Frapată de absurdul situaţiei lor disperate, Kara i se alătură. Îngenunchează amândoi pe nisipul ud, îmbrăţişaţi, râzând până când lacrimile li se amestecară cu ploaia, pe obraji.

— Putem locui în casa plutitoare, spuse în cele din urmă Kara, până reconstruim Sundowner…

Văzu schimbarea de expresie de pe chipul lui Nick.

— Îl vom reclădi, nu-i aşa? întrebă ea.

Nick nu răspunse.

— Într-un fel, uraganul ăsta a fost răspunsul la rugăciunile noastre, nu?

Nici acum nu primi un răspuns.

— Îl putem reface regulamentar, iar lui Larry Hartwell îi vom ura călătorie sprâncenată. Sunt sigură că asigurarea… o, nu! trase ea aer în piept, adânc,

tremurător. Nu cumva ai uitat să plăteşti asigurarea?

— Nu, n-am uitat. N-a fost nevoie. Sean achitase asigurarea şi lăsase poliţa la Tommy. Am verificat-o azi după-amiază. Suntem asiguraţi, dar nici pe departe cu suma necesară pentru a reface totul. Sean avea teoria că agenţiile de asigurări te încarcă kla preţ, aşa că a ales cel mai ieftin tarif.

— Vom primi vreun ban? Te rog, spune-mi că da.

— Cât de cât.

O îmbrăţişă strâns.

— Încep să fiu fericit că te am numai pe tine. Ne putem reveni, Kara – cam la proporţiile unei tarabe unde să vindem rulourile cu creveţi ale lui Arthur. Dar nu vom putea reface niciodată ceea ce a fost.

Kara îi dădu la o parte părul umed de

pe frunte. În ciuda tuturor veştilor proaste, avea dintr-odată sentimentul că învinseseră.

— Poate că e mai bine aşa. Poate e cazul să luăm banii şi să încercăm altă formulă.

— Să încercăm? privi Nick în jur, prin întunecimea ploioasă. Poţi să te uiţi la… la ruinele astea şi să mai vorbeşti la plural? Acum zece ani, când am venit aici, nu aveam nimic, Kara. Iar acum, din nou, am rămas fără nimic.

— Mă ai pe mine, Nick Fleming. N-am să te părăsesc, niciodată n-am să mai plec de lângă tine. Am să mă ţin ca scaiul. Ce zici de asta?

Nick se apleca să o sărute pe buzele umede.

— Zic că eşti nebună.

— Mă rog, nu atât de nebună încât să

râd ca o isterică fiindcă o casă plutitoare a ajuns în mijlocul unei grădini de zarzavaturi.

— Dar eşti atât de nebună încât să trăieşti cu un om lefter – într-o barcă din mijlocul unei grădini de zarzavaturi.

— Ba bine că nu, îl luă Kara de mână.

Nick o ridică în picioare şi o îmbrăţişă. Rămaseră astfel, fără să ia în seamă hainele ude leoarcă de ploaie. În sfârşit, continuând s-o ţină cu un braţ pe după umeri, Nick o conduse afară din mijlocul ruinelor.

După care, se opri şi fluieră sonor:

— Aici, Topaz! Mergem acasă!

Epilog

Trecuseră două zile. Soarele de iunie

strălucea orbitor pe apele turcoaz ale Golfului. Kara îşi puse mâna streaşină la ochi, privind trei pescăruşi care zburau pe cerul fără nori.

Întoarse capul, când îl auzi pe Arthur strigând:

— Nick, Kara, veniţi să vedeţi ce-am găsit.

Ţinea în mâini o cutie de oţel, încuiată cu un lacăt.

— Ce-i asta? întrebă Kara

— Seiful lui Sean, răspunse Nick. Cu ani în urmă, m-a dus în magazia de la subsol şi mi l-a arătat.

— Şi nu l-ai deschis niciodată?

— Uitasem de el. Curios, Mi-a dat o cheie şi a spus că va veni o vreme când va trebui să-l deschid.

— Şi unde-i cheia? întrebă Arthur.

Nick ridică din umeri:

— Printre celelalte lucruri ale mele, undeva sub dărâmături. Cred că e tipic pentru mine, să tot amân, să uit de aspectul de afaceri al parteneriatului nostru.

Kara îşi pierduse răbdarea.

— Gata cu vorba. Hai să-l deschidem şi să vedem ce conţine.

Luă o piatră, dându-i-o lui Nick:

— Poţi sparge lacătul?

Nick puse caseta pe pământ.

— Cred că da, spuse el, ezitând.

— Hai odată. Nu mai suport tensiunea asta, îl zori Kara.

— Încearcă tu, Arthur.

Uriaşul nu era la fel de nehotărât. Din câteva lovituri, lacătul se sparse.

— Deschide tu, îi spuse el lui Nick.

În cutie se găsea un plic de manila, legat cu sfoară. Kara o dezlegă şi scoase

conţinutul.

— Sunt fotografii. Eu, când eram mică, observă ea, începând să le frunzărească. Şi cu mine şi mama. O, Nick, uite. Scrisori din copilăria mea. Pe asta mi-o amintesc.

— Mai sunt nişte hârtii aici, spuse Nick, vârând şi el mâna în seif; scoase mai multe foi şi încă un plic. Pe ăsta e scris numele tău, i-l dădu el Karei, tocmai când Arthur scotea un strigăt înăbuşit.

— Ia uite!

— Ce naiba…?

Nick păli şi el.

— Nu-mi vine să cred, şopti Kara.

Fundul cutiei era plin cu bani, teancuri ordonate de hârtii de-o sută de dolari. Kara, Nick şi Arthur se uitară unii la alţii, stupefiaţi.

— În viaţa mea n-am mai văzut atâţia

bani, începu Arthur să-i numere aproximativ. Nick, trebuie să fie mii şi mii.

— Era tipic pentru Sean, să aibă o hazna ascunsă. N-a avut niciodată încredere în bănci.

Kara abia îi asculta. Rupse plicul.

— E o scrisoare.

— Citeşte-o, o luă Nick cu braţul pe după umeri.

Despături cu grijă hârtia.

Dragă Kara.

Când vei deschide această scrisoare, eu nu voi mai fi, dar vreau să ştii că întotdeauna te-am iubit şi ţi-am dorit tot ce poate fi mai de preţ. De-asta te-am lăsat în grija mamei şi a tatălui tău vitreg. Ei puteau face mai mult pentru tine, decât un bătrân cu un bar prăpădit. Aşa credeam atunci. Acum, îmi dau seama că

m-am înşelat. Aş dori să fi luptat mai mult pentru tine.

Acum câţiva ani, în Sundowner a venit un tânăr şi s-a stabilit aici. Cred că amândoi ne simţeam singuri şi ne doream o familie. Nick avea nevoie de ceva care să-i aparţină, şi i-aş fi dat o parte din acţiunile barului, dar n-ar fi vrut să accepte. Aşa că a început să mă plătească. Eu nu aveam ce face cu banii – niciodată n-au însemnat prea mult pentru mine – după cum îţi poate spune mama ta. Am păstrat cea mai mare parte din ei, pentru tine, Kara. Într-o vreme, am crezut că aveam să ţi-i dăruiesc în ziua nunţii.

Aşa că, fetiţo, ia-i şi foloseşte-i cum crezi că e mai bine. Ţine minte numai că bătrânul tău tată te-a iubit foarte mult.

Multă vreme, nimeni nu scoase o

vorbă. Arthur plângea în tăcere.

În sfârşit, Kara spuse cu voce răguşită, aproape de una singură:

— E un miracol, nu numai că am găsit banii, ci şi că i-am găsit chiar acum. Dacă deschideam caseta când am venit la Sundowner, cine ştie ce s-ar fi întâmplat.

— Şi acum ce-o să se întâmple, Kara? întrebă Arthur.

Kara privi banii.

— Voi… *vom…* reconstrui Sundowner.

— Nou şi modern? întrebă Arthur.

— Nu, răspunse ea cu tărie. Exact aşa cum a fost înainte, ca o cucoană distinsă, trecută de prima tinereţe. Vreau să fie la fel – pentru Sean şi toţi cei care l-au iubit, pe el şi barul, de-a lungul anilor. Totuşi, va trebui să facem o schimbare. Apartamentul de la etaj va fi mai spaţios, ca să găzduiască un câine bătrân şi doi

oameni care vor locui acolo.

Îl privi pe Nick:

— Dacă accepţi compromisul de a-l împărţi cu mine.

— Sean n-ar fi de acord să locuim în acelaşi apartament…

Kara îşi simţi inima începând să bată cu nervozitate.

— Nick, am mai discutat asta…

— Decât dacă am fi căsătoriţi.

Îşi aruncă braţele pe după gâtul lui:

— Cred că asta se poate aranja!

Arthur izbucni în râs, încânat:

— Şi ştim sigur cum să punem de-o nuntă la Sundowner. Abia aştept să ajung acasă şi să-i spun lui Betty.

Soarele care aşteptase pe linia orizontului începu să se scufunde în golf. Raze roşii şi aurii îi scăldau pe Kara şi Nick într-o aură strălucitoare.

— Vino-ncoace, Topaz, îl chemă Arthur. E timpul să facem o plimbare pe plajă. Cred că Nick şi Kara n-au să se supere că-i lăsăm singuri.

Puţin le păsa.